

வாவு வஜீஹா வனிதையர் கல்லூரி
காயல்பட்டணம்
தமிழ்த்துறை
PG Add on course
கல்வெட்டியல்

30 மணி நேரம்

பாடம் : கல்வெட்டியல்		தமிழ்த்துறை	
மொத்த நேரம் : 30 மணி		2 Credit	
தகுதி	தமிழில் எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்திருத்தல்		
படிப்பின் நோக்கம் (Course Objective)	➤ கல்வெட்டியல் வாயிலாக தமிழகத்தின் பழமையை சான்றுடன் அறிதல். ➤ கல்வெட்டுகள் வாயிலாகத் தமிழகத்தின் வரலாற்றை அறியச் செய்தல். ➤ தமிழகக் கல்வெட்டின் சிறப்பை அறிதல்.		
படிப்பின் முடிவுகள் (Course Outcome)	➤ மாணவர்கள் கல்வெட்டியலை ஆய்வியல் நோக்கில் அறிதல். ➤ கல்வெட்டியல் மற்றும் வரலாறு மீது ஆர்வம் செலுத்துதல். ➤ மாணவர்கள் தொல்லியல் துறையில் பங்கெடுத்தல்.		
அலகு – 1		6 மணி நேரம்	
இந்தியக் கல்வெட்டாய்வின் வரலாறு – தென்னிந்திய கல்வெட்டாய்வின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.			
அலகு – 2		6 மணி நேரம்	
இந்தியக் கல்வெட்டுகளில் காணும் மொழிகள்(வட்டெழுத்து, தமிழி, கிரந்தம், தமிழ்) - கல்வெட்டுக்களின் காலக்கணிப்பு.			
அலகு – 3		6 மணி நேரம்	
வரலாற்று உருவாக்கத்தில் கல்வெட்டுக்களின் பங்கு – கல்வெட்டுக்களும் இலக்கியமும்.			

அலகு - 4	6 மணி நேரம்
கல்வெட்டின் அமைப்பு - தமிழகக் கல்வெட்டுகள்(பல்லவர் - பாண்டியர்)	
அலகு - 5	6 மணி நேரம்
கல்வெட்டுக்களின் தன்மை - செப்பேடுகள் - நடுகல்	
பாடநூல்: தமிழ்க் கல்வெட்டியலும் வரலாறும் - கா.ராஜன் மனோ பதிப்பகம், தஞ்சாவூர் - 2012. தொல்லெழுத்தியல் - இரா.நாகசாமி தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, 2010. பார்வை நூல்: கல்வெட்டு (விளக்க உரை) திரு.வை.சுந்தரேச வாண்டையார், பொதிகைப் பதிப்பகம், கடலூர். தமிழ் இலக்கியத்தில் கல்வெட்டியல் கூறுகள், ஆ.ஜெ.கதீசன், ராமையா பதிப்பகம், சென்னை.	
மதிப்பீடு	மதிப்பெண் 100 மதிப்பீட்டுத்தேர்வு 1 - 30 மதிப்பெண் மதிப்பீட்டுத்தேர்வு 2 - 30 மதிப்பெண் மதிப்பீட்டுத்தேர்வு 3 - 30 மதிப்பெண் பயிற்ச்சிக் கட்டுரை - 10 மதிப்பெண்
பாட ஒருங்கிணைப்பாளர் மற்றும் வடிவமைப்பாளர்கள்	முனைவர்.த.புவனேஸ்வரி, முனைவர்.மு.ச.இசக்கியம்மாள், உதவிப்பேராசிரியர்கள், தமிழ்த்துறை.

தமிழி எழுத்துகள்

இரா. நாகசாமி

தமிழ்

தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள மிகவும் தொன்மையான எழுத்துகளே தமிழி எனப்படுகிறது. இந்தியாவின் வடபகுதியில் மௌரியப் பேரரசன் அசோகனின் காலத்தில் தொடங்கி சில காலம் வழக்கிலிருந்து பிற இந்திய எழுத்துகளாகப் பரிணமித்த எழுத்துகளை பிராம்மி (பம்மி) என்பர் தமிழகத்தின் வடபகுதியிலிருந்து தென்பகுதி வரை பல இடங்களில் தமிழி எழுத்துகள் கிடைத்துள்ளன. கல்லிலும், பாளை ஓடுகளிலும், காசுகளிலும் கிடைத்துள்ளபடியால், ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தாரால் மட்டும் வழங்கப்பட்டது என்று இல்லாமல் எல்லாப் பிரிவினராலும் வழங்கப்பட்டது என்று கொள்ளல் தகும். தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய எழுத்து ஆதலின், வடமொழியில் இதை தமிழி என்று குறித்தனர்.

பெயர்

இவ்வெழுத்துகளை பண்டைய தமிழ் என்றே கூறல் தகும். ஆயினும் தமிழ் எனில் இன்றைய தமிழே நம் கண் முன் தோன்றும். தமிழகத்தில் விளங்கிய பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகளை பிராகிருத மொழியினர் தமிழி, திராவிடி என்று அழைத்தனர். சிலர் இவை குகைகளில் மட்டும் காணப்பட்டதால் 'லேனா எழுத்துகள்' என்றும் கூறினர். 'லேனா' எனின் குகையைக் குறிக்கும். அண்மையில் திரு ஐ. மகாதேவன் அவர்கள் இதற்கு தமிழ்-பிராம்மி என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார். பிராம்மி எழுத்திலிருந்துதான் இவை தோன்றின. ஆதலின் இதைத் தமிழ்-பிராம்மி எனக் குறிப்பதே பொருந்துமென்பது அவர் கருத்து. இதை தமிழி என்ற பெயரால் வழங்குதல் சிறப்பாகும். முன்னர் கூறியபடி இவை தமிழ் எழுத்துகள்தான். ஆயினும் இன்றுள்ள தமிழிற்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தன என்பதைக் குறிக்க ஒரு பெயர் தேவை. அக்காலத்தில் வழங்கிய மற்ற இந்திய எழுத்துகளுக்கும் இவற்றுக்கும் பெரும்பான்மை ஒற்றுமை உண்டு. ஆயினும் சில வேறுபாடுகளால் இவற்றிற்குத் தனித்தன்மையும் உண்டு. ஆதலின் இதன் பெயர் இக்கருத்துகள்

அனைத்தையும் நமக்கு உணர்த்துவதாய் இருத்தல் நலம். இதற்கு புதுப்பெயர் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் இவ்வெழுத்துகள் வழங்கிய காலத்தில் நிலவிய ஒரு பெயராயிருந்தால் அதையே வரலாற்று அறிஞர்கள் ஏற்பார்.

'சமவயங்க சுத்த' என்னும் சமண நூல் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்பர். இந்நூல் 18 விதமான எழுத்துகளின் பெயர்களைக் குறிக்கிறது. இதுவே எழுத்துகளின் பெயர்களைக் குறிக்கும் மிகவும் தொன்மையான நூல். இப்பட்டியலில்தான் பிராம்மி (பம்மி) என்ற பெயரும், கரோஷ்டி என்ற பெயரும் முதலில் குறிக்கப்படுகின்றன. இதே பட்டியலில் தமிழி என்னும் ஒரு பெயரும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தமிழகத்தில் வழங்கிய எழுத்தைக் குறிக்கிறது என்பது தெளிவு. பிராம்மி என்ற பெயர் எப்பொழுது வழங்கப்பட்டதோ, அப்பொழுதே தமிழி என்னும் பெயரும் வழக்கில் இருந்தது.

திராவிடி

சுமார் கி.பி. 5-6-ஆம் நூற்றாண்டினதாகக் கருதப்படும் லலிதவிஸ்தரம் என்னும் பௌத்த நூலில் 64 வகை எழுத்துகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில்தான் திராவிடி என்னும் பெயரைக் காண்கிறோம். திராவிடி என்னும் பிற்காலப்பெயர் பண்டைய தமிழ் எழுத்துகளுக்குப் பொருந்தாது. கி.பி. 5-6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தெலுங்கு, கன்னடம், கிரந்தம் ஆகிய எழுத்துகள் ஒன்று போலவே இருந்தன. இவ்வெழுத்துகளுக்கு திராவிடி என்னும் பெயர் பொருந்தும் என்பது இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் கருத்து அக்காலத்தே பண்டைய தமிழ் எழுத்துகளின் வடிவங்கள் மாறிவிட்டன. ஆதலில் தொன்மையான எழுத்துகள் வழங்கிய காலத்தில் இருந்த பெயரே பொருத்தமானது.

கண்டுபிடிப்பு

1903-ல் வெங்கோபராவ் என்பவர் முதன் முதலில் தமிழகத்தில் கீழவளவு என்னும் இடத்தில் இவ்வெழுத்துகளைக் கண்டுபிடித்தார். மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், திருநெல்வேலி மாவட்ட கலெக்டர் கெமைடு என்பார் மறுகால்தலை என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடித்தார். இதன் பின்னர் மற்ற இடங்களிலும் இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

அண்மையில் அரச்சலூர் என்னுமிடத்தில் ஈரோடு தமிழாசிரியர் இராக கண்டுபிடித்தார். திருவாதவூரில் திரு. ஐ. மகாதேவனும். அழகரை, உரையூர், காஞ்சி ஆகிய இடங்களில் சென்னை பல்கலைக் கழகத்தொல்லியல் பிரிவும், கொற்கையில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரும் கண்டுபிடித்து உள்ளனர்.

எழுத்துகளின் தோற்றம்

அண்மையில் நடந்துவரும் ஆராய்ச்சிகளின்படி சிந்து வெளிப் பண்பாடு திராவிடப் பண்பாடு என்று பெரும்பாலான ஆராய்ச்சியாளர் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். சிந்துவெளிக் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த எழுத்துகள் பகுதி சித்திர எழுத்துகளாகவும் பகுதி ஒலி எழுத்துகளாகவும் இருக்கக் கூடும் என்பது தொல்லெழுத்து வல்லுநர்களின் கருத்து. சிந்துவெளி எழுத்துகளில் இருந்துதான் பிராம்மி எழுத்துகள் தோன்றின என்று சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். சிந்துவெளி எழுத்துகளின் தன்மையைக் காணில் அவற்றில் இருந்து உயிர்மெய் வகையைச் சார்ந்த பிராம்மி எழுத்துகள் தோன்றி இருக்க முடியாது என்பது இன்னம் சில ஆராய்ச்சியாளரின் கருத்து. இது எப்படி இருப்பினும் பிராம்மி எழுத்துகள் வட செமிடிக் (அராமிய) எழுத்துகளைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டன என்றும், அது சுமார் கி.மு. 700-ல் தோன்றியிருக்கக் கூடும் என்பதும் அவர்கள் கருத்து முதலில் பிராம்மி எழுத்துகளும் வலம் இருந்து இடமாக எழுதப்பட்டன ஏரான் என்ற இடத்தில் கிடைத்த ஒரு காசில் 'தமபலஸ' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இதுவே நமக்கு கிடைத்துள்ள பிராம்மி எழுத்துகளில் மிகவும் தொன்மையானது. இது வலமிருந்து இடமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. பின்னர் இவ்வெழுத்து இடமிருந்து வலமாக மாற்றப்பட்டது.

இங்கு ஒன்றை மறுமுறை நினைவுறுத்தல் வேண்டும். அராமிய எழுத்துகளிலிருந்து பிராம்மி தோன்றியது என்றால் அராமிய எழுத்துகளே பிராம்மியாக மாறிவிட்டன என்பது பொருள் அல்ல. சில எழுத்துகளில் ஒற்றுமை இருக்கின்றன. இருப்பினும் சம்ஸ்கிருத மொழிக்கு ஏற்ப அராமியக் கருத்துகளை அறிந்தவர்கள் எழுத்துகளைத் தோற்றுவித்தனர் என்பதே பொருள். பிராம்மி தோன்றிய நாளிலேயே தமிழி எழுத்துகளும் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். இங்கும் எழுத்துகளான கருத்துகளை ஏற்று தமிழ் மொழிக்கு ஏற்ப ழ, ள, ற, ன என்ற சிறப்பு ஒலிகளுடன் தமிழ்மொழி வல்லுநர் தோற்றுவித்தனர் என்று கொள்வது பொருந்தும்.

இருப்பினும் தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்துள்ள இக்கல் வெட்டுகள் அனைத்தும் இடமிருந்து வலமாகவே எழுதப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஆதலின் இதுவரை கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளவை இடமிருந்து வலமாக எழுதப்பட்ட காலத்தையே குறிக்கும். ஆதலின் இவை கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை என்று கொள்வதால் தவறில்லை.

புள்ளியில்லா, உருவே அகரமோடு கூடிய உருவாகவும் ஏனை உயிரோடு சேரும்போது உருவு திரிந்தும் தமிழ் எழுத்துகள் வழங்குகின்றன என்பது தொல்காப்பியத்திலிருந்து அறியலாம். ஆதலின் இதை உயிர்மெய் வகை என்று அழைத்தல் வேண்டும்.

எழுத்துகள் உள்ள இடங்கள்

மலைகளில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத் தளங்கள் உள்ளன. இவற்றின் அருகில் நல்ல சுனைகள் இருக்கின்றன. ஊர்களில் இருந்து சற்று ஒதுக்குப் புறமான இடங்களில் தான் இவை இருக்கின்றன. பெரும்பாலான குகைத் தளங்களுக்குச் செல்வது கூட கடினம். இருப்பினும் இங்கு சென்றால் இயற்கையின் எழில் மன அமைதியை அளிக்கும் வண்ணம் உள்ளது. இக்குகைகளில் பண்டு துறவியர் வசித்தனர். அவர்கள் பௌத்த சமயத்தையும் சமண சமயத்தையும் சேர்ந்தவர் என்பது சிலர் கருத்து. அவை அனைத்துமே சமணப் பெரியார்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் தாம் என்பது என் கருத்து. சமணத்துறவிகளுக்கு அவ்வப்போது பேரரசர்களும், வணிகர்களும் பாழி அமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றனர். அதாவது குகையின் தளத்தை வழவழ என்று செதுக்கி அவர்கள் படுத்துறங்குவதற்கு ஏற்ப செய்தளித்துள்ளனர். இவற்றைக் குறிக்கவே கல்வெட்டுகளைப் பொறித்து வைத்து உள்ளனர். கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் குகையின் மேல் பாதையின் முகப்பில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. சில இடங்களில் வழவழப்பாக செதுக்கப்பட்ட படுக்கைகளின் தலையிலும் செதுக்கப்பட்டு காணப்படுகின்றன. இரண்டு இடங்களிலும் காணப்படுவதும் உண்டு. அறச்சலூர் கல்வெட்டு மட்டும் பாழி அமைத்ததைக் குறிக்காமல் இசை எழுத்துகளைக் குறிக்கிறது.

குகைக் கல்வெட்டுகளைத் தவிர பாளை ஓடுகளிலும் இவ்வெழுத்துகள் கிடைத்துள்ளன என்று கண்டோம். அரிக்கமேட்டில் கிடைத்தவை பௌத்த சமயத் தொடர்புடையவையாக உள்ளன. மற்ற இடங்களில் கிடைத்தவை பற்றி இன்னும் ஆராய்ச்சிகள் முடிவு பெறவில்லை.

வடஆற்காடு மாவட்டத்தில் செங்கம் (ஆண்டிப்பட்டி) என்ற பகுதியில் கிடைத்த காகுகளில் இவ்வெழுத்துகளில் “தின்னன் எதிரான் சேந்தன் அ” என்று உள்ளது.

எழுத்துகளின் காலம்

எழுத்துகளின் உருவ அமைதி கொண்டு இவற்றை மூன்று காலங்களைச் சேர்ந்தவையாக இருக்கலாம் என்று மகாதேவன் கருதுகிறார்.

முதல் காலம்	கி.மு. 2, 1 நூற்றாண்டு.
இடைக் காலம்	கி.பி. 1, 2-ம் நூற்றாண்டு.
கடைக் காலம்	கி.பி. 3, 4-ம் நூற்றாண்டு.

இவ்வெழுத்து பற்றி திரு. ஐ.மகாதேவன் அவர்களின் அண்மைக் கருத்துகள் கீழ் வருமாறு :

1. தமிழ்மொழிக்கு உள்ள ஒலிகளே குறிக்கப்பட்டு உள்ளன. (ஸ, த, என்ற சில வடமொழி எழுத்துகளும் உள்ளன).
2. ழ, ள, ற, ன என்ற எழுத்துகள் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன.
3. முதல் காலத்தில் புள்ளியில்லா மெய்வடிவு மெய்யை மட்டும் குறிக்கும். அகரம் ஏறிய மெய்யைக் குறிக்காது.
4. மெய்யில் அகரம் ஏறுவதைக் குறிக்க ஒரு கோடு இடப்பட்டது. இக்கோடு ஆகாரத்தையும் குறிக்க இடப்பட்டது. அகரத்திற்கும் ஆகாரத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு மொழி அறிந்தவரால் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப பெறப்படும்.
5. இடைக் காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் புள்ளியில்லா மெய் யுருவம் அகரம் ஏறிய மெய்யாகவே வழங்கப்பட்டது.
6. மெய்யைக் குறிக்க புள்ளி எங்கும் உபயோகிக்கப்படவில்லை. (புகளூரிலும் அறச்சலூரிலும் புள்ளி இருக்கிறது என்பது என் கருத்து).
7. மெய்யில் எகர, ஓகரக் குறில் ஏறும்போது நெடிலிலிருந்து பிரிக்க எந்த குறியீடும் இடப்படவில்லை. (குறிலைக் குறிக்க உள்ளே புள்ளி இருக்கிறது என்பது என் கருத்து).
8. கூட்டெழுத்துகள் எழுதப்படவில்லை.

திரு. மகாதேவன் அவர்களுடைய கால வரையறுப்பை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை. ஆயினும் கி.மு. 3-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டு வரை இவை வழக்கில் இருந்தன என்பதில் தவறில்லை.

கல்வெட்டுகளைப் படித்தல்

முதன் முதலில் இக்கல்வெட்டுகளை எச்.கே.கிருஷ்ண சாஸ்திரிதான் படிக்க முயன்றார். அவருடைய முயற்சியால் இக்கல்வெட்டுகளில் சில தமிழ் சொற்கள் உள்ளன என்பது வெளிப்பட்டது. இவ்வெழுத்துகளைப் படிக்க தெளிவாக வழிவகுத்தவர் கே.வி.சுப்ரமணிய அய்யர் என்ற பெரியார் ஆவர். அவர்தான் பண்டைய மு, ள, ற, ன என்பவை எவை என்பவற்றைக் கண்டுபிடித்தார். அத்துடன் பெரும்பாஷான கல்வெட்டுகள் தமிழில் உள்ளன என்றும் வாசித்தளித்தார். அவரையே தமிழ்க் கல்வெட்டுகளின் தந்தை எனலாம். அதன் பின்னர் இக் கல்வெட்டுகளைப் பற்றி அதிக கவனம் செலுத்தியோர் இல்லை.

அண்மையில் திரு. ஐ. மகாதேவன் இவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு பல அரிய உண்மைகளை வெளிப்படுத்தினார். அவற்றில் முக்கியமாக குறிப்பிடத்தக்கது புகளூர் கல்வெட்டை படித்தளித்ததாகும்.

வடிவம்

இவ்வெழுத்துகள் மிகவும் எளிமையான வடிவு உடையவை. அனைவரும் விரைவில் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைக்கப்பட்டவை. அ, இ, ஈ, உ, எ, ஓ என உயிர் வடிவு ஆறும், மெய் வடிவு பதினெட்டும் ஆக மொத்தம் 24 வடிவங்களே உள்ளன. பிற வடிவங்களுக்கு மிக எளிமையான குறியீடுகள் இட்டு எழுதப்பட்டன. அகரத்தைத் தவிர மற்ற குறிலைக் குறிக்க ஒரு கோடும், நெடிலைக் குறிக்க இருகோடுகளும் இடப்பட்டன.

“புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும் உருவுருவாகி அகரமோடு உயிர்த்தலும் ஏனை உயிரோடு உருவு திரிந்து உயிர்த்தலும் ஆயிரியல உயிர்த்தலாறே”

என்பது தொல்காப்பிய சூத்திரம். இதற்கிணங்கவே அகரக் குறிலுக்கு எவ்விதக் குறியும் இடாமல் நெடிலுக்கு ஒரு கோடு மட்டும் இட்டனர்.

மற்றவைக்கு குறிலுக்கு ஒரு கோடும் நெடிலுக்கு இரு கோடுகளும் இட்டனர். அகர நெடிலுக்கும், இகர குறிலுக்கும் நெடிலுக்கும், எழுத்தின் மேல்பகுதியில் வலப்புறம் கோடிட்டனர். உகர குறிலுக்கும் நெடிலுக்கும், எழுத்தின் கீழ் வலப்புறம் இட்டனர். கீழே வளைவு உள்ள எழுத்துகளாயின் கீழ் நோக்கி இட்டனர். எகரத்திற்கு எழுத்தின் மேல் இடப்புறம் ஒரு கோடு இட்டனர். ஐகாரத்திற்கு எழுத்தின் மேல் இடப்புறம் இருகோடுகள் இடப்பட்டன. ஒகரத்திற்கு மேல் இடப்புறம் ஒன்றும் வலப்புறம் ஒன்றுமாக இடப்பட்டன. இக்குறிகள் அனைத்தும் வடிவத்துடன் இணைந்தே இடப்பட்டிருக்கும். தனித்து இடப்படவில்லை. இவை உயிர் மெய்யின் வடிவம் உயிரில் 'அ' வில் ஒரு கோடு இட்டால் 'ஆ' வாகவும் 'உ' இல் ஒரு கோடு இட்டால் 'ஊ' வாகவும் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வாறு எளிமையாக இடப்பட்ட கோடுகளே, பிற்காலத்தில் காலாகவும், வளைந்த கோடுகளாகவும் ஆயின. சில தனித்து எழுதப் படுபவையாகவும் மாறின. உதாரணமாக 'கா' என்பதில் இப்போது கால் தனித்து எழுதப்படுகிறது. முற்காலத்தில் 'க' என்ற வடிவில் இணைந்தே கால் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

முடிவு

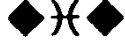
தமிழி என்பது ஒலி எழுத்து என்றும் அது உயிர்மெய் வகையைச் சார்ந்தது என்றும் குறிப்பிட்டோம். ஒலி எழுத்து என்பது சித்திரமும் அல்ல, கருத்தைக் குறிப்பதும் அல்ல. ஓர் உருவைக் குறிக்கும் ஒலி என்று தற்கால தொல்லெழுத்து வல்லுநர் கூறுவர். இது போன்ற அரியதொரு கருத்தைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே நச்சினார்க்கினியர் தன் உரையில்

“எழுத் தென்றது யாதனையெனின்

கட்புலனாகிய வடிவமுடைத்தாக வேறுவேறு வகுத்துக்கொண்டு தன்னையே உணர்த்தியுஞ் சொற்கு இயைந்து நிற்கும் ஓசையாம்”

என்று குறித்துள்ளார்.

இவ்வெழுத்துகள் நன்கு வளர்ச்சி பெற்று வந்தன. கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படும். அரச்சலூர் கல்வெட்டில் இவ்வளர்ச்சி ஒரு கட்டத்தை அடைந்து காணப்படுகின்றன. தமிழ் எழுத்து என்றும் வட்டெழுத்து என்றும் குறிக்கப்பெறும் எழுத்துகளின் தொடக்கத்தை இவை தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. ஆதலின் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள எழுத்துகளையே தமிழி என்றும், பிற்பட்டவைகளை பிற பெயராலும் அழைப்போம்.

தமிழ் எழுத்து

இரா. நாகசாமி

தமிழகத்தில் வழக்கிலிருந்த மிகத்தொன்மையான தமிழ் எழுத்துகளை 'தமிழி' என்று பண்டைய நூல் குறிக்கிறது. அவை தமிழ் மொழியை எழுத வழங்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து அவ்வெழுத்துகளில் எளிதில் அறியக்கூடிய சில உருவ மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. இம்மாற்றங்கள் இரண்டு பிரிவைத் தோற்றுவிக்கும் வகையில் காணப்படுகின்றன. ஒன்று தமிழ் என்று அழைக்கப்படும் எழுத்துகளின் தொடக்கத்தையும், மற்றது வட்டெழுத்து என்று அழைக்கப்படும் எழுத்துகளின் தொடக்கத்தையும் காட்டுகின்றன. ஆயினும் இருவகை எழுத்துகளும் ஒரே கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றன.

ஆதலின் கி.பி. 3-ம் நூற்றாண்டில் இருந்து தமிழ்மொழியை எழுத இருவகை எழுத்துகள் வழக்கத்தில் வந்தன. ஒன்று தமிழ் என்றும் மற்றது வட்டெழுத்து என்றும் கூறலாம். இதற்கு எடுத்துக்காட்டு அரச்சலூர் கல்வெட்டு ஆகும்.

இவ்வாறு தோன்றிய தமிழ் எழுத்துகளும் வட்டெழுத்துகளும் படிப்படியாக பிரிந்து வளர்ந்து முழு நிலையை அடைந்தன. இவை வளர்ச்சி பெற காரணங்கள் உண்டு. விரைவாக எழுதுதலால் ஏற்படும் மாற்றம், அழகுக்காக இடப்பட்ட கோடு வளர்ச்சி பெறல், எதன்மேல் எழுதப்படுகின்றதோ அப்பொருளின் திண்மை என்ற காரணங்களை முக்கியமாகக் கூறலாம்.

எழுத்துகளுக்கு அழகு அளிப்பதற்காக சில வடிவங்களின் தலையில் முதலில் குறுக்கே கோடு இடப்பட்டது. இவ்வாறு எழுதப்பட்ட வடிவை கையை பல முறை எடுத்து எடுத்து எழுதல் வேண்டும். ஆனால் இதையே விரைவாக எழுதும் போது கையை எடுக்காமலேயே எழுத முற்படுகிறோம். இதன் பயனாய் எழுத்துகள் படிப்படியாய் மாற்றம் பெறுகின்றன. இது தவிர கல்லில் எழுதுவதற்கும் ஓலையில் எழுதுவதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. அதனாலும் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

அரச்சலூர் கல்வெட்டில் தலையில் குறுக்கே இடப்பட்ட கோடுகளைக் காணலாம். அரச்சலூர் கல்வெட்டு தமிழும் வட்டெழுத்தும் கலந்து எழுதப்பட்டுள்ளது என்கிறோம். அதே போன்று கி.பி. 5,6-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டுகளும் கலந்த எழுத்துகளில் தமிழும் வட்டெழுத்தும் காணப்படுகின்றன. கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆண்ட பல்லவ மன்னன் மகேந்திரன் காலக் கல்வெட்டு செங்கல்பட்டு அருகில் வல்லம் என்னும் இடத்தில் கிடைத்துள்ளது. இது முழுதும் தமிழில் உள்ளது. இருப்பினும் தமிழி எழுத்து நிலையிலிருந்து வளர்ந்த தமிழ் நிலையை இது காட்டுகிறது. மகேந்திரனின் தந்தை சிம்மவிஷ்ணு காலச் செப்பேடு ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இதைப் பள்ளன்கோயில் செப்பேடு என்பர். இச்செப்பேட்டை கிரந்த எழுத்திலும், தமிழ் எழுத்திலும் எழுதியுள்ளனர். இதில் உள்ள தமிழ் எழுத்துகள் மிகவும் அழகாக எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை அரசாங்க எழுத்து வல்லுநன் ஒருவனால் எழுதப்பட்டவை. மிக அழகிய தமிழ் எழுத்துகளில் தொன்மையானவை இவையே.

நல்ல வளர்ச்சியுற்ற தமிழ் எழுத்துகளும் வளர்ச்சியின் தொடக்கத்தில் இருந்த எழுத்துகளும் ஒரே காலத்தில் வழக்கிலிருந்திருக்கின்றன. இதற்கு என்ன காரணம் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அரசாங்கத்தில் பணிபுரிந்தோரிடம் எழுத்துகள் அழகும் வளர்ச்சியும் விரைவில் பெற்றன என்றும், பிற இடங்களில் சற்று தயக்கமான வளர்ச்சியைப் பெற்றன என்றும் கருத இடமிருக்கிறது.

பல்லவர் காலத்தில், சிம்மவிஷ்ணு, மகேந்திரன், முதல் நரசிம்மன், தந்திவர்மன், நிருபதுங்கன், அபராஜிதன், கம்பவர்மன் ஆகிய மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. முதல் நரசிம்மவர்மனின் திருக்கழுக்குன்றக் கல்வெட்டில் ஒரு சில வட்டெழுத்து உருவங்களும் உள்ளன. முதல் பரமேசுவரவர்மனின் கூரம் செப்பேட்டில் தமிழ் நல்ல அழகிய முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அரச அவையில் போற்றப்பட்ட இவ்வெழுத்து அழகு பெற்று, வளர்ச்சி பெற்று மலர்வதை தந்திவர்மனின் கல்வெட்டுகளில் காணலாம். திருவல்லிக் கேணியிலும், திருவெள்ளறையிலும் கிடைத்துள்ள இம்மன்னனின் கல்வெட்டுக்கள் சிறந்த வனப்புடையவை. இவற்றின் அடிப்படையிலேயே பின்னர் ஒப்பற்ற வனப்புடைய தமிழ் எழுத்துகளை இராஜராஜனின் ஆட்சியில் காண்கிறோம்.

சோழர் காலத்திய எழுத்துகளை முற்கால சோழர் எழுத்து என்றும் பிற்கால சோழர் எழுத்து என்றும் பிரிக்கலாம். முற்கால சோழர் எழுத்துகள் பெரிய எழுத்துகளாக பெரும்பாலும் எழுதப்பட்டிருக்கும், பல்லவர் எழுத்துகளையே ஒத்திருக்கும். மிகவும் கவனத்தோடு பிழைகள் குறைந்து எழுதப்பட்டிருக்கும். இராஜராஜன் காலம் முடிய முற்கால சோழர் எழுத்து எனலாம். சோழர் காலத் தமிழ் எழுத்துகளிலேயே மிக ஒப்பற்ற வனப்பு வாய்ந்த எழுத்துகள் முதல் இராஜராஜன் காலத்திய எழுத்துகள்தாம். அவற்றிலும் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலில் எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துகளுக்கு ௬ இணை இல்லை என்றால் மிகையாகாது. இராஜராஜன் தென்னகத்திலேயே தலை சிறந்த எழுத்து வல்லுநர்களைக் கொண்டு இவற்றை எழுதி மகிழ்ந்தான் என்று தோன்றுகிறது.

இராஜராஜனுக்குப் பின்னர் தமிழகத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டன. ஏராளமான கோயில்களும், அவற்றிற்கு வேண்டிய பரிசுகளும் கல்லில் வெட்டி வைக்கப்பட்டன. ஆயினும், இராஜராஜன் காலத்தில் காணப்பட்ட அழகும், அமைதியும் பிற்காலச் சோழர் கல்வெட்டுகளில் இல்லை. எனினும், நன்கு எழுதப்பட்டு இவை திகழ்கின்றன. கி.பி.13-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்திலிருந்து எழுத்துகள் அழகு குன்றத் தொடங்கிவிட்டன. விஜயநகரக்கால (கி.பி. 14-ம் நூற்றாண்டு) எழுத்துகள் பெரும்பாலும் இன்றைய அமைதியைப் பெற்றுவிட்டன. இவை அழகின்றி பிழை மலிந்து காணப்படுகின்றன. கி.பி. 16,17-ம் நூற்றாண்டு நாயக்கர் காலச் செப்பேடுகளும், கல்வெட்டுகளும், விஜயநகரக் காலத்தைக் காட்டிலும் சீரற்ற நிலையில் தான் காணப்படுகின்றன.

பல்லவர் ஆட்சியில் முழுவதும் தமிழில் எழுதப்பட்டது போல பல கல்வெட்டுகள் வட்டெழுத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை பற்றி வட்டெழுத்து என்னும் தலைப்பின் கீழ் காணலாம். பல்லவர்களின் கல்வெட்டுகள் தமிழிலும் வட்டெழுத்திலும் காணப்படுகின்றன. முதல் பல்லவ அரசர்களின் செப்பேடுகள் (தெலுங்கு, கிரந்த, கன்னட) திராவிட எழுத்துகளில் உள்ளன. பிற்காலத்திய செப்பேடுகள் கிரந்தத்திலும் தமிழிலும் உள்ளன. கிரந்த எழுத்துகளிலும், நாகரி எழுத்துகளிலும் உள்ள கல்வெட்டுகளும் உண்டு. அண்மையில் வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலும் தருமபுரி மாவட்டத்திலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல்லவர்

கால நடுகற்கள் வட்டெழுத்தில் உள்ளன. பல்லவர் அவையில் தமிழும், கிரந்தமுமே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. சில இடங்களில் வட்டெழுத்துகளும் இருந்தன என்று தெரிகிறது.

மதுரையைத் தலைநகராகக் கொண்டு கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆண்ட பாண்டியர்களின் கல்வெட்டுகள் சில தமிழிலும், பல கிரந்தத்திலும் உள்ளன. அவர்களது செப்பேடுகள் அனைத்தும் வட்டெழுத்திலேயே காணப்படுகின்றன. இதிலிருந்து பாண்டிய அரசவையில் வட்டெழுத்துக்கே பெருமதிப்பு இருந்தது எனத் தெரிகிறது. ஆனால் அதே காலத்தில் இன்னம் தெற்கில் வேணாடு என்னுய பகுதியில் ஆய் மன்னர்களின் செப்பேடுகள் தமிழ் எழுத்தில் உள்ளன. ஆய்வேளரின் அவையில் தமிழ் எழுத்துகள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன.

தமிழ்நாட்டின் பிறபகுதிகளில் அதியர், பழுவேட்டரையர், இருக்குவேளிர், முத்தரையர், பாணர், கங்கர் முதலிய சிற்றரசர்கள் ஆண்டிருக்கிறார்கள். அதியர்களின் கல்வெட்டு பல்லவ கிரந்த எழுத்துகளிலும், வட்டெழுத்திலும் உள்ளன. பழுவேட்டரையர் எழுத்துகள் தமிழிலும், கிரந்த எழுத்துகளிலும் உள்ளன. இருக்குவேளிர் எழுத்துகள் கிரந்தம், தமிழ், கன்னடம் ஆகிய எழுத்துகளில் உள்ளன. இவர்களுக்கும் கன்னடப் பகுதிக்கும் தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டும். முத்தரையர் கல்வெட்டுகள் தமிழில் உள்ளன. கங்கர், பாணர் கல்வெட்டுகள் தமிழ், வட்டெழுத்து, கிரந்தம் ஆகியவற்றில் உள்ளன.

சோழர்களின் கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் தமிழிலும் கிரந்தத்திலும் உள்ளன. பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றிய போது சில காலம் வட்டெழுத்திலேயே எழுதிவந்தனர். பின்னர் பாண்டிய மண்டலத்திலும் தமிழிலேயே எழுதத் தலைப்பட்டனர். கொங்கு நாட்டில் கொங்குச் சோழர் என்ற அரசர்களது பல கல்வெட்டுகள் வட்டெழுத்தில் உள்ளன. பிற இடங்களில் தமிழில் உள்ளன. விஜயநகரப் பேரரசர்கள் தமிழகத்தை ஆளத் தொடங்கியதிலிருந்து வட்டெழுத்து தமிழகத்தில் வழக்கிலிருந்து மறைந்தது. தமிழ், கிரந்தம், தெலுங்கு, சில இடங்களில் கன்னடம் ஆகிய எழுத்துகள் வழங்கின.

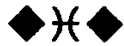
வடிவங்கள்

தமிழ் நிலையிலிருந்து வளர்ச்சிபெறும் எழுத்துகளில் கீழ்வரும் மாறுபாடுகளைக் காணலாம்.

1. மெய்யைக் குறிக்க சில இடங்களில் புள்ளியிட்டும், பல இடங்களில் புள்ளி இடாமலும் எழுதப்பட்டு உள்ளன.
2. உயிர்க் குறிலையும், நெடிலையும் குறிக்க மெய்யில் இணைக்கப்பட்ட கோடுகள் படிப்படியாக அளவில் நீண்டு பின்னர் வளைத்து எழுதப்பட்டன.
3. 'ஆ'வைக் குறிக்கும் உயிர்க்குறி வளர்ந்து, நாளா வட்டத்தில் மெய்யிலிருந்துப் பிரிந்து தனித்துக் காலாக எழுதப்பட்டது.
4. 'இ'யைக் குறிக்கும் கோடு எழுத்தின் மேல் வலப்புறம் முதலில் எழுதப்பட்டது. இது பக்கத்தில் குறுக்கே இழக்கப்பட்டு மேலே நேர்கோணம் போல் எழுதப்பட்டது. பின்னர் கோணம் மறைந்தும் வளைத்து எழுதப்பட்டது. பின்னர் வலப்புறம் தொடங்கி இடப்புறம் வரை எழுத்தின் மேல் வளைத்து எழுதப்பட்டது. இந்நிலையில் வலப்புறம் வடிவுடன் இணைந்தும் இடப்புறம் வடிவைத் தொடாமலும் இருக்கும். பின்னர் இருபுறமும் தொடாமல் எழுத்தின் மேல் வளைத்து எழுதப்பட்டது. முடிவில் எழுத்தோடு இடப்புறத்தில் தொடங்கி, வலப்புறம் தொடாமல் மேலே வளைத்து இன்றுள்ளபடி எழுதப்பட்டது.
5. 'ஈ' ஐக் குறிக்கும் கோடு 'இ' போல் முதலில் இருகோடுகளுடன் இருந்தது. பின்னர் இடப்புறம் 'இ' போலவே வளைந்தபோது ஒரு சுழி இடப்பட்டது. முடிவில் வலப்புறம் சுழி இடப்படுகிறது.
6. 'உ' ஐக் குறிக்கும் குறி கீழே ஒரு கோடாக இருந்தது. காலப்போக்கில் வளைத்து எழுதப்பட்டது.
7. 'ஊ' ஐக் குறிக்க இருவளைவுகள் இணைத்து இடப்பட்டு பிறகு இன்றைய நிலையை அடைந்தது.
8. 'எ' ஐக் குறிக்க எழுத்தின் மேல் இடப்புறம் எழுதப்பட்ட கோடு நீண்டு, வளைந்து எழுத்திலிருந்து பிரிந்து கொம்பாக எழுதப்பட்டது. பல இடங்களில் குறிலைக் குறிக்க எழுத்தின் தலையில் புள்ளி இடப்பட்டது. (எகர ஓகரத்தியற்கையும் அற்றே என்பது தொல்காப்பிய குத்திரம்).
9. 'ஏ' காரத்தைக் குறிக்க தனியாக குறி இல்லை. இக் குறியில் வேறுபாட்டைக் குறிக்க இரு சுழிகள் உள்ள கொம்பை நெடிலுக்கும் 'பெஸ்சி' பாதிரியார் கண்டு

பிடித்தார் என்று ஒரு கருத்து உள்ளது. ஆனால் இது பெஸ்சிக்கும் முற்பட்டகாலக் கல்வெட்டுகளிலேயே உள்ளது என்று டி.ஏ.கோபிநாதராவ் காண்பித்துள்ளார்.

10. 'ஐ' குறிக்க முதலில் இருகோடுகள் இடப்பட்டன. இவை வளைந்து வளர்ந்து இரு கொம்புகளாக வழங்கப்பட்டன. பின்னர் இரு கொம்புகளும் இணைந்து இன்றைய நிலையை அடைந்துள்ளன.
11. 'ஒ' வைக் குறிக்கும் குறி, எழுத்தின் மேல் இடப்புறம் இட்டது கொம்பாகவும், வலப்புறம் இட்டது காலாகவும் மாறின. குறிலைக் குறிக்க சில இடங்களில் புள்ளி இடப்பட்டது. பிற 'எ' கரக் குறியைப் போன்று வளர்ச்சி பெற்றன.
12. 'ஒள' வைக் குறிக்கும் பண்டைய எழுத்துகள் இல்லை. மிகவும் பிற்கால எழுத்துகளில் இன்றைய வடிவு காணப்படுகிறது. முற்காலத்தே அகர உயிர்மெய்யை எழுதி அருகில் 'வ்' எழுதினர் என்று கருத இடமிருக்கிறது. வீரசோழியம்: "அகரம் வகரத்தினோடியைந் தெளவாம் யகரத்தினோட கரமியைந்தையதாகும்" என்று குறிப்பது இதை உறுதி செய்கிறது.

வட்டெழுத்து

இரா. நாகசாமி

தமிழகத்தில் தமிழ் மொழியை எழுதுவதற்கு வழங்கிய வட்டவடிவமான ஒரு வகைத் தமிழ் எழுத்துகளை வட்டெழுத்து என்பர். கி.பி. 13 - ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஒரு கல்வெட்டில் இவ்வெழுத்து “வட்டம்” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. “திருமலை ஜீர்ணிக்கையால் உத்தாரணம் பண்ணினவிடத்து திருமலையில் கல்வெட்டு வட்டம் ஆகையால் தமிழாகப் படி எடுத்து” என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது. திருக்குற்றாலத்து குற்றாலநாத சுவாமி கோயிலில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டிலிருந்து, புரிந்து கொள்ள முடியாத வட்டம் நீங்கலாக மற்ற எல்லா கல்வெட்டுகளும் திரும்பவும் சுவரில் எழுதப்பட்டன என்று அறிகிறோம். இவற்றிலிருந்து இவ்வெழுத்தை அக்காலத்தார் வட்டம் என அழைத்தனர் என்றும் இதை அனைவராலும் அக்காலத்தே படிக்க முடியவில்லை என்றும், இதைப் படிக்கத் தெரிந்தோர் சிலர் இருந்தனர் என்றும் அறிகிறோம். இவ்வெழுத்து மலையாள நாட்டில் மிக அண்மைக் காலம் வரை வழங்கி வந்தது. இதற்கு ‘தெக்கன் மலையாளம்’ என்றும் ‘நாநாமோன’ என்றும் பெயர் உண்டு.

வட்டெழுத்தின் தோற்றத்தைப் பற்றி பல கருத்துகள் இதுகாறும் நிலவி வந்தன. திரு. டி. ஏ. கோபிநாதராவ் அவர்கள் வட்டெழுத்தும் பிராம்மி எழுத்திலிருந்தே வளர்ச்சி அடைந்தது என்று கூறியுள்ளார். இவர் பிராம்மி என்று கூறுவது தமிழகத்தில் குகைகளில் காணப்படும் தமிழ் எழுத்துகளையேயாகும். மகாமகோபாத்யாய ஹரபிரசாத் சாஸ்திரி என்பார் கரோஷ்டி எழுத்திலிருந்து வட்டெழுத்து உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து கூறிப் போந்துள்ளார். வட்டெழுத்து பினீஷியன் எழுத்திலிருந்து உருவாக்கியிருக்க வேண்டும் என்றும் அசோகன் பிராம்மியிலிருந்து இவை வேறு ஆனவை என்றும் டாக்டர் பர்னஸ் கூறியுள்ளார். வடமொழி தமிழகத்தில் பரவுவதற்கு முன்னரே வட்டெழுத்து வழக்கிலிருந்ததால், பிராம்மியிலிருந்து இது வளர்ந்தது என்னும் கருத்து

ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றும் இவர் கூறியுள்ளார். டாக்டர் பூலர் “வட்டெழுத்து தமிழினுடைய ஒரு மாறுப்பட்ட வடிவம்தான். மராட்டியர்கள் எவ்வாறு ‘மோடி’ எழுத்தைப் பயன்படுத்தினரோ அவ்வாறு வியாபாரிகள் மட்டும் பயன்படுத்தும் எழுத்தாக இது இருந்தது” என்றும் கூறியுள்ளார்.

இக்கருத்துகள் அனைத்தும் எழுத்தாராய்ச்சி தொடக்க நிலையில் இருந்தபோது தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துகள், குகைகளில் காணப்படும் தமிழி எழுத்துகளுக்குப் பின்னர் கி.பி. 6-ம் நூற்றாண்டு வரை எவ்வித எழுத்துகளும் அண்மைக் காலம் வரை கிடைக்கவில்லை. ஆதலில் எவ்வாறு பண்டைய எழுத்து வட்டெழுத்தாக மாறியது என்று தெளிவாகக் கூற வடிவங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் திரு. டி.ஏ. கோபிநாதராவ் அவர்கள் திறனுடன் பண்டைய தமிழி எழுத்துகளிலிருந்து வட்டெழுத்து வளர்ந்தது என்று தெளிவாகக் காட்டினார்.

அண்மையில் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் தமிழ் நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை பல நடுகற்களைப் படி எடுத்தது. இவை கி.பி. 6-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 9-ம் நூற்றாண்டுக்கு உட்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்தவை. இவற்றில் பெரும்பாலானவை வட்டெழுத்தில் உள்ளன. கி.பி. 5-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் காணப்படும் இரு நடுகற்கள் தருமபுரி மாவட்டம் இருளப்பட்டி என்னும் இடத்தில் இருந்து கிடைத்தன. இவையும் வட்டெழுத்தில் உள்ளன. அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் பண்டையத் தமிழி எழுத்தில் இருந்துதான் வட்டெழுத்து வளர்ந்தது என்று தெளிவாகக் குறிக்கின்றன. ஆதலின் வட்டெழுத்தின் வளர்ச்சியைக் குறித்து இனி ஐயப்பாட்டுக்கே இடமில்லை. தமிழி எழுத்துகள் படிப்படியாக வட்டெழுத்தாக மலர்வதை ஒவ்வொரு எழுத்திலும் காட்டலாம்.

இதுகாறும் வட்டெழுத்தில் காலத்தால் முற்பட்டதாகக் கருதப்பட்டது செஞ்சியின் அருகில் திருநாதர்குன்று என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டாகும். இது கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் அண்மையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் இதைக் காட்டிலும் தொன்மையானவை. இவற்றில் பலவற்றைக் கவனித்தால் இவை தனி வட்டெழுத்தில் எழுதப்படவில்லை. வட்டெழுத்தும் தமிழும் கலந்தே எழுதப்பட்டுள்ளன; ஆதலின் தொடக்கத்தில் வட்டெழுத்தும் தமிழும் கலந்தே எழுதப்பட்டன என்பது தெளிவாகியது. இதன் அடிப்படையில் காணும் போது அரச்சலூரில் உள்ள கல்வெட்டு இரு

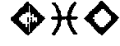
எழுத்துக்களின் தொடக்கத்தையும் காட்டுகிறது. இரண்டும் ஒரே கல்வெட்டில் கலந்தே எழுதப்பட்டுள்ளதையும் இங்கு காண்கிறோம். ஆதலின் வட்டெழுத்து கி.பி. 3-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழகத்தில் வழக்கில் வந்தது என்று கூறலாம்.

வட்டெழுத்து பாண்டி நாட்டில் சிறப்பாக வழங்கியது என்றும், மலையாளப் பகுதிகளில் அண்மைக்காலம் வரை சிறப்புற்றிருந்தது என்றும் முன்னர் கூறினோம். ஆதலின் தமிழகத்தின் தென் பகுதியில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றும் அங்கு தான் வழக்கிலிருந்தது என்றும் கருத்து நிலவியது. ஆனால் அண்மைக்காலக் கண்டுபிடிப்புகளிலிருந்து தமிழகத்தின் வடபகுதியில் வடஆற்காடு, தென்னாற்காடு, செங்கல்பட்டு, தருமபுரி, கோவை முதலிய மாவட்டங்களில் (அதாவது பண்டைய கொங்கு நாடு, கங்கபாடி, பெரும்பாணப்பாடி, தொண்டை மண்டலம் ஆகிய பகுதிகளில்) பரவலாக இவ்வெழுத்து வழக்கிலிருந்தது என்று அறிகிறோம். காலத்தால் தொன்மையான வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் தமிழகத்தின் வடபகுதியில்தான் கிடைத்துள்ளன.

பல்லவர்களின் கல்வெட்டுகள் தமிழ் எழுத்திலும், வட்டெழுத்தும் தமிழும் கலந்த எழுத்திலும் உள்ளன என்று கண்டோம். ஆக இருவகை எழுத்துகள் ஒன்றாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன. இரண்டும் தமிழ் மொழியை எழுதப்பயன்பட்டவைதான்.

கி.பி. 6-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டு வரை பல்லவர்களின் பல கல்வெட்டுகள் வட்டெழுத்தில் கிடைத்து உள்ளன. பாண்டி நாட்டில் ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. கி.பி. 8,9-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பாண்டியர்களது செப்பேடுகள் அனைத்தும் வட்டெழுத்தில் உள்ளன. செப்பேடுகள் அரசனால் அளிக்கப்பட்டவை. ஆதலின் வட்டெழுத்து பாண்டியர் அவையில் சிறப்புற்றிருந்தது என்பது தெளிவு. பல்லவர்களது பகுதிகளில் வட்டெழுத்து வழக்கிலிருந்த போதிலும் செப்பேடுகளில் அது காணப்படவில்லை. சோழ மண்டலத்தில் வட்டெழுத்து செல்வாக்குப் பெறவில்லை. சோழர்கள் தமிழையே உபயோகித்தனர். ஆனால் பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றிய போது அவர்கள் அப்பகுதிகளில் வட்டெழுத்தையே வழங்கினர். விரைவில் வட்டெழுத்தை விட்டு அங்கும் தமிழிலேயே எழுதத் தலைப்பட்டனர். கொங்கு நாட்டில் கொங்குச் சோழர் என்ற குலத்தோர் வட்டெழுத்தைப் பரவலாக உபயோகித்தனர். தொண்டை மண்டலத்தில் கங்கர், பாணர் பகுதிகளிலும்

வட்டெழுத்து கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டுக்கு பிறகு வழக்கற்று போயிற்று. கொங்கு நாட்டிலும், பாண்டியர் பகுதிகளிலும் கி.பி.12-ம் நூற்றாண்டு வரை வட்டெழுத்து வழங்கி பின்னர் அங்கும் மறைந்தது. கேரளத்தில் அது வளர்ந்து, கிரந்தமும் வட்டெழுத்தும் இணைந்து இன்றைய மலையாள எழுத்தாக மலர்ந்துள்ளது:

கிரந்த எழுத்து

ச. ஹரிஹரன்

தமிழ் நாட்டில் வடமொழியை எழுத தொன்றுதொட்டு வழங்கிய எழுத்தை கிரந்தம் என்பர். வடமொழியில் கிரந்தம் என்றால் நூல் என்று பொருள். ஆதலின் வடமொழியை எழுத வழங்கிய எழுத்தையும் கிரந்தம் என்றனர் போலும். முதன்முதலில் இப்பெயர் எப்பொழுது வழக்கில் வந்தது என்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை. கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாகவே இப்பெயர் வழங்கி வந்துள்ளது. பல எழுத்துகளின் பெயர்களைக் குறிக்கும் 'சமவயங்க சுத்த' என்ற சமண நூலோ 'லலித விஸ்தரம்' என்ற பௌத்த நூலோ, இப்பெயரைக் குறிக்கவில்லை. திராவிடி என்னும் பெயருள்ள ஒரு எழுத்து லலிதவிஸ்தரத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் கி.பி. 5,6-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் வடமொழியை எழுத வழங்கிய எழுத்தும், தெலுங்கு-கன்னட பகுதியில் நிலவிய எழுத்தும் ஒன்று போலவே இருந்தன. ஆதலின் இவ்வெழுத்தையே திராவிடி என்று அழைத்தனர் போலும். கி.பி.7-ம் நூற்றாண்டில் இருந்து தெலுங்கு கன்னட எழுத்துகளும், கிரந்த எழுத்துகளும் தனித்தனியாகப் பிரியத் தொடங்கின. தமிழ் நாட்டில் தமிழ் எழுத்துகளின் அமைதியைப் பின்பற்றியே இவ்வெழுத்துகள் வளர்ந்தன. திராவிடியில் இருந்து பிரிந்து, தமிழ் எழுத்தின் அடிப்படையில் தமிழகத்தில் வளர்ந்த இவ்வெழுத்தை கிரந்தம் என்று அழைக்கிறோம்.

தமிழி கல்வெட்டுகளில் பிராகிருதச் சொற்களை எழுத உபயோகிக்கப்பட்ட வடமொழி எழுத்துகளே கிரந்த எழுத்துகளின் முன்னோடிகள் எனலாம். தமிழகத்தில் பல குகைகளிலுள்ள கல்வெட்டிகளில் 'ஸ' என்னும் வட எழுத்தும், 'த' என்னும் வர்க்க எழுத்தும் காணப்படுகின்றன. அரிக்கமேட்டில் நடந்த அகழ்வாய்வில் எழுத்துகள் பொறித்த பாளை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவை கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை. இவற்றில் தமிழ் எழுத்துகளும்,

சாதவாஹனர் எழுத்துகளை ஒக்கும் வர்க்க எழுத்துகளும் உள்ளன. இவையே கிரந்த எழுத்துகளின் முன்னோடிகளாகும்.

பல்லவ கிரந்தம்

பல்லவர் காலத்திலிருந்து கிரந்த எழுத்துகளின் வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து அறியலாம். கி.பி. 3-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து ஆட்சி செலுத்திய பல்லவ மன்னர்கள், கன்னட-ஆந்திர மாநிலங்களின் தென் பகுதிகளையும் தமிழகத்தின் வட பகுதியையும் ஒன்றாக இணைத்து ஆண்டனர். ஆதலின் இம்மாநிலங்களின் மொழிகளும், எழுத்துகளும் இணைந்து திராவிட எழுத்தாகவும், மொழியாகவும் வளர இவர்கள் அடிகோலினர். கி.பி. 3,4-ம் நூற்றாண்டுகளில் ஆண்ட பல்லவர்களின் அவையில் பிராகிருதம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. அக்காலத்தில் நாடெங்கும் பிராகிருத மொழி சிறப்பாக வழங்கி வந்தது. கி.பி. 4-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து பல ஒப்பற்ற காப்பியங்கள் சமஸ்கிருதத்தில் இயற்றப்பட்டன. பிராகிருத மொழியும் செய்யுள் மொழியாகி சமஸ்கிருதத்தோடு நெருங்கியது. ஆதலின் சமஸ்கிருத மொழி செல்வாக்கில் சிறந்தது. ஆதலின் கி.பி. 6-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து பல்லவர்கள் சிறப்பாக சமஸ்கிருதத்தை உபயோகித்தனர். பல்லவர்கள் வழங்கிய கிரந்த எழுத்துகள் மிகவும் எழிலான வடிவுடையவை. ஆதலின் இவற்றைப் பல்லவகிரந்தம் என்று அழைப்பர்.

கி.பி. 6-ம் நூற்றாண்டிலேயே கிரந்தம் முழு வளர்ச்சியடைந்து காணப்படுகிறது. பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மனின் எழுத்துகள் பெரியவையாயும், கவனத்துடன் பொறிக்கப்பட்டவையாயும் விளங்குகின்றன. கிரந்த எழுத்துகளில் ஒப்பற்ற வடிவையும், எழிலையும் தோற்றுவித்தவன் கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆண்ட இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்னும் பல்லவன் இராஜசிம்மன் ஆகும். இவன் கலை ஆர்வம் மிக்கவன். மாமல்லையில் உள்ள கலைச் செல்வங்களையும், காஞ்சி கைலாயநாதர் ஆலயத்தையும் தோற்றுவித்தவன் இவனே. இவன் கிரந்த எழுத்துகளைப் பல்வேறு அமைதிகளில் எழுதி மகிழ்ந்திருக்கிறான். வடிவங்களில் மாற்றங்களை உடைய நால்வகைக் கிரந்த எழுத்துகளை, இவன் தோற்றுவித்த கலைக்கோயில்களில் காணலாம். எழுத்துகளை மயில்

போலும், அன்னப்பறவை போலும், பாம்பு போலும், பல்வகைக் கொடி போலும், எழிலார்ந்த சித்திரங்களைப் போலும் எழுதி மகிழ்ந்த தமிழ் மன்னன் இவனே. எழுத்துகளைச் சித்திரங்களாகவே எழுதி மகிழ்ந்த இவன் போலும் வேறொரு தமிழ் மன்னன் இல்லை. கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள்ளாக பல்லவராட்சியில் கிரந்த எழுத்துகள் சற்றேறக்குறைய இன்றைய நிலையைப் பெற்றுவிட்டன.

பல்லவராட்சியில் ஏற்பட்ட மற்றொரு எழுத்துப் புரட்சியையும் இங்கு குறித்தல் வேண்டும். பல்லவர் கடல் கடந்த கீழை நாடுகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். கீழை நாடுகளில் எல்லாம் பௌத்தமும், இந்து மதமும் சிறப்பாக பரவி இருந்தன. பல்லவகிரந்த எழுத்துகள் அங்கெல்லாம் பரவின. நல்ல சமஸ்கிருதத்தில் ஏராளமான கல்வெட்டுகள் அங்கு பொறிக்கப்பட்டன. அவை எல்லாம் பல்லவ கிரந்த எழுத்துகளில் மிளிர்வதைக் காணலாம். இவ்வெழுத்துகளே கீழை நாடுகளில் வளர்ந்து அந்தந்த நாட்டு எழுத்துகளாகப் பரிணமித்தன. கம்போடியா, சுமத்ரா, ஜாவா ஆகிய பகுதிகளில் இவ்வாறு வளர்ந்த எழுத்துகள் உள்ளன.

கி.பி.8-ம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தின் தென் பகுதியை பாண்டியர் ஆண்டனர். அவர்களும் பல்லவர்களைப் போலவே தமிழிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் சாஸனங்களைப் பொறித்துள்ளனர். அவர்களது செப்பேடுகளிலும் கல்வெட்டுகளிலும் சமஸ்கிருத மொழி வருமிடத்து கிரந்த எழுத்துகளையே வழங்கியுள்ளனர். பாண்டி நாட்டில் வழங்கிய கிரந்த எழுத்துகளும் பல்லவ கிரந்தத்தைப் போலவே இருந்ததால் அவற்றையும் பல்லவ கிரந்தம் என்றே அழைப்பர். ஆனைமலை, அழகர் மலை, திருமெய்யம், குடுமியாமலை முதலிய இடங்களில் உள்ள பாண்டியர் கல்வெட்டுகளும், வேள்விக்குடி, சின்னமனூர், ஸ்ரீவரமங்கலம், தளவாய்புரம் ஆகிய செப்பேடுகளிலும் கிரந்த எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

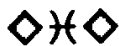
தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட அதியர்களில் கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் சிறந்தவன் சோமன் என்னும் அதியேந்திரன் புகழ் பெற்றவனாகும். இம்மன்னன் நாமக்கல்லில் இரு குகைக் கோயில்களைத் தோற்றுவித்துள்ளான் இவற்றில் எழில் வாய்ந்த கிரந்த

எழுத்துக்கள் உள்ளன. பல்லவரது எழுத்துகளைப் போன்றே இவையும் உள்ளன. கொடும்பாளூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட வேளார்களும் நல்ல கிரந்த எழுத்துகளை வழங்கியுள்ளனர். வேணாட்டரசர்களான ஆய்வேளார்கள் நாகரி எழுத்தை அதிகம் உபயோகித்தபோதிலும் கிரந்த எழுத்துகளையும் உபயோகித்துள்ளனர்.

சோழப் பேரரசர்களும் கிரந்த எழுத்துகளை உபயோகித்துள்ளனர். கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் அக்கால கிரந்த எழுத்துகளைக் காணலாம். சோழ மன்னர்களால் வழங்கப்பட்ட செப்பேடுகளின் முத்திரைகளில் கிரந்த எழுத்துகளே உள்ளன. சோழர்களுடைய சாஸனங்களைத் தவிர காசுகளிலும் கிரந்த எழுத்துக்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. சோழர்களின் காசுகள் பலவற்றில் நாகரி எழுத்துகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் சிலவற்றில் கிரந்த எழுத்துகளும் உள்ளன. மதிராந்தகன், கங்கைகொண்ட சோழன், மலை நாடு கொண்ட சோழன் என்ற பெயர்கள் கொண்ட காசுகளில் கிரந்த எழுத்துகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

விஜயநகரப் பேரரசர்களும் அவர்களுக்குப் பின் வந்த நாயக்கர்களும் கிரந்த எழுத்துகளை உபயோகித்துள்ளனர். சுமார் 1950 வரை கிரந்த எழுத்துகளே தமிழகத்தில் வடமொழிக்கு உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தன. பெரும்பாலான வடமொழி நூல்கள் கிரந்த எழுத்திலேயே அச்சிடப்பட்டன. இதற்குக் காரணம் இது, தமிழ் எழுத்தின் அடிப்படையிலேயே வளர்ந்ததாலும், தமிழறிந்தவர்கள் எளிதில் அறிய முடியுமாயினாலும் இதுவே சிறப்புற்று திகழ்ந்தது. இப்பொழுது நாகரி எழுத்துகள் பெற்றுவரும் செல்வாக்கினால் 1500 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகச்சீரும் சிறப்புடனும் திகழ்ந்த கிரந்த எழுத்துகள் மறைந்து வருகின்றன.

தமிழ் நாட்டில் தொன்றுதொட்டே தமிழ் மொழியுடன் வடமொழியும் எழுதப்பட்டது என்று கண்டோம். தமிழ்ப் பகுதியின் இடையிலே வடமொழிச் சொற்களும், வடமொழிப் பகுதியின் இடையிலே தமிழ்ச் சொற்களும் எழுத வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதுபோன்ற இடங்களில் கிரந்த எழுத்துகளின் இடையில் தமிழ் எழுத்துகளையும், தமிழ் எழுத்துக்களின் இடையில் கிரந்த எழுத்துகளையும் வழங்கியுள்ளனர்.

கல்வெட்டின் அமைப்பு

நுன. காசிநாதன்

கல்லில் எழுத்துகளைப் பொறிக்கும் வழக்கம் மிகப் பழங்காலந் தொட்டே தமிழகத்தில் நிலவி வந்துள்ளது. தொல்காப்பியம், புறநானூறு, அகநானூறு போன்ற நூல்களில் இருந்து போரில் வீர மரணம் அடைந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு வழிபடும் பழக்கமும் அந்நடுகற்களில் அவர்களுடைய வீரச் செயல்களைப் பற்றி பொறிக்கும் பழக்கமும் தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு இருந்துவந்துள்ளது என்பது தெரிகிறது. அதற்குச் சான்றாக வீர மரணம் அடைந்த போர் வீரனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நடுகற்கள் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. தமிழகத்தில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டுகளாயினும் செப்பேடுகளாயினும், ஒவ்வொன்றையும் ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரித்துவிடலாம். அவை மங்கலவாசகம், சாசனம் எழுதப்பட்ட காலம், சாசனச் செய்தி, கையெழுத்துகள், ஒம்படைக் கிளவி என்பனவாம்.

மங்கலச் சொல் :

மங்கலவாசகம் கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் பொறிக்கப் பட்டிருக்கும். பெரும்பாலான கல்வெட்டுகளில் 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ' (மங்களமுண்டாகட்டும்) என்னும் சொல்தான் காணப்படுகிறது. வேறு சில ஆரம்பச் சொற்களும் உள. பல்லவர் காலச் செப்பேடுகள் சிலவற்றில் "ஜிதம்பகவதா" என்ற சொல் காணப்படுகிறது. ஆய் மன்னன் அளித்த திருப்புறச்செப்பேடு "நமோ நாராயணாய" என்று ஆரம்பிக்கிறது. மற்றொரு ஆய் மன்னனின் பாலியத்துச் சாசனம் "ஓம் ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ" என்று ஆரம்பிக்கிறது. கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்னும் வேறு சில சொற்களும் ஆரம்பத்தில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. "அருளிச் செயல்" "ஹரி நன்றாக குருவே துணை", "ஹரி சுபமஸ்து", "ஹரி ஸ்ரீ கணபதயே நம", "சிவமயம்" ஆகியவைகளாகும். செப்பேடுகளில் உள்ள சமஸ்கிருத பகுதிகளில் மங்கலத் தொடரை அடுத்து ஆண்டவனது அருளை வேண்டும் சுலோகங்கள் சிலவும் காணப்படுகின்றன. அதன் பின்னர் எம்மன்னன் கொடையளிக்கிறானோ அம்மன்னனின்

முன்னோர்களைப் பற்றிய புராண மரபையும், உண்மை வரலாறுகளையும் காணலாம். செப்பேடுகளின் தமிழ்ப் பகுதியிலும் கொடையளிக்கும் மன்னனின் முன்னோர்களைப் பற்றிய வரலாறு காணப்படுகிறது.

கல்வெட்டின் காலம்

அதன் பின்னர், கொடையளித்த காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னனையும், அம்மன்னனது ஆட்சி ஆண்டும் ஒரு சில சமயங்களில் அதற்கு ஈடான சகவருடத்தையோ அல்லது கொல்லம் ஆண்டையோ சேர்த்தும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. சோழர் கல்வெட்டுகள் அரசனது பெயரையும் ஆண்டையும் குறிக்கும் முன்னர் மெய்க்கீர்த்தி என்ற ஒன்றை (முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலிருந்து) சேர்த்துள்ளன. அம்மெய்க்கீர்த்திகளில் அரசனின் வீரச் செயல்கள் வரிசைப் படுத்திக் கூறப்பட்டு இருக்கும். மெய்க்கீர்த்தியைக் கொண்டே இது இன்ன அரசனைச் சார்ந்த கல்வெட்டு என்று எளிதில் கண்டுபிடித்து விடலாம். அம்மன்னனின் பட்டத்தரசி யார் என்பதையும் சில மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் தெரிவிக்கின்றன. சோழ மன்னர்கள் வீரராசேந்திரன், அதிராசேந்திரன், முதலாம் குலோத்துங்கன், விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் அவனுக்குப் பின்வந்தவர்கள் ஆகியவர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் அவர்களின் பட்டத்தரசிகளோடு “செம்பொன் வீரசிம்மாசனத்தில்” வீற்றிருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றன.

கல்வெட்டின் நோக்கம்

அடுத்து, கல்வெட்டின் பொறிக்கப் பெற்ற காரணத்தை விளக்கும் பகுதி காணப்படும். பெரும்பாலான கல்வெட்டுகளில் கோயில்களும் நிலம் தன்மமாக வழங்கியதையோ அல்லது கோயில்களில் திருநொந்தா விளக்கு அமைப்பதற்கு “சாவாமுவாப் பேராடு, பசு அல்லது எருமை” கொடுத்ததையேதான் குறிக்கின்றன. நிலம் கோயிலுக்கு விற்கும் பொழுதாயினும் சரி, பிறறொருவருக்கு விற்பதாயினும் சரி அந்நிலத்தின் பரப்பளவு, அதன் நான்கு பக்க எல்லைகள், அந்நிலத்தைச் சார்ந்திருக்கும் பிறபொருள்கள், அந்நிலத்திற்கு நீர் பாய்ச்சும் வாய்க்கால் ஆகியவை விரிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. “இந்நாற்பாற் கெல்லைக்குட்பட்ட உண்ணிலம் ஒழிவின்றி” “உடும்போடி ஆமை தவழும் இடம்” அனைத்தும் “கீழ் நோக்கிய கிணறும், மேல் நோக்கிய மரமும், மீன்படு பள்ளமும், தேன்படு பொதும்பும், புற்றும் தெற்றியும்” ஆகிய எல்லாம் விற்கப்பட்டன

என்று குறிக்கப் பெற்றிருக்கும். சில இடங்களில் நிலத்தின் பெயர் கூடக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. சிவன் கோயிலுக்கு நிலம் விற்கப் பட்டபோதெல்லாம் சண்டேசுரர் பெயராலேயே விற்கப்பட்டன. மற்ற பொருள்களை கொடையாகக் கோயிலுக்கு அளித்தால் அவைகள் நன்கு விளங்கும் வண்ணம் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஒரு சில காசை ஒருவனிடம் தந்து, கொடுத்தவனின் நன்மைக்காக கொடை அளி என்று கூறும் போது கொடுத்த “முதல் கெடாது பொலி ஊட்டாகக் கொண்டு” வந்த பொலி (வட்டி)யில் கொடை அளிக்க வேண்டும் என்று கூறப்பெற்றிருக்கும். அத்தோடு வட்டி விகிதமும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கும். அவ்வாறு அளிக்கப்பெற்ற கொடை சந்திரன் சூரியன் உள்ளவரும் நிலை பெற்றிருக்கும் என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

கையெழுத்து

அடுத்து கொடை அளித்தவனின் கையெழுத்தும், அதை கொடையளித்தவன் சொல்ல, எழுதிய ஊர்க்கணக்கன் கையெழுத்தும், சில கல்வெட்டுகளில் அதைக் கல்லில் பொறித்த தச்சனின் கையெழுத்தும், சாட்சிகளின் கையெழுத்துகளும் காணப்படும்.

கல்வெட்டின் முடிவு

இறுதியாக, அளிக்கப்பட்ட கொடையை “பன்மாஹேஸ்வரர் ரகை” என்றோ “வைஷ்ணவர் ரகை” என்றோ குறித்துவிட்டு அக்கொடைக்குத் தீங்கு நினைத்தாலோ அல்லது தீங்கு செய்தாலோ “கங்கைக் கரையிலே காராம் பசுவைக் கொன்ற தோஷத்தில் போவார்கள்” என்றோ “இத்தர்மத்துக்கு அஹிதம் நினைத்தார் கங்கையிடை குமரியிடை எழு நூற்றுக் காதத்திலுஞ் செய்தார் செய்த பாவத்துப் படுவார்” என்றோ குறிக்கப்பெற்றிருக்கும். பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் “இத்தர்மத்துக்கு யாதுமொருவன் அஹிதம் நினைத்தால் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் துரோகியுமாகி தன்னுடைய மாதா பிதாவையும், தனது குருவையும் கங்கைக் கரையிலே வதைத்த தோஷத்திலே போகக் கடவானாகவும்” என்றும் “யாதுமொருவன் அகிதம் பண்ணினால் சிதம்பரம், சீயாழி, புள்ளிருக்கு வேளூரிலே நெருப்பிட்ட பாவத்திலே போகக் கடவன்” என்று குறிக்கப்பெற்றிருக்கும். பலர் கூடி நிறைவேற்றும் தீர்மானங்களைக் குறிக்கும் கல்வெட்டாயின் அதில் “இவையிற்றுக்கு அழிவு செய்வார்

திருவாணை புவனமுழுதுடையாராணை” என்றும், “இது இறக்குவான் மதுராந்தகன் கலச்சோற்றைத் தின்பான்” என்றும் “மாறுவான் சிவ துரோகியுமாய், மோவாய் புக்கு முலையெழுந்தானுமாய், ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் பிறந்தானுமல்லானாய், கோமாங்கி சத்தை புசிப்பானுமாய், கங்கையிடை குமரியிடை குரால் பசு கொன்றான் பாவம் கொள்வான்” என்றும் கூறும். மதத்தைச் சம்பந்தப்படுத்திக்கூறும் சொற்றொடர்களும் உண்டு. “இத்தன்மத்துக்கு ஆதாமொருவர் பிசகு பண்ணினால் கெங்கைக் கரையிலே காராம் பசுவைக் கொன்ற தோஷத்திலே போவார்களாகவும், துலுக்கரிலே யாதாம் ஒருவர் பிசகு பண்ணினால் மகாவுலே மிறுகத்தினால் வகிறு சாப்பிட்ட தோஷத்திலே போவாராகவும்” என்பன போன்று ஒரு சில சொற்றொடர்கள் உண்டு. கொடையைக் காப்பாற்றினால் அதனால் கிடைக்கும் நன்மையும் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும். கொடையைக் “காப்பவர்கள் அடி என் முடிமேலின என்றும்” “இத்தன்மத்தை ரக்ஷித்தார் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்த பலம் எய்துவாராகவும்” என்றும் குறிப்பிடப் பெற்றிருக்கும். “இந்த தன்மத்தை நடத்தினவன் அறுபத்துனாலு திருவிளையாடல்களும் விளையாடின அழகிய சொக்கநாதர் அருளைப் பெற்று, அங்கையக்கண்ணியார் அருளைப் பெற்று பிறுது விராச்சியம் பண்ணி சுகமேருயிப்பான்” என்றும் கூறும்.

செப்பேடுகளில் சமஸ்கிருதப் பகுதியில் “பிராம்மணன் சொத்து கொடிய விஷம். வேறு எந்த விஷமும் விஷமாகாது. விஷம் ஒருவனைக் கொல்லும்; பிராம்மண சொத்தோ புத்திர பௌத்திரர்களைக் (கொல்லும்)”

(ஸ்லோகம்) “தான் அளித்தது பிறர் அளித்தது எதுவாயிலும் பூமியை அபகரிக்கும் ஒருவன் அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் மலத்தில் புழுவாகப்பிறந்து உழல்வான்”.

(ஸ்லோகம்) “அநேகர் நிலம் அளித்திருக்கிறார்கள். பலர் அதைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள் எந்த எந்த அளவு பூமியோ அந்த அந்த அளவு பயன்” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். இந்த சுலோகத்தின் தமிழ் ஆக்கம் பிற்காலத்திய கி.பி. 17,18 - ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளிலும் காண முடிகிறது.

பிறசெய்திகள்

சில கல்வெட்டுகள் கொடையளிக்கப்பட்டதை சந்திராதித்யவரை முட்டாமல் நடத்திப் போகக் கடவார்களாகவும் என்று குறிப்பிட்டு விட்டு

இப்படிக்கு “செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டிவித்துக் கொள்ளவும்” என்று குறிப்பிடும். எனவே கொடையளிக்கப்பட்ட செய்தி கல்லில் பொறிப்பதோடு மட்டுமல்லாது செப்பேட்டிலும் எழுதிவைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது தெற்றென விளங்கும். அக்காலத்தில் ஓலையில் எழுதும் பழக்கமும் இருந்திருக்கிறது. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த உத்தரமேரூர் கல்வெட்டு “குடவோலையை”க் குறிக்கிறது. இக்கல்வெட்டு முதற்பராந்தக மன்னன் காலத்தியது. இக்கல்வெட்டு ஊர்ச் சபைக்கு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், வேட்பாளராக நிற்பவருடைய பெயரை ஓலையில் எழுதி குடத்தினுள் இடுவதைக் குறிக்கிறது. அரசனுடைய அதிகாரிகளுள் “திருமந்திர ஓலை”, “ஓலை நாயகம்” போன்ற அதிகாரிகள் இருந்தமையால் ஓலையில் எழுதும் பழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்து வந்தது என்பது நன்கு தெரிகிறது. சில கல்வெட்டுகளில் “இப்படி மக்கள் செய்வார்களாகவும், செம்பிலும், சிலையிலும் வெட்டிக் கொள்வார்களாகவும், நம் ஓலை” கொடுத்தோம் என்று வருவதால் செம்பிலும் சிலையிலும் பொறிப்பதற்கு முன்னர் ஓலையில்தான் எழுதப்பட்டது என்பது விளங்குகிறது. அத்தோடு தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கருவறையைச் சுற்றியுள்ள சுவர்களில் காணப்படும் ஓவியங்களில் தடுத்தாட்கொண்ட புராணக் காட்சியையும் காணலாம். அதில் ஒருவர் ஓலை ஒன்றைக் கையில் ஏந்தி நிற்கிறார். அவ்வோலையில் “இப்படி நானறிவேன்” என்று பொறிக்கப்பட்டிருப்பதை, கூர்ந்து நோக்கின் தெரியவரும். பெரிய லெய்டன் செப்பேடு, ஆணைமங்கலம் என்ற ஊரை அரசன் கொடையாக வழங்கியதை “அறவோலை செய்து இருந்தோம்” என்று குறிக்கிறது. எனவே ஓலையில் எழுதும் வழக்கமும் தொன்றுதொட்டு நம்மிடையே இருந்து வருகிறது என்பதை இதனால் தெரிந்து கொள்ளலாம். அத்தோடு, அரசனது ஆணை அனைத்தும் ஓலையிலோ அல்லது திரைச் சீலையிலோ எழுதப்பெற்றது என்றும், பின்னர் செப்பேடுகளிலும் கல்லிலும் வெட்டி வைத்துக் கொண்டார்களென்றும் தெரிகிறது.

கல்வெட்டுகளில் அரசன், “தேவர்” “பெருமாள்” “நாயனார்” என்றும், அவன் தேவியை “நம்பிராட்டியார்” என்றும் அத்தேவியரும் அரச குலத்துப் பெண்களும் “ஆழ்வார் நாச்சியார்” என்றும் வழங்கப்படுகின்றனர். “காடவராயன் நம்பிராட்டியார் பெண்ணரசியான உடையாழ்வார்”, “அம்மங்கை ஆழ்வார் ஆன பெரிய நாச்சியார்” (முதற் குலோத்துங்கன் மகள்) “ஆளுடையநாச்சியார்” போன்ற குறிப்புக்களைக் கூறலாம். “வயிற்றில்

பிறந்தவளே யாகிலும் ராஜமகரிஷியாய்ப் பட்டங்கட்டினால் ‘ஆழ்வார்’ என்றே சொல்வது” (திருநெடுந்தாண்டகம், ஸவ்யாக்) என்று ஸ்ரீபெரியவாச்சான் பிள்ளை எழுதிய தொடரும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

கோயில்களுக்குக் கொடையாக நிலம், ஆடு, பசு, பிற பொருள்கள் ஆகியவற்றை அளித்துள்ளார்கள் என்பது அறிந்ததே. அத்தோடு தெய்வங்களின் செப்புச் சிலைகளையும் செய்து அளித்துள்ளார்கள். கல்வெட்டுகள் தெய்வ உருவங்களைத் திருமேனிகள் என்றும், மக்கள் உருவங்களை பிரதிமங்கள் என்றும் குறிக்கின்றன.

இறந்த அரசனைப் புதைத்த இடம் கல்வெட்டுகளில் பள்ளிப் படை என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. அந்த இடத்தில் கோயிலை எழுப்பும் பழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது.

அரச ஆணை

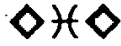
நிலக்கொடையைப் பற்றிய அரசனுடைய ஆணையை வெளிப்படுத்தும் கல்வெட்டுகள் சிலவற்றில் அவ்வாணை எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகிறது என்பதையும் அது எங்ஙனம் நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பதையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தைச் சார்ந்த திருமுக்கூடலில் காணப்படும் சோழ மன்னன் வீரராசேந்திரனின் கல்வெட்டு அரசனின் ஆணை எவ்வாறு நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பதை அழகுறத் தெரியப்படுத்துகிறது. அரசனுடைய ஆணை “திருமந்திர ஓலை” என்னும் அதிகாரியால் எழுதப்படுகிறது. எழுதி முடித்தபின் “திருமந்திர ஓலை நாயகம்” என்ற அதிகாரியால் ஒப்பு நோக்கப்படுகிறது. பிறகு, “விடையில் அதிகாரி” ‘வரி’ என்ற புத்தகத்தில் எழுதும்படி ஆணையிடுகிறார் “உடன்கூட்டம்”, “விடையில்” “நடுவிருக்கை” ஆகிய அதிகாரிகள் அதை எழுதும்படி செய்கிறார்கள். “புரவுவரி திணைக்களம்” “வரிப்பொத்தகம்” “முகவெட்டி” “வரியிலீடு” “வரிப்பொத்தகக் கணக்கு” “பட்டோலை” ஆகிய அதிகாரிகள் தங்கள் கையொப்பங்களை இட்டு தங்களது இசைவைத் தெரிவிக்கிறார்கள். அதன் பின்னர் அவ்வாணை அரசமரியாதையோடு எவ்வூரைச் சார்ந்த நிலம் கொடையளிக்கப்படுகிறதோ அவ்வூருக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும்.

அவ்வாணையைப் பற்றி முன்னமே செய்தியைத் தெரிந்து கொண்ட நாட்டாரும் மற்றவரும் 'ஆணை' கொண்டுவரும் போது இருக்கையை விட்டெழுந்து, கை கூப்பித் தொழுது, அவ்வாணையைத் தங்கள் தலையின் மீது கொண்டு செல்கிறார்கள். பிறகு ஆணை படித்துப் பார்க்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர் குறிப்பிடப்பட்ட நிலத்தின் எல்லையை நிலம் கூறு செய்வார், நாட்டார், ஊர்க் கரணத்தார் ஆகியோரை வைத்துக் கொண்டு "பிடிசூழ" எல்லைகளை நிர்ணயிக்கிறார்கள். பின்னர் எல்லைகள் தெரிய கல்லும் கள்ளியும் நடப்படுகிறது. சிவன் கோவிலுக்கு நிலம் விற்கப்பட்டால் 'திருச்சுலத்தைக் கல்லில் பொறித்து நடுகிறார்கள். திருமால் கோயிலுக்கு விற்கப்பட்டால், "திருஆழியைக்" கல்லில் பொறித்து நடுகிறார்கள். எல்லா தரப்பாரும் சம்மதம் தெரிவித்த பின்னர் அவ்வாணை கல்லிலும் செம்பிலும் எழுதப்படுகிறது. இத்தகைய செய்திகளைக் கல்வெட்டுகளைக் காட்டிலும் செப்பேடுகள் நன்கு விரிவாகக் கூறுகின்றன. பெரிய லெய்டன் செப்பேடு, திருவாலங்காடு செப்பேடு, அன்பில் செப்பேடு ஆகியவைகள், நன்கு தெரிவிக்கின்றன. பெரிய லெய்டன் செப்பேடு "நாட்டோழுக்குத் திருமுகம் வர, நாட்டோழுந் திருமுகங்கண்டு, எதிரெழுந்து சென்று, தொழுது, வாங்கித் தலை மேல் வைத்துப் பிடிசூழ்ந்து பிடாகை நடந்து, எல்லை தெரித்து, கல்லுங் கள்ளியும் நாட்டி, அறவோலை செய்த நிலத்துக்கு" என்று அழகாக ஒவ்வொரு செயலையும் ஒன்று விடாமல் கூறுகிறது.

இவ்வாறு அரசன் பிறப்பித்த ஆணைகளாயினும் சரி, கல்வெட்டுகளாயினும் சரி; அவைகள் பெரும்பாலும் சமயம் தழுவிய கொடையைப் பற்றிக் குறிப்பவனவாகவே உள்ளன. ஆயினும் வரலாறு, கல்வி, மருத்துவம், ஊராட்சி முறை, நீதிமுறை ஆகியவற்றைக் கூறும் பல கல்வெட்டுகளும் கிடைத்துள்ளன. கல்வெட்டுகள், நமக்கு இது வரையில் கிடைத்திடாத சில புதிய இலக்கியங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன.

வரலாற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுகளில் வாயலூர்க் கல்வெட்டு முதன்மை இடத்தைப் பெறுகிறது. இதில் பல்லவ மன்னர்களின் வழி முறை தெளிவாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. அதேபோன்று சோழ மன்னர்களின் வழிமுறையைப் பற்றி கன்னியாகுமரியில் உள்ள வீர ராசேந்திரனின் கல்வெட்டு கூறுகிறது. சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளில் காணும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகளும் வரலாற்றுக்குப் பெருந்துணை புரிகின்றன.

கல்விச் சாலையைப் பற்றி எண்ணாயிரம் என்ற ஊரில் காணப்பெறும் முதலாம் இராஜேந்திரனுடைய கல்வெட்டும், செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் திருமுக்கூடல் என்ற ஊரில் கிடைத்த கல்வெட்டும் விளக்கமாகக் கூறுகின்றன. மருத்துவச் சாலையைப் பற்றி அதே ஊரில் காணப்பெறும் வீரராஜேந்திரனின் கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. ஊராட்சி முறையைப் பற்றி மானூரில் காணப்பெறும் மாறஞ்சடையனுடைய கல்வெட்டும், சோழ மன்னன் முதற் பராந்தக சோழனுடைய உத்தரமேருக் கல்வெட்டும் தெளிவாகக் குகின்றன. நீதிமுறையைப் பற்றி திருப்பாதிரிப்புலியூரில் காணப்பெறும் பெருமாள் பராக்ரம பாண்டியனுடைய கல்வெட்டு அருமையாக விவரிக்கிறது.

தமிழி கல்வெட்டுகள்

இரா. நாகசாமி

தமிழகத்தில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத் தளங்களில் சமணப் பெரியார்கள் வாழ்வதற்கு அமைக்கப்பட்ட பாழிகளைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுகளும், பாணை ஓடுகளிலும், காசுகளிலும் கிடைத்துள்ள எழுத்துகளும் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகளில் (தமிழி) குறிக்கப்பட்டுள்ளன என்று முன்னர் குறிப்பிட்டோம். அவையே தமிழகத்தில் இதுகாறும் கிடைத்துள்ள மிகவும் தொன்மையான கல்வெட்டுகளாகும். அவைகள் எங்கெங்கு இருக்கின்றன என்பதையும், அவற்றின் வரலாற்றுச் சிறப்பையும் இங்கு கவனிப்போம்.

மீனாக்ஷிபுரம் (அரிட்டாபட்டி)

மதுரையிலிருந்து மேலூர் செல்லும் நெடுஞ்சாலையிலிருந்து ஒரு குறுக்குச் சாலையின் வழியே சென்று அதிலிருந்து மற்றொரு வண்டிப் பாதை வழியாக சென்றால் இவ்வூரை அடையலாம். இவ்வூர் மலையின் அடிவாரத்தில் இருக்கிறது. இவ்வூரிலிருந்து மலை தென்வடலாக சுமார் ஐந்து கல்லுக்கு அப்பால் உள்ள அரிட்டாபட்டி என்ற ஊர் வரையில் நீண்டிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் இம்மலை முழுவதும் அரிட்டாபட்டி ஊரைச் சார்ந்ததாகக் கருதினர். தற்சமயம் வடபகுதி அரிட்டாபட்டியையும் தென் பகுதி மீனாக்ஷிபுரத்தையும் சார்ந்ததாகக் குறிக்கப்படுகிறது. சுமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இங்கு கல்வெட்டை படி எடுத்தபோது, அரிட்டாபட்டி ஊரைச் சார்ந்ததாக இதைக் குறித்துள்ளனர். ஆனால் மீனாக்ஷிபுரம் என்ற ஊரே இக்கல்வெட்டுகளுக்கு அருகில் இருக்கிறது. இம்மலையின் அடிவாரத்திலேயே இவ்வூர் இருக்கிறது. குகைக்கு இங்கிருந்து செல்வதுதான் எளிது. ஆதலின் இது மீனாக்ஷிபுரம் என்றே இங்கு குறிக்கப்படுகிறது.

ஆனால் இதை மாங்குளம் கல்வெட்டுகள் என்று திரு.ஐ. மகாதேவன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மாங்குளம் இம்மலையில் இருந்து சுமார் மூன்று கல் தொலைவில் இருக்கிறது. அவ்வுருக்கும் இம்மலைக்கும் எவ்விதத்தொடர்பும் இல்லை. அவரது நூலில் மாங்குளம் என்ற ஊரின் கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகளே மீனாக்ஷிபுரம் என்ற தலைப்பில் இங்கு குறிக்கப்படுகின்றன. ஆதலின் மாங்குளம் என்பதைக் கண்டு குழம்பிவிடக்கூடாது.

இம்மலையைக் கழுகுமலை என்றும் ஓவாமலை என்றும் ஊரார் குறிப்பர். மலையின் கிழக்குப்புறத்தில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத் தளங்களில் படுக்கைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மேல் பாரையின் புறத்தே நீண்ட கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன.

1. கணிய நந்த அஸிரிய் இகுவ்அன் கே
தம்மம் இத்த அநெஞ்சமியன் பணஅன்
கடல்அன் வழுத்திய் கொட்டுபித்த அபளிஇய்
2. கணிய நந்த அஸிரிய்குஅன் தம்மம்
இத நெடிஞ்சமியன்
ஸாலகன் இளஞ்சடிகன் தந்தைய்
சடிகன் செஇய பளிய்
3. கணிஇ நத அஸிரிய் குவ . .
வெள்அறைய் நிகமது காவிதிஇய்
கழிதிக அந்தை அஸுதன்
பிணஊ கொடுபிதோன்
4. சந்தரிதன் கொடுபிதோன்
5. வெள்அறை நிகமதோர் கொடிஞர்

கருத்து

சமண சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களை கணி என்று குறிப்பது வழக்கம். அதுவே இக்கல்வெட்டில் கணி என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நந்தஸிரியக்குவன் (இயக்கன்) என்பவருக்கு நெடுஞ்செழியன் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்ததை முதல் கல்வெட்டு குறிக்கிறது. “கே தம்மம்” என்றால் அவருக்கு கொடுக்கப்பட்டது என்று பொருள். கே என்பது நான்காம் வேற்றுமை உருபு. பள்ளன்கோயில் செப்பேடு வஜ்ரநந்திகுரவர்

என்பவருக்கு பள்ளிச்சந்தம் கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது. அவர் 'கணி' என்று குறிக்கப்படுகிறார். அடுத்து, இரண்டாவது கல்வெட்டு அதே பெரியாருக்கு நெடுஞ்செழியனின் சாலகன் இளஞ்சடிகனின் தந்தை சடிகன் என்பான் பள்ளி செய்வித்ததைக் குறிக்கிறது. மூன்றாவது கல்வெட்டு அதே பெரியாருக்கு வெள்ளறை நிகமத்தைச் சேர்ந்த காவிதி கழிதிக அந்தை என்பவரின் மகன் பிணவு என்பவன் கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது. சந்தரிதன் என்பவனும் வெள்ளறை நிகமத்தோரும் கொடுத்ததைமற்ற கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன.

எழுத்து

மெய்யிலிருந்து புள்ளியை நீக்கிவிட்டால் எந்த வடிவு எஞ்சுகிறதோ அவ்வடிவே அகரத்தோடு கூடிய உயிர்மெய்யாக இலக்கணப்படி கொள்ளப்படும். ஆனால் இக்கல்வெட்டில் அம்மரபு இல்லை. அகரத்தோடு கூடிய உயிர்மெய்யைக் குறிக்க எழுத்தின் தலையில் ஒரு கோடு இடப்பட்டுள்ளது. இதுவே அகரத்தோடு கூடிய உயிர்மெய்யையும் குறிக்கும். உதாரணமாக 'க' என்ற எழுத்தில் தலையில் ஒரு குறுக்குக் கோடு இருந்தால் அதை 'க' என்று தான் படிக்க வேண்டும். குறுக்குக் கோடு இல்லாவிடின் 'க்' என்று மெய்யாகத்தான் கொள்ளுதல் வேண்டும். 'க'விற்கும், 'கா'விற்கும் எழுத்தில் வேறுபாடு இல்லை. மொழி அறிந்தவர்கள் சொல் அறிந்து வேறுபடுத்தி வாசித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு தலையில் கோடு இல்லாத வடிவை மெய்யாகவும், கோடு உள்ள வடிவை அகரமுடைய உயிர்மெய்யாகவும் படித்தால்தான் இக்கல்வெட்டில் தெளிவாகக் கிடைக்கும். எழுத்துகள் இம்முறையில் எழுதப்பட்டன என்பதை முதன்முதலில் "பட்டிப்புரோலு" என்னும் இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டிலிருந்து டாக்டர். பியூலர் என்பார் கண்டுபிடித்தார். அக்கல்வெட்டுகள் பிராகிருத மொழியில் இருக்கின்றன. புத்தபிரானுடைய புனிதமான எலும்பு ஒன்றை வைத்திருந்த ஒரு கற்பேழையில் இவ்வெழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. இப்பேழைகள் சென்னை அருங்காட்சி சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. டாக்டர். பியூலரின் முறையைப் பின்பற்றி இக்கல்வெட்டுகளை திரு.ஐ.மகாதேவன் அவர்கள் இப்போது படித்துள்ளார்.

"கணிய்" "ஸிரிய்" "பளிய்" "வழுத்திய்" முதலிய சொற்களில் இறுதியில் இகரத்தின் பின்னர் 'ய்' வருவது குறிக்கத்தக்கது. தொல்காப்பியத்தில் 'இகர யகரம் இறுதி விரவும்' என்று ஒரு சூத்திரம் உள்ளது. இதற்கு இகர வீற்று மொழிக்கண் இகரமும் யகரமும் விரவி

வரும் என்றும் 'நாய்' நாய் எனக் கண்டு கொள்க (விரவும் என்றதனால் அவை இரண்டும் கொள்க, என்றவாறு) என்று இளம்பூரணர் உரை எழுதியுள்ளார். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் இகரமும் யகரமும் ஒரு மொழியின் இறுதிக்கண் ஒசை விரவி வரும். அவ்விகாரம் கொள்ளுந்” என்று உரை எழுதியுள்ளார். யகரத்திற்கு இகரமும், இகரத்திற்கு யகரமும் மாறி வரும் என்பது இவர்கள் கருத்தாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் “விரவி” என்றால் சேர்த்தல் என்று பொருள் உண்டு. ஆதலின் சொல்லின் இறுதியில் இகரத்தின் பின்னர் 'ய்' சேரும் என்பதை இச்சூத்திரம் குறிக்கிறது எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. மேற்குறித்த சொற்கள் இக்கருத்துக்குச் சான்று பகர்வனவாய் உள்ளன.

சொல்

இங்குள்ள இரண்டாவது கல்வெட்டில் நெடுஞ்செழியனின் சாலகன் (சலகன்) இளஞ்சடிகன் என்பான் குறிக்கப்படுகிறான். மனைவியின் உடன்பிறந்தாள் கணவன் சாலகன் என குறிக்கப்படுகிறான். (இதைச் சலகன் என்றும் படிக்கலாம். இச்சொல்தான் பின் திரிந்து சகலன் என வழங்கப்பட்டதோ என்று கருத இடமுண்டு.)

இக்கல்வெட்டில் வெள்ளறை நிகமம் என்று ஒரு சொல் வருகிறது. நிகமம் என்பது நகரத்தையும், வணிகக் குழுவையும் குறிக்கும். இங்கு நிகமம் (உம். நியமம், நேமம்) என்பது நகரத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

“காவிதி, பிணை” போன்ற பழைய சொற்களும் இக்கல்வெட்டு களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஸிரி, இகுவன், தம்மம், பளி, ஸுதன், நிகமம், கணி முதலிய பாகதச் (பிராகிருத) சொற்கள் இவற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன.

‘அன்’ என்ற விசுதி ‘பணஅன்’ ‘கடல்அன்’ (கடலன்) இகஅன் (இகுவன்) என்ற சொற்களில் தனித்தே சேர்க்கப் பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘அ’ என்ற விசுதி ஆறாம் வேற்றுமை உருபாக இங்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை “அந்தைஅ” என்று வருவதிலிருந்து காணலாம்.

“கொட்டு பித்த அ” என்ற சொல்லுக்கு கொடுப்பித்த என்று மகாதேவன் பொருள் கூறுகிறார். கொட்டுதல் என்றால் கம்மியர் சம்மட்டியால் அடித்தல் அல்லது செதுக்குதல் என்றும் பொருள் (D.E.D. 1740) உண்டு. ஆதலின் இச்சொல் இங்கு பாறையைச் செதுக்கி படுக்கையாக அமைத்ததைக் குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

கருத்து

“ஆசிரியக உவன்கே தம்மம் ” என்று திரு.ஐ.மகாதேவன் இதைப் படித்துள்ளார். இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகின்ற நெடுஞ்செழியன் கடலனென்றும், வழுதியென்றும், பணவன் என்றும் குறிக்கப்படுகிறான். இவை பாண்டியர்களுடைய குலப்பெயர்கள். ஆதலின் இம்மன்னன் பாண்டியன் என்பது தெளிவு. சங்க இலக்கியங்களில் “தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும்”, “ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனும்” குறிக்கப்படுவது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆனால் அவர்கள் இருவரும் கிறிஸ்துவிற்குக் காலத்தால் பிற்பட்டவர்கள் என்றும், இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள நெடுஞ்செழியன் கி.மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டில் ஆண்டவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் திரு.ஐ. மகாதேவன் கருதுகிறார். இக்கல்வெட்டு கி.மு. 3-2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளவர்கள் கிறிஸ்துவிற்குப் பின்னர்தான் ஆண்டார்கள் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை.

திருவாதவூர்

மணிவாசகப் பெருமான் பிறக்கும் பெரும்பேறு பெற்றது திருவாதவூர் என்னும் புண்ணியத்தலமாகும். அங்கு ஊரின் புறத்தே சிறு குன்று ஒன்று உண்டு. அக்குன்றில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளம் ஒன்று உண்டு. அங்கு பள்ளியமைத்ததை பண்டைய கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. இங்கு இரு கல்வெட்டுகள் இருக்கின்றன.

1. பங்காட அர்இதன் கொட்டுபிதோன்
2. ஊபாசன் பர்அகு ஊறை கொட்டுபிதோன்

கருத்து

1. பங்காட்டைச் சேர்ந்த அரிதன் என்பான் இதை செதுக்கியமைத்தான்.

2. உபாசகன் ஆகிய பரசு என்பவன் உறை (உறைவ தற்கு இடம்) செதுக்கியமைத்தான்.

இல்வாழ்க்கை நடத்தி சமயநெறியில் நிற்போரை உபாசகர் என்று சமண சமயத்தோர் குறிப்பர். இக்கல்வெட்டுகளில் உபாசன், பரசு என்ற பாகதச் சொற்கள் உள்ளன. 'ர' நேர் கோடாக இல்லாமல் பாம்பு போல் வளைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

'கொட்டு பிதோன்' என்பதற்கு கொடுப்பித்தோன் என்று திரு. ஐ. மகாதேவன் பொருள் கொள்கிறார்.

கொங்கற்புலியன்குளம்

மதுரையிலிருந்து சுமார் ஒன்பது கல் தொலைவில் இவ்வூர் இருக்கிறது. ஊரின் அண்மையிலுள்ள குன்றில் ஒரு புறத்தே மிகப் பெரியதான இயற்கை குகைத்தளம் ஒன்று உள்ளது. பாறையின் மேல் முகப்பில் மூன்று கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு ஏராளமான படுக்கைகள் செதுக்கி அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

1. குற கொடுபிதவன் ஊபாசஅன் ஊபறுவ . . .
2. குற கொடல குஇத்தவன் செறஅதன் என்
3. பாகன்ஊர் பேதாதன் பிடன் இத்த வேபோன்

கருத்து

1. உபாசன் ஆகிய உப்பறுவன் உறையும் இடம் கொடுப்பித்தான்.
2. சிறுஆதன் என்பவன் உறைவிடம் செதுக்கியளித்தான்
3. பாகனூர் பேதாதன் பிடன் என்பவன் இதை வேய்ந்தான்

விக்கிரமங்கலம்

மதுரைக்கு அருகில் உண்டாங்கல்லு என்று அழைக்கப்படும் ஒரு குன்றில் இயற்கையாக அமைந்த ஒரு குகைத் தளத்தில் பள்ளி அமைக்கப்பட்டதை இங்குள்ள கல்வெட்டு கூறுகிறது. இங்கு ஐந்து கல்வெட்டுகள் இருக்கின்றன.

1. அந்தைய பிகன் மகன் வெந்து தான
2. பெதலை குவிரன்
3. செங்குவீரன்
4. குவீராதன்
5. எம்ஊர் சஅதன்அ தான

கருத்து

1. அந்தை பிகன் என்பான் மகன் செய்ததானம். இக் கல்வெட்டில் 'செய்' என்ற சொல் 'வொந்' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இதை சுப்பிரமணிய அய்யர் 'வெந்' என்று வாசித்துள்ளார்.
2. பெதலை குவிரன் என்பானுடை பெயர்.
3. செங்குவீரன் என்பான் பெயர்.
4. குவீராதன் என்பானுடைய பெயர்.
5. எம் ஊர் சாதனுடைய தானம்.

இக்கல்வெட்டுகளில் தானம் என்பது வடமொழியில் பரிசு (gift) கொடுக்கப்பட்டது என்ற பொருளில் வரும் 'தானம்' என்னும் சொல் என்று ஐ. மகாதேவன் கருதுகிறார். ஆயினும் இடம் என்ற பொருளில் வரும் வடமொழிச் சொல்லாகிய 'ஸ்தானம்' என்பதின் திரிபே 'தானம்' என்றும் இதைக் கொள்ளலாம். 'தேவஸ்தானம்' என்பது கல்வெட்டுகள் அனைத்திலும் 'தேவதானம்' என்றே வருவது காணத்தக்கது. இது போன்ற குகைக் கல்வெட்டுகளிலெல்லாம் கொடுத்த பள்ளி, கொடுப்பித்த பள்ளி, உறை போன்று சொற்றொடர்கள் வருகின்றன.

ஆகவே 'ஸ்தான' என்பதின் தமிழாக்கமே 'தான' என்று கொண்டாலும் தவறில்லை.

மேட்டுப்பட்டி

பேரணைக்கட்டுக்கு அருகில் உள்ள மேட்டுப்பட்டி என்ற ஊரின் அண்மையில் சித்தர் மலை என்ற மலை உண்டு. அதன் மேல் மிகவும் உயரமான பகுதியில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளம் ஒன்று

இருக்கிறது. புதர் நிறைந்த ஒற்றையடிப் பாதை வழியாகத்தான் மிகவும் உயரமான இப்பகுதியை அடையமுடியும். இதற்கும் மேலே மலையின் உச்சியில் பாழடைந்த சிவாலயம் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் சக வருடம் 1410 (கி.பி. 1488)ஐ சார்ந்த ஒரு கல்வெட்டு இருக்கிறது. அக்கல்வெட்டில் இம்மலை சித்தர் மலை என்று குறிக்கப்படுகிறது. குகைத்தளத்தின் அருகில் இரு திருவடிகள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் அருகில் ஒரு தமிழ் கல்வெட்டு 'சச்சிதானந்தநாதர்' என்பவரின் சீடன் 'சகஜானந்த நாதர்' என்பவர் ஆனந்தலகரிக்கு மனோரமா என்ற உரை எழுதியவர். என்றும் அவருடைய திருவடிகளே இவை என்றும் குறிக்கிறது. இக்கல்வெட்டு சுமார் 15,16-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாக இருக்கும். இயற்கை குகைத்தளத்தில் பல கல் படுக்கைகள் செதுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு உள்ள படுக்கைகளில் ஒன்பது படுக்கைகளின் தலையில் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

1. அந்தை அரியதி
2. அந்தை இரவாதன்
3. மதிர அந்தை விஸ்வன்
4. அந்தை சேந்தஅ தான
5. சந்தந்தை சந்தன்
6. பதின்ஊர் அதை
7. குவிர அந்தை செய்அ தான
8. குவிர அந்தை வேள்அ தான
9. திடி இளஅ தான

இக்கல்வெட்டுகளில் அந்தை என்ற சொல் பலருக்கு கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. சமணப்பெரியார்களை அந்தை என்று அழைப்பது வழக்கம் போலும். 'விஸ்வன்', 'குவீரன்' என்ற பாகதச் சொற்கள் இக்கல்வெட்டுகளில் இடம் பெறுகின்றன. 'அந்தை சேந்தஅ தான' என்றால் அந்தை சேந்தன் என்பவருடைய இருக்கை என பொருள் கொள்ளலாம். 'குவீர அந்தை செய்அ தான' என்பது குவிர அந்தை செய்த இடம் என்பதைக் குறிப்பதைக் காணலாம். இதை அந்தை சேந்தனுடைய தானம் (சேந்தன் கொடுத்த தானம்) என திரு.ஐ. மகாதேவன் பொருள் கொள்கிறார்.

சித் தன்னவாசல்

புதுக்கோட்டையிலிருந்து ஒன்பது கல் தொலைவில் உள்ள இவ்வூர் தமிழக வரலாற்றில் சிறப்பு வாய்ந்தது. இங்கு மலையைக் குடைந்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட குகைக் கோயில் ஒன்று இருக்கிறது. இதில் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த ஓவியங்கள் இருக்கின்றன. இந்த ஓவியங்கள் கி.பி.8-ம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட ஸ்ரீமாத ஸ்ரீவல்லபன் என்ற பாண்டிய மன்னன் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. இது சமணக் குகையாகும். இதே மலையில் சற்றுத் தொலைவில் மறுபுறத்தில் மேலே 'ஏழடிப்பட்டம்' என்று ஒரு பகுதி உள்ளது. அங்கு இயற்கையாக அமைந்த ஒரு குகைத்தளம் இருக்கிறது. அங்கு சில படுக்கைகள் இருக்கின்றன. ஒரு படுக்கையில் பக்கவாட்டில் கல்வெட்டு காணப்படுகிறது.

1. எருமி நாடு குமிழ்ஊர் பிறந்த
2. காவுடி ஈதேன்கு சிறுபோவில்
3. இளயர் செய்த அதிட்அனம்

இதை முன்னர் பலர் பலவிதமாக படித்திருக்கின்றனர். ஆனால் திரு. ஐ. மகாதேவன் அவர்கள் அண்மையில் படித்துள்ளதுதான் சிறப்பாக உள்ளது. மேற்குறிப்பிட்டுள்ளது அதைப் பின்பற்றியது ஆகும். 'சிறுபோவில்' என்பதை மட்டும் திரு. ஐ.மகாதேவன் 'சிறுபாவில்' என்று வாசித்திருக்கிறார். காவுடி என்பது காவிதி என்பதன் திரிபாக இருக்கலாம்.

இது தவிர இங்கு பிற்காலத்தைச் சேர்ந்த அதாவது 4-5-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த எழுத்துகளில் 'தொழுக்குன்றத்துக் கடவுளன்', 'திருநீலன்', 'திருப்பூரணன்', 'திருச்சாத்தன்', 'திட்டைச் சாணன்', 'ஸ்ரீபூரண சந்திரன்', 'நியத்தகரன்', 'பட்டகாளி' என்ற பெயர்களும் பொறித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

கருங்காலக்குடி

மதுரையிலிருந்து திருச்சி செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் மேலூரிலிருந்து சுமார் 8-கல் தொலைவில் கருங்காலக்குடி என்னும் ஊர் உள்ளது. இந்த ஊரின் அருகிலுள்ள ஒரு குன்றில் இயற்கையாய் அமைந்த குகைத்தளம் உள்ளது. அதில் சில படுக்கைகள் காணப்படுகின்றன. கல்வெட்டு பாறையின் முகப்பின் மேலே எழுதப்பட்டுள்ளது. இங்கு சமண

தீர்த்தங்கரருடைய சிலை ஒன்றும், அதன் அருகில் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றும் உள்ளது. அக்கல்வெட்டு மீனவன் பாண்டியனுக்குப் பணிபுரிந்த பள்ளிதரையன் என்பானைக் குறிக்கிறது.

கல்வெட்டு

ஏழை ஊர் அரிதின் பளிய்

ஏழை ஊரைச் சார்ந்த அரிதின் என்பானுடைய பள்ளியைக் குறிக்கிறது.

மறுகால்தலை

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பாளையங்கோட்டையில் இருந்து சுமார் 10-கல் தொலைவில் இவ்வூர் இருக்கிறது. இங்கு 'பூவில் உடையார் மலை' என்று ஒரு குன்று உள்ளது. இம்மலைமேல் ஊர் தெய்வங்களுக்குக் கோயில் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளத்தில் கல்வெட்டு உள்ளது. அது பாறையின் மேல்முகப்பில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

கல்வெட்டு

வெண் காஸிபன் கொடுபித கல் கஞ்சணம்.

வெண்காசிபர் என்பவர் கொடுத்த இருக்கையைக் குறிக்கிறது.

அழகர்மலை

அழகர்மலை என்றும் பழமுதிர்ச் சோலை என்றும் புகழ் பெற்ற மலையின் ஒரு பகுதியில் இயற்கையாயமைந்த குகைத்தளம் உள்ளது. இதைக் 'கீடாரிப்பட்டி' என்னும் ஊரில் இருந்து சுமார் மூன்று கல் தொலைவு நடந்து சென்றுதான் அடைய முடியும். மலையில் ஏறிப் பார்ப்பதற்கு வசதியாக படிகள் அமைத்திருக்கிறார்கள். இயற்கைக் குகைத்தளத்தில் படுக்கைகள் காணப்படுகின்றன. இங்கு நல்ல சுனை ஒன்றும் இருக்கிறது. படுக்கையிருக்கும் தளத்திற்கும், பாறை முகப்பிற்கும் உயரம் மிக அதிகம். முகப்பின் புறத்தே நீண்ட பண்டைய கல்வெட்டு ஒன்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. படுக்கையின் ஓரத்திலும் ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. மேலே உள்ள கல்வெட்டுகள் மிகவும் உயரத்திலிருப்பதால் படிப்பது மிகவும் கடினம்.

கல்வெட்டு

1. மத்திரைய் பொன் கொலவன் ஆதன்அ தான
2. . . . அனாகன் த. . .
3. கணிநாகன் கணிய் நதன்
4. மத்திரைய் கே.(இதை திரு.ஐ.மகாதேவன்
'மாதவிரை' என்று படித்துள்ளார்.)
5. ஊபு வணிகன் வியகன் கணதிகன்
6. கனக அதன் மகன் அதன் அ தான
7. ஸபமிதஇன் போ மித்தி
8. பணித வணிகன் நெடுமலன்
9. கொழுவணிகன் எளசந்தன்
10. . ஞ்சி கழுமாறன் தான
11. தார அணி இ கொடுபித அவன்
12. காஸபன் அ தவிர
13. . . அவரும் குடுபிதோ . .
14. வெண்பளிய் அறுவை வணிகன் எளஅ அடன்
15. . . தியன் சந்தன்

இக்கல்வெட்டுகள் மீண்டும் கவனத்தோடு படிக்கப்படல் வேண்டும். இடையில் பல பகுதிகள் தேய்ந்துள்ளன. ஆதலின் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளவை தற்காலிகமாக படிக்கப்பட்டவையே. இருப்பினும் இக்கல்வெட்டுகளிலிருந்து சிறந்த செய்திகள் கிடைக்கின்றன. மதுரையைச் சேர்ந்த பல வணிகர்கள் இங்கு குறிக்கப்படுகின்றனர். 'பொன் கொல்லன்', 'உப்பு வணிகன்', 'அறுவை வணிகன்' (துணி வணிகன்), 'பணித வணிகன்' (சர்க்கரை வியாபாரி), 'கொழு வணிகன்' (இரும்பு வியாபாரி) முதலியோர் குறிக்கப்படுகின்றனர். இதிலிருந்து மதுரையைச் சேர்ந்த பல செல்வந்தர்கள் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று தெரிகிறது. இக்கல்வெட்டுகளுக்கு அருகில் பாறையில் தீர்த்தங்கரர் சிலை ஒன்றும், கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு ஒன்றும் இருக்கின்றன. 'அருகர் மலை' என்பது 'அழகர் மலை' என்று மாறி இருக்கக் கூடும் என்று கொள்வதில் தவறில்லை.

கீழவளவு

மேலூரிலிருந்து திருப்பத்தூர் செல்லும் சாலையில் கீழவளவு என்ற ஊர் இருக்கிறது. மேலூரிலிருந்து சற்றேறக் குறைய ஏழு கல் தொலைவில் இருக்கிறது. இங்குள்ள குகைத்தளத்தில் கீழே படுக்கைகளும், பாறையின் மேல் முகப்பில் கல்வெட்டுகளும் இருக்கின்றன. அதன் அருகிலேயே பாறையில் சமண தீர்த்தங்கரர்களின் சிலைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை சுமார் கி.பி. 7,8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவை வண்ணம் தீட்டப்பட்டு விளங்கியிருத்தல் வேண்டும். சிற்சில இடங்களில் இன்னும் தாமரை மலர் போன்ற ஓவியங்கள் எஞ்சி நிற்பதைக் காணலாம். பாறையில் எழுதப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில் சில எழுத்துகள் நேராகவும், சில எழுத்துகள் தலைகீழாகவும் எழுதப்பட்டிருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டு மீண்டும் ஆராயப்படல் வேண்டும்.

கல்வெட்டு

ஊபாஸஅன் தொண்டி எவன் கொடி பளிஇ

இது திரு.ஐ.மகாதேவன் அவர்கள் படித்ததாகும்.

குறிப்பு

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள மீனாக்ஷிபுரம் கல்வெட்டிலிருந்து கீழவளவுவரை குறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகளில், எழுத்தின் மேல் கோடு உள்ள வடிவங்களே அகர உயிர்மெய்யாகவும், கோடு இல்லாதவை மெய்யாகவுமே முன்னர் குறிப்பிட்டபடி கொள்ளவேண்டும். ஆதலின் இவை அனைத்தும் கிறிஸ்துவிற்கு சுமார் 200, 300-ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவையாக இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. கீழ் வரும் இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகள் இலக்கண மரபுப்படி புள்ளி இல்லாத வடிவை அகர மெய்யாகக் கொள்ள வேண்டும். ஆதலின் அவை காலத்தால் சற்று பிற்பட்டவை என்று கருதப்படுகின்றன.

ஆனைமலை

மதுரைக்கு அருகில் நீண்ட பெரும் யானை படுத்துறங்குவது போல் உள்ள குன்றை 'யானைமலை' என்று அழைப்பர். இம்மலை

வரலாற்றுச் சிறப்புடையது. இங்கு பராந்தக நெடுஞ்சடையன் காலத்து நரசிம்மப் பெருமானுக்கு தோற்றுவிக்கப்பட்ட குடைவரைக் கோயில் ஒன்றும் உள்ளன. இவை தவிர இவற்றின் அருகிலேயே சமணப் பெரியார்கள் வாழ்ந்த தடயங்களும், தீர்த்தங்கரர்களுடைய சிலைகளும், வட்டெழுத்து கல்வெட்டுகளும் உள்ளன. இவை அனைத்தும் மலையின் கீழ்ப்பகுதியில் உள்ளன. மலையின் மேலே இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளம் ஒன்று உள்ளது. அங்கு சில படுக்கைகளும், எழுத்துகளும் உள்ளன.

கல்வெட்டு

1. இவ குன்றத்து உறையுள் பா தந்தான் எரி அரிதன் அத்து வாயி அரட்ட காயிபன்

இதை திரு.ஐ.மகாதேவன் “இவகுன்றதூர் உறையுள் நாதன்தான் எரி அரிதன் அத்துவாயி அரட்ட காயிபன்” என்று படித்துள்ளார். இவகுன்றம் என்றால் இக்குன்றம் என்று பொருள் கூறுகிறார்.

‘இவ’ என்பது யானையைக் குறிக்கும். ‘இபம்’ என்னும் வடமொழிச் சொல் ‘இவ’ என்று குறிக்கப்படுகிறது. ‘இவமாகி’ என்று திருப்புகழில் வருவது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆதலின் ‘இவகுன்றம்’ என்பது ‘யானைக் குன்றம்’ என்பதே. இதிலிருந்து இம்மலை தொன்றுதொட்டே ‘யானைமலை’ என்று அழைக்கப்பட்டது என்பது தெளிவு. இம்மலையில் சமணர்கள் வசித்தனர் என்று குறிக்கும் ஞானசம்பந்தர் ‘ஆனைமாமலை ஆதியாய இடங்களில்’ என்று பாடியுள்ளார். ‘பா தந்தான்’ என்பது ‘படுக்கை தந்தான்’ என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. (பாய்-படுக்கை)

இக்கல்வெட்டு சுமார் கிறிஸ்துவின் சம காலத்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

திருப்பரங்குன்றம்

சங்க இலக்கியங்களில் முருகப்பிரானுடைய உறைவிடமாக சிறப்பாகப் போற்றப்படும் திருப்பரங்குன்றத்தில் மூன்று குகைகள் இருக்கின்றன. இரண்டு குடைவிக்கப்பட்ட கோயில்கள், ஒன்று இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளம். இப்பொழுது முருகப்பிரானுடைய பெருங் கோயிலாக வழிபாட்டில் திகழ்வது, கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் பராந்தக நெடுஞ்சடையன் என்னும் பாண்டியன் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட

குடைவரைக் கோயில் ஆகும். இது திருமால், முருகன், கணபதி, துர்க்கை, சிவபிரான் ஆகிய தெய்வங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கோயிலாகும். இதன் இருபுறங்களிலும் துர்க்கைக்கும், சேட்டைக்கும் (ஜ்யேஷ்டாதேவி) அமைக்கப்பட்ட கோயில்களும் உண்டு. இம்மலையின் பின்புறத்தே மற்றொரு குடைவிக் கப்பட்ட குகைக் கோயில் உள்ளது. அது சிவபிரானுக்கு தோற்றுவிக்கப்பட்ட கோயிலாகக் காணப்படுகிறது. சுமார் கி.பி. 13-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகத் தென்படுகிறது. இவ்விரு குடைவரைக் கோயில்களைத் தவிர, மலையின் ஒரு புறத்தே இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளம் ஒன்று உள்ளது. இதை எளிதாக சென்று அடைய படிக்கட்டுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. குகைத்தளத்தில் பல படுக்கைகள் வெட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் தலைப்புறத்தே கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டு

1. எருகாடூர் ஈழ குடும்பிகன் போலாலயன் செய்
தாஅ ஆய்சயன் நெடுசாதன
2. அந்துவன் கொடுபிதவன்
3. கய . .
4. மாறயத்து . .

இங்குள்ள முதற்கல்வெட்டு 'எருகாடூர் இழகுடும்பிகன் (ஈழத்து இல்லறத்தான்) போலாலயன்' செய்துவித்த படுக்கையையும், நெடிய இருக்கையையும் குறிக்கிறது. 'சாதன' என்றால் இருக்கை, 'சயன்' என்றால் படுக்கை. இதை திரு. ஐ. மகாதேவன் ஆய், சயன், நெடுசாத்தன் என்போர் இதை செய்ததாகப் பொருள் கொண்டுள்ளார்.

மற்றொரு கல்வெட்டில் அந்துவன் கொடுத்தது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்துவன் என்ற பெயருடைய பலர் சங்க காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்தது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வரிச்சியூர்

மதுரையிலிருந்து எட்டு கல் தொலைவில் இவ்வூர் இருக்கிறது. ஊருக்கு அருகில் உள்ள மலையை 'உதயகிரி' என்று கூறுகின்றனர். அதில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளத்தில் பல படுக்கைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பாறையின் மேல் முகப்பில் கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. கல்வெட்டு இடையிடையே சிதைந்து இருக்கிறது.

கல்வெட்டு

1. பளிய் கொடுபி . .
2. . . டா . . இதா[வை]னுறகாலனே . .

இக்கல்வெட்டுகள் மிகவும் சிதைந்திருக்கின்றன.

முத்துப்பட்டி

மதுரையிலிருந்து பத்துக் கல் தொலைவில் இருக்கிறது. இதை உம்மணாமலை என்று கூறுகிறார்கள். இங்கு இயற்கையாக அமைந்த குகைத் தளத்தில் படுக்கைகளும் கல்வெட்டுகளும் உள்ளன.

கல்வெட்டு

1. சைஅளன் விந்தைஊர் காவிய் . .
2. நாகபேரூர் அதை சாத்தன் மகன் .
3. . . தி . . க்காத்தான் ம . . னம் . . ய்

கருத்து

1. சிங்களத்தைச் சேர்ந்த விந்தை ஊரன் என்பான் கொடுத்த இருக்கையைக் குறிக்கிறது. கல்வெட்டு சிதைந்துள்ளன.

குன்றக்குடி

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள குன்றக்குடி முருகப் பெருமானின் உறைவிடமாகப் புகழ்பெற்றது. முருகன் கோயில் மலை மேல் உள்ளது. மலையின் அடிவாரத்தே மூன்று குடைவரைக் கோயில்கள் அருகருகில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை சுமார் கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் குடைவிக்கப்பட்டவை. இவை தவிர மலையின் பின்புறத்தே ஒரு குகைத் தளம் உள்ளது. சில படுக்கைகள் உள்ள இங்கே எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கே எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துகளில் ஒரு மாற்றம் காணப்படுகிறது. எழுத்துகளை சுவடியில் நேராக எழுதி ஒரு கண்ணாடியில் பார்த்தால் எவ்வாறு தலைகீழாகத் தெரியுமோ, அதே போன்று இங்கு எழுத்துகள் தலைகீழாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டு

1. . . பிஊர் ஆதன் சாத்தன்
2. . . குடு . . த . . .

புகளுர்

திருச்சி மாவட்டம் கருவூரிலிருந்து பத்துக்கல் தொலைவில் உள்ள புகளூரில் 'ஆறுநாட்டார் மலை' என்ற மலை ஒன்று உண்டு. மலை அடிவாரத்தில் உள்ள ஊரை 'வேலாயுதம்பாளையம்' என்று குறிப்பர். மலை மேல் முருகப் பெருமானுக்கு ஒரு கோயில் உள்ளது. முருகன் கோயிலுக்குச் செல்ல படிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மலை மேல் தென்புறமாக ஒரு இயற்கைக் குகைத்தளம் அமைந்திருக்கிறது. அவ்வழியிலே சென்று மலையைச் சுற்றி வந்தால் வடபுறத்திலும் ஒரு குகைத்தளம் இருக்கிறது. தென்புறத்தில் உள்ள குகைத்தளத்திலும், வடபுறத்தில் உள்ள குகைத்தளத்திலும் படுக்கைகளும், கல்வெட்டுகளும் இருக்கின்றன. தென்புறத்தில் உள்ள குகைத்தளத்தில் பல கல்வெட்டுகள் இருக்கின்றன. அவை வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தவை. வடபுற குகைத்தளத்தில் ஒரே ஒரு கல்வெட்டு இருக்கிறது. தென்புற குகைத்தளத்திலிருந்து வடபுற குகைத்தளத்திற்குச் செல்லும் வழியில் ஒரு பெரும் கல்லின் அடியிலும் படுக்கைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அங்கு கல்வெட்டு ஏதும் இல்லை.

வடபுறமுள்ள கல்வெட்டு

1. ணாகன் மகன் ளங்கீரன்

தென்புறக் குகையிலுள்ள கல்வெட்டு

தென்புறக் குகைத்தளத்தில் படுக்கைகளின் பக்கவாட்டிலும், மேலே உள்ள பாறையின் முகப்பிலும் உள்ள இரு கல்வெட்டுகளே தமிழக வரலாற்றுக்கு இன்றியமையாதவை.

1. a. மூதா அமண்ணன் யாற்றூர் செங்காய பன் . .
 b. கோஆ . . ல்லிரும்புறை மகன் பெருங்
 c. கடுங்கோன் மகன் கடுங்கோன் ளங்கடுங்
 d. கோ ளங்கோ ஆக அறுபித கல் .
2. a. . தா அமண்ணன் யாற்றூர் செங்காய பன்
 உறைய்
 b. கோஆதன் செல்லிரும்பொறை மகன்
 c. பெருங்கடுங்கோன் மகன் ளங்
 d. கடுங்கோ ளங்கோ ஆகி அறுத்த கல்

குகைத்தளத்தில் படுக்கைகளின் தலையில் எழுதப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகளில் ஒன்று 'யாற்றூர் செங்காயபனை'க் குறிக்கிறது. ஆனால் அது மிகவும் சிதைந்துள்ளது. அதுவும் பிற கல்வெட்டுகளும் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

3. யாற்றூர் செங்காயபன் . . ட்டான்னம் . .
4. . . த்த அதிட்டானம் . .
5. . . அதிட்டானம்
6. . . ண்ண வாணணிகன்
7. . . தேநா ஆதன் அதிட்டானம்
8. பொ
- கண்
- மகன்
- ளவ
9. கொற்றந்தைளைய்
- மூன்று

(இதை ஐ.மகாதேவன் கெற்றந்தை இளவன் மூன்று என்று படித்துள்ளார். கல்வெட்டில் மூன்று என்றே இருக்கிறது).

10. கருஊர் பொன் வாணிகன்
- நத்தி அதிட்டானம்
- (இதை ஐ. மகாதேவன் வாணிகன் அத்தி என்று பிரிக்கிறார்)
11. நல்லிபிஊர்அ பிடந்தை மகள்
- கீரன் கொற்ற . .
12. நல்பி ஊர்அ பிடன் குறும்மகள்
- கீரந்நோறி செயிபித பளி

எழுத்து

எழுத்துகள் இக்கல்வெட்டுகளில் வளர்ச்சி பெற்றவைகளாக காணப்படுகின்றன. 'அ' எழுத்து இடைவெளியின்றி சேர்த்து

எழுதப்பட்டிருக்கிறது. உயிர்மெய்யில் இகரத்தைக் குறிக்கும் குறிவளையத் தொடங்குகிறது. 'றகரம்' வளர்ச்சி பெற்று காணப்படுகிறது 'முன்று' போன்ற சொற்களில் மெய்யைக் குறிக்க புள்ளி காணப்படுகிறது. இந்த எழுத்துகளின் வளர்ச்சியைக் கொண்டு இக்கல்வெட்டுகளை கிறிஸ்துவின் சமகாலத்தவையாகக் கொள்ளலாம். இரும்பொறைக் கல்வெட்டில் 'தா அமண்ணன்' என்று இது காறும் படிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதன் முன்னர் 'மு' என்ற எழுத்து உள்ளது என்று திரு. நடன. காசிநாதன் கண்டுபிடித்துள்ளார்.

சொல்

முத்த என்ற பொருளில் 'முதா' என்ற சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அமணன் என்பது 'அமண்ணன்' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒரு கல்வெட்டில் 'இரும்பொறை' என்றும், மற்றொரு கல்வெட்டில் 'இரும்புறை' என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. சொல்லின் இறுதியில் 'ன்'-னும் வருமொழியில் 'இ' கரமும் வரும் இடங்களிலெல்லாம் 'இ' கரம் மறைந்து சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

உதாரணம் :

மகன் + இளங் கடுங்கோ = மகன் ளங்கடுங்கோ
 கடுங்கோன் + இளங் கடுங்கோ = கடுங்கோன் ளங்
 கடுங்கோ
 ணாகன்மகன் + இளங்கீரன் = ணாகன்மகன் ளங்கீரன்

இது போன்ற சில இடங்களில் 'ன்' னும் மறைந்து 'இ'யும் மறைந்து காணப்படுகிறது.

உதாரணம்:

கடுங்கோன் + இளங்கோ = கடுங்கோ ளங்கோ

குறு + மகள் என்ற சொல் 'குறும்மகள்' என்று மகர ஒற்று இரட்டித்து எழுதப்பட்டுள்ளது. 'செயிபித', 'அறுபித' என்ற வழக்குகள் காணப்படுகின்றன.

'ணாகன்' என்ற சொல்லில் 'ண'கரம் சொல்லின் முதலில் வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இது இலக்கண மரபுக்கு ஏற்படையது அல்லதாயினும் வழக்கில் இருந்துள்ளது என்று இதனால் தெரிகிறது. சுமார் கி.பி. 7-ம்

நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு கல்வெட்டிலும் 'ண'கரம் சொல்லின் முதலில் வரும் வகையில் 'ணாக்கையார்' என்ற பெயர் வந்துள்ளது.

பொருள்

சேரன் இளங்கடுங்கோ 'இளங்கோ' பட்டம் எய்திய போது யாற்றாரைச் சார்ந்த செங்காயபன் என்பவருக்கு உறைவிடம் கொடுத்ததை இரு கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. இக் கல்வெட்டுகளில் சேர மன்னர்களுடைய மூன்று தலைமுறைகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளது சிறந்த வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

“கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை”

“பெருங் கடுங்கோன்”

“இளங் கடுங்கோன்”

என்று தந்தை, மகன் என்னும் உறவில் குறிக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் 'கோ' என்றும் 'இரும்பொறை' என்றும் 'ஆதன்' என்றும் பெயர்கள் வருவதால் இதில் குறிக்கப்பட்டுள்ளவர் சேர குலத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதில் ஐயத்திற்கு இடமே இல்லை. அரசர் குலத்தில் மூன்று தலைமுறைகளைக் குறித்துள்ள மிகவும் தொன்மையான கல்வெட்டுகள் இவையே. இவற்றின் உதவி கொண்டு வரலாற்றை ஒருவாறு கணிக்கலாம். ஆதலின் தமிழகத்தின் சங்ககால வரலாற்றிற்கு இவை மிகவும் இன்றியமையாத கல்வெட்டுகளாகும்.

புகளூர்க் கல்வெட்டுகளும் சங்க இலக்கியமும்

இந்த கல்வெட்டுகளை மிகவும் தெளிவாக படித்து அளித்த பெருமை திரு. ஐ. மகாதேவன் அவர்களையே சாரும். அவர் இக்கல்வெட்டுகள் குறித்து இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் எழுதியுள்ள கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிக்கிறார்.

“கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை மகன் பெருங் கடுங்கோன், அவன் மகன் இளங்கடுங்கோன் என்பவனும் இக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களில் 'ஆதன்' என்றும், 'செல்' என்றும் பெயர் கொண்டவன் சங்ககால சேர மன்னர்களின் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்' என்ற ஒரு மன்னனே ஆகும். பதிற்றுப் பத்தில் ஏழாம் பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவன் அவனே. ஆதலின், புகளூர்க் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள 'கோஆதன் செல்லிரும்பொறையே, பதிற்றுப் பத்தின் ஏழாம் பாட்டின்

தலைவனான 'செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்' என்பதில் ஐயமே இல்லை. இதிலிருந்து புகளூர் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள பெருங்கடுங்கோவும், இவன் மகன் இளங்கடுங்கோவுமே பதிற்றுப்பத்தில் வரும், 'பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையும்' 'இளஞ்சேரல் இரும்பொறையும்' ஆகும். இவர்களே எட்டாவது, ஒன்பதாவது பாட்டுகளின் தலைவர்களாவர். 'பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையே' 'பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ' என்றும், 'இளஞ்சேரல் இரும்பொறையே' 'மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ' என்றும் ஒரு வழிவழிக் கருத்து உண்டு. இதிலிருந்து இவர்கள் 'பெருங்கடுங்கோ' என்றும் 'இளங் கடுங்கோ' என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பது தெளிவு ஆதலின் புகளூர்க் கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுவோர் இவரே.

'இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தந்தை 'குட்டுவன் இரும்பொறை' என்று குறிக்கப்பெறுகிறான். ஆனால் புகளூரில் 'பெருங்கடுங்கோன் தந்தையாகக் குறிக்கப்படுகிறான். 'குட்டுவன் இரும்பொறை' என்பது சேரர்களின் பொதுப் பெயர் எனக் கொள்ளல் வேண்டும் ஆதலின் பதிற்றுப்பத்தின் 7,8,9-பாட்டுகளின் தலைவர்களே புகளூர் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்" என்பது திரு.ஐ. மகாதேவன் அவர்களுடைய கட்டுரையின் சாரம்.

இங்கு கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் பெயர்களுக்கும், இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படுவோரின் பெயர்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை கண்டு இருவரும் ஒருவரே என இணைத்துக் கூறுவது ஒரு போற்றத்தக்க முயற்சியாகும். இக்கருத்திலுள்ள உண்மையைப் புறக்கணித்துவிட முடியாது. இருப்பினும் இன்னும் சிறந்த சான்றுகள் பெறும்வரை இக்கருத்தை முடிந்த முடிவாகக் கொள்ளாமல் இவ்வாறு இருக்கலாம் எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. காரணம் இன்னும் சில ஐயப்பாடுகள் இருக்கத்தான் இருக்கின்றன. இரும்பொறை வழி என்றும், குட்டுவன் வழி என்றும் இரு வழிகள் சேரர் குலத்தே இருந்தன என்றும், இரும்பொறை வழியே புகளூருக்கு அண்மையிலுள்ள கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டனர் என்றும் கருதப்படுகிறது. ஆனால் சேரர் குலத்தே இரு வழிகள் இருந்ததாக கூற போதிய சான்றுகள் இல்லை.

பிட்டன்கொற்றன்

"சங்க இலக்கியங்களில் சேரர்களின் தானைத் தலைவர்களாக கருதப்படும் பிட்டனும், பிட்டன் கொற்றனுமே புகளூர் கல்வெட்டில்

குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். பிட்டனும், பிட்டன் கொற்றன் என்பவனும் தந்தை, மகன் என்னும் உறவினர். பிட்டன் மகன் கொற்றனும், அதியன் மகன் எழினியும் குதிரை மலையின் தலைவர்களாகக் குறிக்கப்படுகின்றனர். (புறம் 158, 168) பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை அதியமானின் தகடூரை எறிந்த போது குதிரை மலையைக் கைப்பற்றி பிட்டன் கொற்றனுக்கு கொடுத்திருக்க வேண்டும். பிட்டன் கோசர்களின் தலைவனாய் இருந்திருக்கலாம். (அகம். 113, புறம். 169) பிட்டன் நல்லியூரைச் சேர்ந்தவனாகக் கூறப்படுகிறான். இது கோசர்களின் நல்லூர் போல் ஒலிக்கிறது. புகளூர் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள பெருங்கடுங்கோவே, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும், அவனே தகடூர் எறிந்தவன் என்றும் யான் கருதுகிறேன். அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த பாளை எழுத்துகளிலிருந்து புகளூர்க் கல்வெட்டுகள் இன்ன காலத்தைச் சார்ந்தவை என திட்டவட்டமாகக் கூறலாம். இக்காலத்தில்தான் ஒளவை, கபிலர், பரணர், பாரி, அதிகைமான் முதலியோர் வாழ்ந்தனர்” எனவும் திரு.ஐ.மகாதேவன் குறித்துள்ளார்.

பிட்டன் கொற்றன் என்று கல்வெட்டில் இல்லை. ஒரு கல்வெட்டில் கடைசி எழுத்து சிதைந்துள்ளது. அது ‘பிடந்தை மகள் கீரன்கொற்ற. .’ என்று உள்ளது. மற்றதில் ‘பிடன் குறும்மகள் கிரந்தோறி’ என்று உள்ளது. இரு கல்வெட்டுகளிலும் மகள் என்றே வருவதால் இரண்டும் பெண்களைக் குறிக்கின்றன என்று கொள்ளலாம். அவ்வாறாயின் பிட்டன், கொற்றன் என்றும் அவன் குதிரை மலையின் தலைவன் என்றும் கொள்ள இடமில்லை. மேலும் இரு கல்வெட்டுகளிலும் ‘நல்பி ஊர்’ என்றே வருகிறது என்பதும் குறிப்பிடல் வேண்டும். இருப்பினும் ‘பிடன்’, ‘கீரன்’, ‘ஓரி’ முதலிய பெயர்கள் சேரர் கல்வெட்டுக்கு அருகில் கிடைத்துள்ளது ஒரு சிறப்பாகும். சங்க இலக்கியங்களில் வரும் பல பெயர்களை இவை நினைவூட்டுகின்றன. ஆதலின் இவை சங்க காலக் கல்வெட்டுகள் என திரு.ஐ. மகாதேவன் குறிப்பது முற்றிலும் பொருத்தமே.

சேரர் தலைநகர் கருவூர்

புகளூர்க் கல்வெட்டில் கருவூர் பொன் வாணிகன் குறிக்கப்படுகிறான். கருவூர் புகளூரிலிருந்து சுமார் பத்துக் கல்தொலைவில் இருக்கிறது. சேரர்களுடைய தலைநகராகக் கருவூர் குறிக்கப்படுகிறது.

ஆதலின் இதற்கு அருகில் உள்ள கருவூரே சங்ககாலச் சேரர்களின் தலைநகராய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று திரு.ராகவ ஐயங்கார் குறிப்பிட்டுள்ளார். கருவூரில் ஓடும் 'ஆன்பொருணையே' 'ஆம்ராவதி' என திரிந்திருக்க வேண்டும். கருவூருக்கு வஞ்சி மாநகரம் எனப் பெயர் உண்டு. 'கருவூராகிய வஞ்சி மாநகர்' எனக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகிறது. இக்கருவூருக்கு அருகிலேயே சேரர் கல்வெட்டுகள் காணக் கிடைக்கின்றன. கருவூர் உள்நாட்டுப் பகுதியில் இருந்தது என்று பண்டைய மேலை நாட்டார் குறித்துள்ளனர். சங்க காலத்தில் மேலை நாடுகளுடன் இந்நகருக்கு வணிகத் தொடர்பு இருந்தது என்பதனை இவ்வூருக்கு அருகில் கிடைத்துள்ள ரோமானிய நாணயங்கள் உறுதி செய்கின்றன. அன்றியும் சேரன் செங்குட்டுவனைப் பாடும் ஐந்தாம் பத்தில்

“காவிரி அன்றியும் புவிரி புனல் ஒரு

மூன்று உடன் கூடிய கூடல் அனையை”

எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. காவிரியும் ஆன்பொருணையும், குடவன் ஆறும் ஒன்றுகூடும் கூடல் என்பது இதற்குப் பழைய உரை. 'ஆம்ராவதி' ஆறுதான் காவிரி ஆற்றுடன் கருவூருக்கு அருகில் கலக்கிறது. அங்கு 'முக்கூடல்' என்னும் ஊர் இன்றும் உண்டு. கருவூர் ஆன் பொருணையின் கரையில் அமைந்தது என்று இலக்கியம் குறிக்கும். மேலும் உறையூருக்கு அருகில் கருவூர் இருந்தது என்பதும் சங்க நூல்களிலிருந்து அறியக் கிடைக்கிறது. இவற்றிலிருந்தும், இந்நகரின் அண்மையில் காணக்கிடைக்கும் கல்வெட்டுகளில் வஞ்சி குறிக்கப்படுவதிலிருந்தும், கருவூர் சேரர்களின் ஒரு தலைநகராய்த் திகழ்ந்தது என்பதில் இனி எவ்வித ஐயமும் இருக்க முடியாது. இதைச் சிலர் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இக்கருத்தை சிலர் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. மேலைக் கடற்கரையில் உள்ள கொடுங்கோளூரே வஞ்சி என்று கூறுவோரும் உளர். இதுவே சேரர்களின் பண்டைய தலைநகர் என்றும் பின்னரே கருவூர் தலைநகராகியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் அவர் குறிப்பர். ஆதலின் இது குறித்து கருத்து வேறுபாடு உண்டு. மேலைக் கடற்கரையில் உள்ள இடமே வஞ்சி எனக்கூறும் இலக்கியச் சான்றுகள் காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்டவை. அப்பகுதி வஞ்சி என்று குறிக்க கல்வெட்டுச் சான்று ஏதும் இதுகாறும் கிடைத்தில. கிடைத்துள்ள தொன்மையான சான்றுகள் அனைத்தும் கருவூரின் அருகிலேயே உள்ளன.

எப்படி இருப்பினும் புகளுர்க் கல்வெட்டுகள் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தவை என்பது இதிலிருந்து தெரியவருகிறது.

மாமண்டூர்

காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகில் பன்னிரண்டு கல் தொலைவில் வந்தவாசி செல்லும் சாலையில் மாமண்டூர் என்ற சிற்றூர் உண்டு. அதை 'தூசி மாமண்டூர்' என்று குறிப்பர். அவ்வூரின் புறத்தே உள்ள குன்றில் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் குடைவிக்கப்பட்ட மூன்று குடைவரைக் கோயில்கள் உள்ளன. அதன் அருகில் இயற்கையான குகைத்தளம் ஒன்று உண்டு. அக்குகைத்தளத்தில் சில படுக்கைகள் இருக்கின்றன. பரையின் முகப்பில் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது.

கல்வெட்டு

கணிமான் தேனூர் தந்த கோன் குன்று

செயிதான் தசன் சிறு[வ்]வன்

கல்வெட்டின் அமைதி கொண்டு இது கி.பி.முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கொள்ளலாம்.

அரச்சலூர்

கொங்கு நாட்டில் ஈரோட்டிலிருந்து காங்கேயம் செல்லும் பாதையில் பன்னிரண்டு கல் தொலைவில் அரச்சலூர் என்ற சிற்றூர் ஒன்று இருக்கிறது. ஊரின் எல்லையில் சாலையோரமாக நாகமலை என்ற மலை ஒன்று உள்ளது. அதில் ஆண்டிப்பாறை என்ற பகுதி உள்ளது. அங்கு பாண்டியர் குழி என்ற பகுதி உண்டு. அங்கே பண்டைய எழுத்துகள் உள்ள இயற்கை குகைத்தளம் இருக்கிறது. அதை அடைய மலையின் அடிவாரத்திலேயே செல்லவேண்டும். ஆண்டிப்பாறையை அடைந்தால் இயற்கைக் குகைத்தளத்தை அடையலாம்.

இங்கே தரையில் அருகருகில் மூன்று பண்டையத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. முதல் கல்வெட்டு ஐந்தெழுத்துகள் கொண்ட ஐந்து வரிகளாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

முதல் கல்வெட்டு

த	தை	தா	தை	த
தை	தா	தே	தா	தை
தா	தே	தை	தே	தா
தை	தா	தே	தா	தை
த	தை	தா	தை	த

என்று உள்ளது.

இரண்டாம் கல்வெட்டு

இரண்டாவது கல்வெட்டில் இரண்டாம் வரியும், ஐந்தாம் வரியும் சிதைந்துள்ளன. மூன்றாம் வரியில் நடு எழுத்து சிதைந்துள்ளது. ஆயினும் சிதைந்து போன எழுத்துகளை ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். அதன்படி இரண்டாவது கல்வெட்டில் காணப்படுவது இதுவே.

கை	த	தை	தா	கை
த	தை	[த]	தை	த
தை	த	தை	த	தை
த	தை	[த]	தை	த
[கை	த	தை	த	கை]

இவ்விரண்டு கல்வெட்டுகளையும் இடமிருந்து வலமாகப் படித்தாலும் மேலிருந்து கீழாகப் படித்தாலும் ஒரே மாதிரி உள்ளதைக் காணலாம். இவை இசைத்துறையிலும், கூத்துத் துறையிலும், பாடவல்ல எழுத்துகளை நினைவுறுத்துகின்றன.

மூன்றாம் கல்வெட்டு

இவ்விரண்டிற்கும் அண்மையில் உள்ள மூன்றாம் கல்வெட்டு மிகவும் முக்கியமானது. இதை திரு. தி. நா. இராமசுந்திரன், பேராசிரியர் மகாலிங்கம், திரு. ஐ.மகாதேவன், மத்திய அரசின் கல்வெட்டு ஆய்வுத்துறையினர் எனப் பலர் படித்துள்ளனர். இவர்கள் ஒவ்வொருவர் கட்டுரையிலும் சில மாறுதல்கள் காணப்படுகின்றன.

திரு. தி.நா.இராமச்சந்திரன் அவர்கள் இதை 'எழுத்தும் புணர்த்தான் மணிய வண்ணக்கன் ஆதன் சாத்தன்' என்று படித்துள்ளார். அருகிலுள்ள "தா, தை" என்று வரும் மற்ற இரண்டு கல்வெட்டுகளும் இத்துடன் சமகாலத்தவையே என்றும், மூன்றாம் கல்வெட்டுக்கும் மற்றவற்றிற்கும் தொடர்பு உண்டு என்றும் கொள்கிறார். ஆதன் சாத்தன் என்பவர் கூத்தாசிரியர், வர்ணகம் பாடவல்ல இசையாசான் என்றும், அவர் ஊர் மணியகாரராக இருந்திருக்க வேண்டும் எனக்கொண்டு மற்ற இரு கல்வெட்டுகளும் அடைவு வண்ணங்கள் என்றும் இராமச்சந்திரன் அவர்கள் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

பேராசிரியர் மகாலிங்கம், இது ஆசீவகர் வாழ்ந்த இடம் என்று கொண்டு, மூன்றாம் கல்வெட்டை, 'சித்தம் தீத்தம் பூண தத்தான்' எனப்படித்துள்ளார். தவம் பூண தேவன் சாத்தன் இதை அளித்தான் என்று பொருள் கொள்கிறார். இவர் கருத்துப்படி மற்ற இரண்டு கல்வெட்டுகளும் பிற்காலத்தவை. அவற்றிற்கும் இந்த கல்வெட்டுக்கும் தொடர்பு இல்லை.

திரு. ஐ.மகாதேவன் 'ஏழு தானம் பண்வித்தான் மணிய வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன்' எனப்படித்துள்ளார். அதன்படி, இங்கு மணிகளைச் சோதிக்கும் தேவன் சாத்தன் ஏழு படுக்கைகளைச் செய்தளித்தான் என்று பொருள் கூறுகிறார். மற்ற இரண்டு கல்வெட்டுகளும் இதே காலத்தவை என்றும், இவை யந்திரங்கள் போன்றவை என்றும் கூறுகிறார். மத்தியக் கல்வெட்டாய்வினர் இதை.

'எழுத்துப் புணருத்தான் மணிய

வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன்'

எனக் கண்டுள்ளனர். மத்தியக் கல்வெட்டாய்வினர் படித்துள்ள சொற்றொடரே இந்தக் கல்வெட்டில் உள்ளது.

இசை எழுத்து இலக்கணம்

இக்கல்வெட்டில் 'புணருத்தான்' என்ற சொல்லின் சிறப்பு அறியப்படவில்லை. எனவேதான் 'பண்வித்தான்' என்றும் 'பூண தத்தான்' என்றும் பலவிதமாகப் படித்துள்ளதைக் கண்டோம். புணருத்தான் என்பது புணர்த்தான் என்ற சொல்லின் திரிபே ரகரம் ருகரமாகத் திரிவது வழக்கின் இயல்பே. புணர்த்தான் எனில் தொகுத்தான், சேர்த்தான் என்று பொருள்படும்.

முக்கியமாக எழுத்துக்களைத் தொகுத்தல் அல்லது சேர்த்தலைப் புணர்த்தல் என்பது தமிழ் மரபு. தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தில் 'புணரியல்' என்றே ஒரு பகுதி இருக்கிறது. இசைத்துறையில் எழுத்துகள் தனி நிலை வகித்தும், உயிர் அளபு கடந்து இசைத்ததும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திலிருந்து தெளிவுறும்.

புணருத் தல்

இதனின்றும் வழக்கிலும் செய்யுளிலும் உள்ள எழுத்துகளைப் போல இசை எழுத்துகளைத் தொகுத்தலும் இசை நூல்களில் உள்ளது என்பது பெறப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுக் காதையில் குழலோனமைதி கூறுமிடத்து இளங்கோவடிகள்

“சொல்லிய இயல்பின் சித்திர வஞ்சனை

புல்லிய அறிந்து புணர்ப்போன் பண்பின்”

என்று கூறுகிறார். அரும்பதவுரையாசிரியர், 'சித்திரப் புணர்ப்பாவது- இசை கொள்ளும் எழுத்துகளின் மேல் பண்ணீர்மை நிறுத்தல். வஞ்சனைப் புணர்ப்பாவது-இசை கொள்ளா எழுத்தின் மெல்லொற்று வந்துழி மெல்லொற்று போல் நெகிழ்த்துப் புணர்த்தல், புணர்ப்போன் பண்பின்- புணர்க்கத் தக்க பாடலாசிரியனை ஒத்த அறிவினை உடையன்' எனக் குறிக்கின்றார். இசைக்கும் தாளத்துக்கும் ஏற்ப எழுத்துகளைப் புணர்ப்பது சிலப்பதிகாரக் காலத்துக்கும் முன்னிருந்தே தமிழகத்தில் வழங்கிய பண்பு என்பது தெளிவாகும்.

கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இசை எழுத்துகளைத் தொகுத்துக் கல்லில் பொறித்த பெருமை தேவன் சாத்தனைச் சாரும். இங்கு மற்றொன்றும் நினைவிற கொள்ள வேண்டும். சிலப்பதிகாரம் கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். அரச்சலூர்க் கல்வெட்டு சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் தோன்றியது என்பது ஒரு சிறப்பாகும்.

தமிழ் வட்டெழுத்து தொடக்கம்

இக்கல்வெட்டு கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழி எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டு உள்ளது. இதிலுள்ள மகரம், ணகரம் முதலிய

எழுத்துகள் வட்டெழுத்தின் தொடக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. மற்ற எழுத்துகள் தமிழ் எழுத்துகளாக விளங்குகின்றன. அண்மையில்-தருமபுரி மாவட்டத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நடுகற்களிலிருந்து ஒரு பேருண்மை வெளியாயிற்று. கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 8-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் தமிழ் மொழிக் கல்வெட்டுகள் தமிழ் வட்டெழுத்து இரண்டும் கலந்த எழுத்துகளில் எழுதப்படுவதும் வழக்கம் என்பது புலனாயிற்று. அரச்சலூர்க் கல்வெட்டு இந்த வழக்கின் தொடக்கத்தைக் காட்டுவது மற்றொரு சிறப்பாகும்.

பிள்ளையார்பட்டி

இராமநாதபுரம் மாவட்டம் குன்றக்குடிக்கு அருகில் பிள்ளையார் பட்டி என்ற ஊரில் ஒரு கோயில் குடைவிக்கப்பட்டுள்ளது. இது மலையைக் குடைந்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட குடைவரைக் கோயிலாகும். ஒரு கருவறையும் இரண்டு அங்கணங்களை உடைய முகப்பும் உடையதாக குடைவிக்கப்பட்டுள்ள இக்கோவிலில், ஒரு குடைந்த உட்பகுதியில், அரைத் தூண் உடைய சுவற்றில் ஒரு கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. இது தொன்மையான வட்டெழுத்து வடிவில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

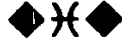
கல்வெட்டு

எக் காட்டுரு

க் கோன் பெருந்தசன்

இதைத் திரு.ஐ.மகாதேவன் 'எருக் காட்டு கோன் பெரு பரணன்' என்று வாசித்திருக்கிறார். அவருக்கு முன்னர் வாசித்தவர்கள் கல்வெட்டின் பின்பகுதி தெளிவாக இல்லை என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆயினும் இக்கல்வெட்டு குடைந்த பகுதியின் உள்ளே இருப்பதால் குடைவரைக் கோயில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்றும், ஆயினும் எழுத்தின் வடிவு மிகவும் தொன்மையானது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். எழுத்தின் அமைதியைக் கொண்டு இது சுமார் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கொள்ளலாம். 'பெருந்தச்சன்' என்று பண்டைக் காலத்தே ஸ்தபதிகளுக்கு பெயர் வழங்கியது உண்டு. ஆதலின் இக்கல்வெட்டு இக்குடைவரைக்

கோயிலைத் தோற்றுவித்த பெருந்தச்சனைக் குறிக்கிறது எனக் கொள்ளலாம். அவன் எருக்காட்டுரைச் சேர்ந்தவன் என்றும் 'கோன்' என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவன் என்றும் கொள்ளலாம். இங்கே குறிப்பிட்டுள்ள காலம் ஏற்புடையதாயின் குடைவரைக் கோயில்களில் இது மிகவும் தொன்மையானதாகும். ஆதலின் இக்கல்வெட்டு வரலாற்றுச் சிறப்பு உடையதாகும்.

தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்

நடன. காசிநாதன்

பல்லவர் காலம்

பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் இதுவரையில் சுமார் 260 கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் கி.பி. 850க்கு முந்தியவை சுமார் 140 கல்வெட்டுகள் ஆகும். கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் அரசு செலுத்திய பல்லவர்கள் தங்களது செப்பேடுகளைப் பிராகிருத மொழியிலும் சமஸ்கிருத மொழியிலும் வெளியிட்டார்கள் என்றாலும் சிம்மவர்மன் காலம் தொடங்கி சமஸ்கிருதத்தோடு தமிழிலும் செப்புப் பட்டயங்களை வெளியிடத் தொடங்கினர். பல்லவர் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளிலே மிகப் பழமையானது பள்ளன் கோயிலிலிருந்து கண்டெடுக்கப் பெற்ற சிம்மவர்மனின் செப்பேட்டில் எழுதப் பெற்றுள்ள தமிழ்ப் பகுதியேயாகும். இது சிம்மவர்மனின் ஆறாம் ஆட்சி ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டதாகும். இதற்கு அடுத்ததாக, தர்மபுரி மாவட்டம் அருர் வட்டத்தில் கோரையாறு என்ற இடத்தில் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையால் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற சிம்மவிஷ்ணுவின் இருபத்தோராவது ஆட்சி ஆண்டுக் கல்வெட்டைக் கூறவேண்டும் இது நடுகல் கல்வெட்டு. இது தமிழ் மொழியிலும், வட்டெழுத்திலுமாக உள்ளது. இதற்கடுத்து, இம்மன்னனின் முப்பத்துமூன்றாம் ஆட்சி ஆண்டைச் சேர்ந்த, நரசிங்கநல்லூர்க் கல்வெட்டைக் குறிப்பிடவேண்டும். இதுவும் தமிழ்மொழியிலும் வட்டெழுத்திலுமாக உள்ளது. மகேந்திரவர்மன் காலத்திய தமிழ்க் கல்வெட்டுகளும் தமிழகத்தில் பெருமளவில் கிடைத்து வருகின்றன. அவற்றுள் முக்கியமாக வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் பத்துக்கும் மேலாகக் கிடைத்துள்ள நடுகற்களைக் குறிக்கலாம். இந்நடுகற்கள் அனைத்தும் வட்டெழுத்திலும் தமிழ் மொழியிலுமாக உள்ளன. இம்மன்னன் காலத்தில் தமிழ் எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. அது செங்கற்பட்டு மாவட்டம் வல்லம் என்ற ஊரில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டேயாகும். இம்மன்னர்களின் வழிவந்த முதலாம் நரசிம்மன், இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன், முதலாம் பரமேசுவரவர்மன்,

இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன், இரண்டாம் நந்திவர்மன், தந்திவர்மன், கம்பவர்மன் ஆகியோர் காலத்திய நடுகல் கல்வெட்டுகளும் கிடைத்துள்ளன. இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்திலிருந்து தமிழ் எழுத்தில் பொறிக்கப்பெற்ற தமிழ்க் கல்வெட்டுகள், பெருமளவில் கிடைத்துள்ளன. அதிலும் சிறப்பாகக் கம்பவர்மன் காலத்திலிருந்து நல்ல தமிழில் சிறந்த அமைப்புள்ள கல்வெட்டுகளைக் காணமுடிகிறது.

பல்லவர்கள் காலக் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் “கோவிசைய” என்றே ஆரம்பமாகின்றன. இவர்கள் கல்வெட்டுகளில் பெரும்பாலும் அரசனின் ஆட்சி ஆண்டே குறிக்கப்பட்டு அவை எழுத்தால் எழுதப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டுகள் பல்லவ மன்னர்களை ‘வர்மன்’ என்றும் ‘போத்தரையர்’ என்றும் ‘விக்கிரமபருமன்’ என்றும் அடைமொழிகளால் குறிக்கின்றன. போத்தரையர் என்னும் அடைமொழி செங்கல்பட்டு மாவட்டம் வல்லம் என்ற ஊரில் கிடைத்த மகேந்திரவர்மனது கல்வெட்டில் முதலில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

1. சத்துரும்மல்லன் குணபரன்
2. மயேந்திரப் போத்தரெசரு அடியான்
3. வயந்தப்பிரியரெசரு மகன் கந்தசேனன்
4. செய்வித்த தேவகுலம் (S.I.I. vol. II p.341)

பல்லவர்கள் கால நடுகல் அனைத்தும் வட்டெழுத்திலும் தமிழ் மொழியிலுமாக உள்ளன. ஆனால் இம்மன்னர்களால் குடைவிக்கப் பெற்ற குடைவரைக் கோயில்களிலாயினும் சரி, எழுப்பப்பெற்ற கோயில்களிலாயினும் சரி வட்டெழுத்தில் கல்வெட்டுகள் காண முடியவில்லை. தமிழ் எழுத்தில் காணப்படுவதும் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. அதே போன்று கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதலே தமிழ் எழுத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள் என்றாலும் அவர்கள் கால நடுகற்கள் அனைத்தும் வட்டெழுத்திலேயே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய அமைப்புகளுக்கு ஏதாவது ஒரு காரணம் இருந்திருக்கக்கூடும்.

பல்லவர்கள் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் “ஸ்வஸ்திஸ்” என்ற மங்கல வாசகம் பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்திலிருந்து காணப்படுகிறது.

பல்லவர்கள் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் தொண்டை மண்டலம், சோழ மண்டலம் ஆகிய பகுதிகளில் பரவிக் காணக் கிடைக்கின்றன.

சயாம் நாட்டில் உள்ள தக்கோலம் (தகூஉபா) என்ற இடத்திலும் பல்லவர்கள் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டு கிடைத்துள்ளது.

பல்லவர்கள் தாங்கள் வெற்றி கொண்ட ஊரைத் தங்களது பெயரோடு சேர்த்து வழங்கி வந்துள்ளனர் என்பதையும் கல்வெட்டுகள் மூலம் உணர முடிகிறது. முதலாம் நரசிம்மவர்மன், சாளுக்கிய மன்னர்களின் தலைநகரான வாதாபியை வெற்றி கொண்டதன் காரணமாக 'வாதாபி கொண்ட நரசிம்மன்' என்று ஒரு பெயர் வழங்கி வந்தது திருக்கழுக்குன்றம் கல்வெட்டால் புலப்படுகிறது. அதே போன்று மூன்றாம் நந்திவர்மன், தெள்ளாற்றில் நிகழ்ந்த போரில் தான் வெற்றி அடைந்ததின் காரணமாகத் தெள்ளாற்றெறிந்த நந்திவர்மன் என்று பெயர் தரித்துக் கொண்டான் என்பது மற்றொரு கல்வெட்டால் தெரியவருகிறது.

பல்லவ மன்னன் அபராஜிதன் வெண்பா இயற்றும் திறமை படைத்தவர் என்பதைத் திருத்தணியிலிருந்து கிடைத்துள்ள கல்வெட்டு மூலம் உணரலாம். அக்கல்வெட்டு பின்வருமாறு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

திருந்து திருத்தணியில் செஞ்சடை ஈசர்க்கு
கருங்கல்லால் கற்றளியா நிற்க- விரும்பிய
நற்கலைகளெல்லாம் நவின்ற சீர் நம்பி அப்பி
பொற்பமைய செய்தான் புரிந்து.

தென்னார்க்காடு மாவட்டம், தளவானூரிலும் கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்று பாடலாக உள்ளது. இதனுடைய வடமொழி ஆக்கமும் அருகில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. திருச்சி மாவட்டம், திருவெள்ளறையில் பல்லவ மன்னன் தந்திவர்மன் காலத்தில் ஒரு பாடல் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது

“ஸ்ரீ கண்டார்காணா வுலகத்திற் காதல் செய்து நில்லாதேய்
பண்டேய் பரமன் படைத்த நாள் பார்த்து நின்று நைய்யாதேய்
தண்டார் முப்பு வந்துன்னைத் தளரச் செய்து நில்லாமுன்
னுண்டேல் லுண்டு மிக்கது உலகம் மறிய வைம்மினேய்”

என்பதாகும்.

பல்லவர்கள் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் மூலம் அவர்களது ஆட்சி முறை, வேளாண்மை, நீர்ப்பாசனம், சமயவழிபாடு, கலை, பண்பாடு

ஆகியவற்றைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. நாட்டுப் பகுதிகள் கோட்டம், நாடு, ஊர் என்று பிரிக்கப்பட்டிருந்ததையும் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.

பாண்டியர் காலம் (கி.பி. 575-900)

பாண்டியர்களின் ஆரம்ப காலக் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் தமிழகத்தின் தென் பகுதியில் கிடைப்பதிலிருந்தே அவர்கள் முதலில் தென் பகுதியில்தான் தங்கள் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகும். பாண்டிய மன்னர்கள் தொடக்கத்திலிருந்தே, கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். இவர்கள் காலத்தில், மிகப் பழமையான தமிழ் மொழிக் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் வட்டெழுத்திலேயே உள்ளன.

பாண்டியர்களின் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் மிகவும் பழமையானது மதுரை வைகைக் கரையில் கிடைத்துள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டே ஆகும். அது வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனுடைய மறு படிவம் வடமொழியில் அங்கேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது பாண்டிய மன்னன் சேந்தன் காலத்தது. அம்மன்னனின் 50-ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இக்கல்வெட்டு அம்மன்னன் மங்கலாபுரம் அமைத்ததையும், வைகையில் மதகுக் கட்டியதையும், “அரிகேசரியான்” என்ற கால்வாயைத் தோண்டியதையும் குறிக்கிறது. அடுத்தாற் போன்று ஐடிலவர்மன் பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டில் வரும் தமிழ்ப் பகுதியைக் குறிக்கவேண்டும். இது அம்மன்னனின் மூன்றாம் ஆட்சி ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டதாகும். இதிலுள்ள தமிழ்ப் பகுதி வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதே காலத்தது என்று கருதப்படும், ஆனைமலைத் தமிழ்க் கல்வெட்டும் வட்டெழுத்தில் தான் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டின் மற்றொரு படி வடமொழியில், அருகில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் கலி ஆண்டு குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது பாண்டிய மன்னர்களின் காலத்தை அறிந்து கொள்வதற்குப் பெருந்துணை புரிகிறது. கலி ஆண்டு 3871-அதாவது கி.பி. 770-இல் பாண்டிய மன்னன் பராந்தக மாறஞ்சடையனின் உத்தர மந்திரியான மாறங்காரி என்னும் முவேந்தமங்கலப் பேரரையன் என்பான் ஆனைமலையிலுள்ள நரசிம்மர் ஆலயத்தைக் குடைவித்தான் என்பதை அக்கல்வெட்டு குறிக்கிறது. இதிலிருந்து பராந்தக மாறஞ்சடையன் என்ற மன்னன் கி.பி.770-இல்

ஆண்டான் என்பது தெளிவு. இம்மாறங்காரியும் வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டில் ஆணத்தியாகக் குறிக்கப்படும் மாறங்காரியும் ஒருவரே எனக்கொண்டு, வேள்விக்குடிச் செப்பேடு ஜடிலவர்மன் பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் மூன்றாம் ஆட்சி ஆண்டில் வெளியிட்டிருப்பதால் அம்மன்னன் அரசு கட்டில் ஏறியது கி.பி. 767-68 ஆக இருக்கலாம் என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள்.

இக்கருத்துக்கு மேலும் வலுவூட்டுவதாக அதே மன்னனின் காலத்தைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படும் திருப்பரங்குன்றம் கல்வெட்டுகள் அமைகின்றன. திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள துர்க்கைக் கோயில் வாயிலின் மேல் கல்லில் காணப்படும் கல்வெட்டு கலி ஆண்டு 3874 அதாவது கி.பி. 773-இல் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது கணபதி என்னும் சாமந்த பீமன், சிவபெருமானுக்கு கோயில் குடைவித்ததைக் குறிக்கிறது. அங்கேயே ஒரு தூணில் காணப்படும் மாறஞ்சடையனின் ஆறாம் ஆட்சி ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு பாண்டி அமிர்தமங்கலப் பேரையனாயின சாத்தன் கணபதி என்பான் திருக்கோயில் எடுப்பித்ததைக் குறிக்கிறது. இரண்டாம் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் திருக்கோயிலும் முதல் கல்வெட்டில் காணப்பெறும் சம்புவுக்காக அமைக்கப்பெற்ற கோயிலும் ஒன்று என்று கருதினால் முதல் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் கலி ஆண்டு 3874 மாறஞ்சடையனின் 6-ஆம் ஆட்சி ஆண்டுக்குச் சமமாகிறது. அவ்வாறெனில் கலி 3868-அதாவது கி.பி. 767-68 மாறஞ்சடையனின் ஆட்சியில் தொடக்கமாக அமைகிறது. இந்த வகையில் மாறஞ்சடையனின் காலத்தைக் கணிக்க மேற் கூறப்பெற்ற செப்பேடுகளும் கல்வெட்டுகளும் உறுதுணையாகின்றன. அடுத்து, சிறப்பாகக் கருதப்படுவது ஸ்ரீவரமங்கலம் செப்பேடு என்பதாகும். இதிலும் தமிழ்ப்பகுதி வட்டெழுத்திலேயே உள்ளது. பாண்டியர்களின் காலத்தைக் கணிப்பதற்கு மற்றுமொரு கல்வெட்டு உதவியது. இது மதுரை மாவட்டம், ஐவர்மலைக் கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டில் சக ஆண்டு 792 அதாவது கி.பி. 870க்குச் சமமாக பாண்டிய மன்னன் வரகுணனின் 8-ஆம் ஆட்சி ஆண்டு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து வரகுண பாண்டியன் கி.பி. 862-63-இல் ஆட்சி செய்யத் தொடங்கினான் என்பது தெரியவருகிறது. அத்தோடு இவன் இரண்டாம் வரகுணனாகத்தான் இருக்கமுடியும் என்பதும் உறுதியாகிறது. இக்கல்வெட்டும் தமிழ் மொழியிலும் வட்டெழுத்திலுமாக உள்ளது.

பாண்டியர் காலக் கல்வெட்டுகளில் மன்னர்கள் “கோமாறஞ்சடையர்” என்றும், “கோச்சடையமாறர்” என்றும் அடைமொழிகளால் வழங்கப்

படுகின்றனர். திருச்சி மாவட்டம் லால்குடியில் காணப்பெறும் ஒரு கல்வெட்டு “ஸ்ரீகோமாறஞ்சடையனாயின பாண்டிய குலபதி வரகுணமஹாராயர்” என்று குறிக்கிறது. ஆண்டு குறிப்பிடப்படும்போது பாண்டியர் காலக் கல்வெட்டுகளில் ஒரு புதிய முறை கையாளப்பட்டுள்ளது ஒரு ஆண்டு குறிக்கப்பட்டு அதற்கு எதிராமாண்டு என்று இன்னொரு ஆண்டு குறிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக “ஷ்ஷழிஸ்ரீ கோமாறஞ்சடையற்கு யாண்டு நான்கு இதெனெதிர் எட்டு” என்று வருகிறது என்றால் நான்கு + எட்டு என்று கொள்ளல் வேண்டும். இதை இவ்வாறு கொள்வதற்கு சின்னமஹார் பெரிய செப்பேடு துணை செய்தது. இச்செப்பேடு வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. வடமொழிப் பகுதி இரண்டாம் இராஜசிம்மனின் ஆட்சி ஆண்டை பதினாறாம் ஆண்டு என்றும்; தமிழ்ப் பகுதி இராஜசிம்மனின் ஆட்சி ஆண்டை “இரண்டாவதன் எதிர்ப் பதினான்காம்” ஆண்டு என்றும் குறிக்கிறது. தமிழ்ப் பகுதியில் வரும் இரண்டாவதின் எதிர் பதினான்காம் ஆண்டு என்பதைக் கூட்டினால்தான் வடமொழிப் பகுதியில் காணப்படும் பதினாறாம் ஆண்டுக்குச் சரியானதாகும். எனவேதான் இது போன்று எதிர் என வரும்போது கூட்டி மதிப்பிட வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் தீர்மானித்துள்ளனர்.

பாண்டியர் காலக் கல்வெட்டுகளில் ஆண்டோடு நாட்களும் குறிக்கப்படுகின்றன. கோமாறஞ்சடையற்கு யாண்டு நான்கு நாள் ஈராயிரத்தைந் நூற்றொன்று என்று திருச்சிராப்பள்ளியில் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சில கல்வெட்டுகளில் ராசி, கிழமை, நட்சத்திரம் ஆகியவையும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. திருவெள்ளறையில் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டு, ‘கோமாறஞ்சடையற்கு யாண்டு நாலாவதற் கெதிர் ஒன்பதாவது விருச்சிக ஞாயிற்று திங்கட் கிழமை பெற்ற அஸ்வதி முதலாக’ என்று கோள் நிலைகளையும் கிழமையையும் தெரிவிக்கிறது. இவைகள் அக்கல்வெட்டின் காலத்தை அறிவதற்குப் பெரிதும் உதவியாக உள்ளன.

பாண்டியர்களின் செப்பேடுகளில் காணப்படும் தமிழ்ப் பகுதியும், ஒரு சில கல்வெட்டுகளும் நல்ல செய்யுளுருவில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

“பல்யாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதியென்னும் பரமேச்வரனால்
வேள்விகுடி யென்னப்பட்டது கேள்வியிற் றரப்பட்டதனைத்
துளக்கமில்லாக் கடற்றானையாய் களப்பிரரா விறக்கப்பட்டது
என்றுநின்றவன் விஞ்ஞாப்யஞ்செய்ய நன்றுநன்றென்று முறுவலித்து
நாட்டானின் பழமையாதல் காட்டிநீ கொள்கவென்ன”

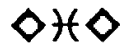
என்று மிக அழகாக வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு எழுதுவதற்கு தமிழில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும் அல்லவா, இத்தேர்ச்சி அவர்கள் மட்டுமல்ல அவர்கள் முன்னோர்களும் பெற்றிருந்தார்கள் என்பது “மாபாரதம் தமிழ்ப் படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்” என்று சின்னமனார்ப் பெரிய செப்பேட்டில் காணப்படும் தொடரிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். தளவாய்புரச் செப்பேடு “தென்மதுராபுரஞ் செய்தும் அங்கதனிலருந்தமிழ் நற்சங்கம் இரீஇத் தமிழ்வளர்த்தும்” என்றும் பாண்டியர்களின் பெருமையைப் பற்றிப் பேசுவதாலும் உணரலாம். சிவகாசிச் செப்பேட்டின் தமிழ்ப் பகுதி பாண்டிய மன்னர்கள் அகஸ்தியரோடு தமிழ் ஆய்ந்ததைக் குறிப்பதாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பாண்டியர் காலத்தில் முத்தமிழ்ப் புலமை பெற்ற சிறந்த அறிஞர்கள் இருந்தனர் என்பதும் அவர்களுள் ஒரு சிலருக்குத் “தமிழவேள்” என்ற பட்டம் அளிக்கப்பட்டிருந்ததும் கல்வெட்டுகளின் மூலம் உணர முடிகிறது. மதுரை மாவட்டம் கீழ்மாதூர் என்ற ஊரில் காணப்பெறும் கல்வெட்டில் தமிழவேள் என்று ஒருவர் குறிக்கப்பட்டு அவர் முத்தமிழிலும், வேதம், புராணம், பாதஞ்சல முதற் பனுவல் ஆகிய நூல்களிலும் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர் என்று கூறுகிறது.

பாண்டியர் காலத்து ஒரு சில கல்வெட்டுகளில் ஆய்மன்னர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் வெளியிட்ட சில செப்பேடுகளும் கிடைத்துள்ளன. இம்மன்னர்கள் பாண்டிய நாட்டுக்கும் சேர நாட்டுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் ஆட்சி செய்தவர்கள், இவர்கள் வேளிர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் வழிவந்தவர்கள்தான் பிற்காலத்தில் வேணாட்டு அரசர்கள் என்று குறிக்கப்படுபவர்கள். திருநெல்வேலி மாவட்டம், கழுகுமலையில் காணப்படும் கல்வெட்டு பாண்டிய மன்னன் மாறஞ்சடையன் மலை நாட்டுசடையன் கருநந்தன் மேல் படையெடுத்துச் சென்றதைக் குறிக்கிறது. இம்மன்னன் ஆய் மன்னன் என்று மத்திய அரசு கல்வெட்டுப் பிரிவினர் கருதுகின்றனர். பார்த்திவசேகர புரத்திலிருந்து கிடைத்துள்ள, ஆய் மன்னன் கருநந்தடக்கனின் செப்பேடு கலி ஆண்டை வெறும் நாட்களினால் மட்டும் தெரிவிக்கிறது. “கலியுகக் கோட்டு நாள் பதினான்கு நூறாயிரத்து நாற்பத்து ஒன்பதினாயிரத்து எண்பத்து ஏழு சென்ற நாள்” என்று கூறுகிறது. இச்செப்பேடு மன்னன் “காந்தனார் மரியாதையால்” ஒரு சாலையை நிறுவினான் என்றும் அச்சாலையில் 95 சட்டர்களுக்குச்

சாப்பாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்தான் என்றும் அறிவிக்கிறது. இச்செப்பேடு வரலாற்றாசிரியர்களுக்குப் பெரும் புதிராக இருந்த 'காந்தனார்ச் சாலை'க்கு ஒரு தீர்வைத் தருகிறது. காந்தனார் மரியாதையால், சாலை ஏற்படுத்தி சட்டர்களுக்கு உணவளிக்க ஏற்பாடு செய்தான் என்பதிலிருந்து, முதலாம் இராஜராஜன் வெற்றி கொண்டதாகக் கூறிக்கொள்ளும் காந்தனார்ச் சாலையும் இதைப் போன்ற ஒரு அமைப்புதான் என்று தீர்மானிப்பதற்கு வழி கோலுகிறது.

பாண்டியர்கள் காலக் கல்வெட்டுகள் ஒரு குலத்திலிருந்து வந்தவர்களை மிகவும் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. களக்குடி என்னும் கரவந்தபுரத்தில் இருந்த வைத்ய குலத்தைச் சேர்ந்த சிலர் பாண்டிய மன்னர்களின் கீழ் உத்தர மந்திரிகளாகவும், ஆணத்திகளாகவும், சாமந்தர்களாகவும் நல்ல உயர்ந்த பதவிகளை வகித்து வந்தனர் என்று கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. வைத்ய குலத்தைச் சேர்ந்த மாறங்காரி என்பான் பாண்டிய மன்னன் பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் கீழ் உத்தர மந்திரியாக இருந்து உதவியிருக்கிறான். மாறன் எயினன் என்பான் மாறங்காரியின் இளவல். இவன் அண்ணனுக்குப் பின் முதல் அமைச்சர் பதவியை வகித்து வந்துள்ளான். அதே குலத்தைச் சேர்ந்த சாத்தன் கணபதி என்பான் அதே மன்னன் காலத்தில் மகாசாமந்தனாக இருந்து வந்திருக்கிறான். சாத்தன் கணபதியின் உடன் பிறப்பான ஏனாதி சாத்தன் என்பவன் வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டின் தமிழ்ப் பகுதியைப் பாடியவன். இவனது 'ஏனாதி' பட்டம் இவனை ஒரு முக்கியமான படைத்தலைவனாகவும் அறிமுகப்படுத்துகிறது.

தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்-2

கு. தாமோதரன்

சோழர் காலம்

சோழர் காலக் கல்வெட்டுகளை இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம். இராஜராஜன் அரியணை ஏறும் வரையில் ஆண்ட சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் என்றும் இராஜராஜன் காலம் தொடங்கி பின்னர் ஆண்ட மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் என்றும் கொள்ளலாம். இராஜராஜனுக்கு முன் ஆண்ட மன்னர்களுடைய கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் சுருக்கமாகவும் பெரிய எழுத்துகளில் எழுதப்பெற்றும் உள்ளன. மன்னன் அடைந்த வெற்றியைத் தெளிவாகக் கூறும் மெய்க்கீர்த்தி என்னும் பகுதி அவற்றில் இடம் பெறா. கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் அரசனுடைய பெயர் குறிப்பிடப்படாமல் பெரும்பாலும் பரகேசரி அல்லது இராஜகேசரி என்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கும். இருப்பினும் மன்னர்கள் தாங்கள் பெற்ற வெற்றியையும், பரகேசரி, இராஜகேசரி பட்டங்களோடு இணைத்து வழங்குவதும் உண்டு. விஜயாலய சோழன் தஞ்சையைக் கைப்பற்றியதால் 'தஞ்சைகொண்ட பரகேசரி' என்று கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. முதல் ஆதித்த சோழன் தொண்டை நாட்டை வெற்றி கொண்டதால் 'தொண்டை நாடு பாவிய இராஜகேசரி' என்று பெயர் சூட்டிக் கொண்டான். பராந்தக சோழன் 'மதிரை கொண்ட கோப்பரகேசரி' என்றே அவனுடைய பெரும்பாலான கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். மதிரை கொண்ட கோப்பரகேசரி என்று கல்வெட்டு தொடங்குமானால் அது முதலாம் பராந்தகனின் கல்வெட்டு என்று கூறிவிடலாம். இது தவிர அவன் ஈழத்தையும் கைப்பற்றியதால் 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரி' என்று சில கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகிறான். 'மதுரை கொண்ட இராஜகேசரி' என்று சுந்தரசோழன் அழைக்கப்படுகிறான். வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட பரகேசரி என்று ஒரு மன்னன் குறிக்கப்பெறுகிறான். இவன் இராஜராஜனின் தமையனான ஆதித்த கரிகாலன் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள்.

இராஜராஜனும் பின் வந்தவர்களும்

இராஜராஜன் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் 'கோவிராஜராஜ ராஜகேசரி' என்று தன் கல்வெட்டைத் தொடங்குவது வழக்கம், ஆதலின் 'ராஜ' என்ற சொல் மூன்று முறை தொடக்கத்தில் இருந்தால் அது ராஜராஜனின் கல்வெட்டு என்று திட்டவட்டமாகக் கூறலாம். பின்னர் காந்தனார் சாலையில் பெரும் வெற்றி கண்டான். ஆதலின் "சாலை கல மறுத்தருளிய" அல்லது "காந்தனார் சாலை கல மறுத்தருளிய" என்று கல்வெட்டுகள் தொடங்கும். இராஜராஜன் சிறந்த தமிழ் நடையில் மெய்க்கீர்த்திகளை அமைத்திருக்கிறான். அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தி இவ்வாறு உள்ளது.

“திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியுந்
தனக்கே உரிமை பூண்டமை மனக் கொளக்
காந்தனார்ச் சாலைக் கலமறுத் தருளி
வேங்கை நாடும் கங்க பாடியும்
நுளம்ப பாடியும் தடிகை வழியுங்
குடமலை நாடுங் கொல்லமும் கலிங்கமும்
எண்டிசை புகழ்தர ஈழ மண்டலமும்
இரட்டபாடி ஏழரை யிலக்கமும்
திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்ட
தன்னெழில் வளருழியு ளெல்லா யாண்டுந்
தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத்
தேசுகொள் கோராஜ கேசரி வர்மரான
ஸ்ரீராச ராச தேவர்க்கு யாண்டு. . . .”

இராஜராஜன் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி பின் வந்த சோழப் பேரரசர்கள் தமிழ் கமழும் சிறந்த மெய்க்கீர்த்திகளை எழுதி வைத்துள்ளனர். ஒரே மன்னன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் பெற்ற வெற்றிகள் அவன் மெய்க்கீர்த்தியில் இடம் பெறும். பின்னர் படிப்படியாக அவன் பெற்ற வெற்றிகள் அவ்வப்போது எழுதப்படும் மெய்க்கீர்த்தியில் இணைத்துக் கொள்ளப்படும். அவன் ஆட்சியில் கடைசியில் எழுதப்பட்ட மெய்க்கீர்த்தியில் அவன் அடைந்த வெற்றிகள் அனைத்தும் இடம் பெறும். ஒரே மன்னனுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று வகைப்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகளும்

உண்டு. மிகப் பெரிய மெய்க்கீர்த்தி, குறுகிய மெய்க்கீர்த்தி என்று ஒரே மன்னனுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று வகைப்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகளும் உண்டு. மிகப் பெரிய மெய்க்கீர்த்தி, குறுகிய மெய்க்கீர்த்தி என்று இருவகை மெய்க்கீர்த்திகளையும் காணலாம்.

இராஜராஜன் காலத்திலிருந்து மெய்க்கீர்த்திகளின் தொடக்கத்தைக் கொண்டே கல்வெட்டு யார் காலத்தைச் சார்ந்தது என்று கூறிவிடலாம். ஆதலின் மன்னர்களின் பெயரும் மெய்க்கீர்த்திகளும் கீழே கொடுக்கப்படுகின்றன.

சில மெய்க்கீர்த்திகள் இறுதியில் மன்னன் தனது பட்டத்தரசியோடு வீரசிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்ததையும் தெரிவிக்கின்றன. அவ்வாறு தெரிவிக்கையில் அம்மன்னனின் பட்டத்தரசி யார் என்பது தெளிவாகிறது. சில மெய்க்கீர்த்திகளில் மன்னனின் மைந்தர்கள் எங்கெங்கு அனுப்பப்பட்டு, எந்த வகையில் முடிசூட்டிக் கொண்டு ஆண்டார்கள் என்பதும் தெரியவருகிறது.

மன்னன் :

முதலாம் ராஜராஜன்

முதலாம் ராஜேந்திரன்

முதலாம் ராஜாதிராஜன்

இரண்டாம் ராஜேந்திரன்

வீரராஜேந்திரன்

அதிராஜேந்திரன்

முதலாம் குலோத்துங்கன்

விக்கிரம சோழன்

மெய்க்கீர்த்தி தொடக்கம் :

“காந்தனார் சாலை கலமறுத் தருளிய”
“திருமகள் போல”

“திருமன்னி வளர இருநில மடந்தையும்”
“பூர்வ தேசமும் கங்கையும் கடாரமும்
கொண்ட”

“திங்களேள் தரு தன் தொங்கல்
வெண்குடைக் கீழ்”
“திங்களேள் பெறவளர்”
“திருக்கொடியொடு தியாகக்கொடி”

“திருமாதா புவியெனும்”
“திருமகள் மருவிய செங்கோல்”
“இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கம்”
“திருவளர் திரள்புயத் திருநில வலயந்”
“வீரமே துணையாக”

“திங்களேள் மலர்ந்து வெண்குடை மண்டிய”
“திருமன்னி விளங்கு”
“புகழ்மாதா விளங்க”
“புகழ் சூழ்ந்த புணரி”
“பூமலரிவையும் பொற்செய்ப்பாவையும்”
“பூமாதா புணர்”
“பூமலை மிடைந்து”

இரண்டாம் குலோத்துங்கன்

“பூமன்னு பதுமம்”

“பூமருவிய புவியேழும்”

“பூமேவி வளர்”

“பூமேவு திருமகள்”

“பூமன்னு பாவை”

“பூமன்னு பூத்த”

“பூமருவிய பொழிலேழும்”

“பூமருவிய திருமாதும்”

“கடல் சூழ்ந்த பார்மாதும்”

“கடல் சூழ்ந்த பாரேழுங்”

“புயல் பெருக வளம் பெருக”

“புயல் வாய்த்து”

“மதுரையும் ஈழமும் கருவூரும் பாண்டியன்

முடித்தலையும் கொண்ட”

“சீரமன்னி இரு நான்கு திசை விளங்கு”

“சீரமன்னு மலர் மகளும்”

“பூமியும் திருவும்”

“பூமருவிய திருமடந்தை”

இரண்டாம் ராஜராஜன்

இரண்டாம் ராஜாதிராஜன்

மூன்றாம் குலோத்துங்கன்

மூன்றாம் ராஜராஜன்

மூன்றாம் ராஜேந்திரன்

முதல் இராஜேந்திரன் காலத்திலிருந்து கல்வெட்டுகள் மற்றுமொரு புதிய அமைதியைப் பெறுகின்றன. 'திரிபுவனச் சக்கிரவர்த்தி' என்றும் 'கோணேரின்மை கொண்டான்' என்றும் கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் காணலாம்.

ஆண்டு

சோழ மன்னர்களுடைய கல்வெட்டுகளில் பெரும்பாலும் அரசனின் ஆட்சி ஆண்டே குறிக்கப்பெற்றிருக்கும். ஆனால் வேறு சில ஆண்டு முறைகளும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. உத்தம சோழனின் 13-ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டு கலி ஆண்டு 4083ஐக் குறிக்கிறது. இக்கல்வெட்டு கி.பி. 981 ஆண்டைச் சார்ந்ததாகும். சக வருடம், முதலாம் குலோத்துங்கனுடைய கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆளும் மன்னன் இறந்த பிறகு அரியணையேறியவர் அந்நாளில் இருந்து ஆட்சி ஆண்டைக் கணிப்பது பொது வழக்கம். ஆனால் சோழ மன்னர்கள் தங்களுக்குப் பின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்பவருக்கு தங்கள் வாழ் நாளிலேயே முடிசூட்டிவிடுவது வழக்கம். ஆதலின் இரு மன்னர்கள் ஒரே சமயத்தில் ஆள்வதும் ஆட்சி ஆண்டைக் குறிப்பதும் சோழர் கல்வெட்டுகளில் காணலாம். முதலாம் இராஜேந்திரன் கி.பி. 1012-லிருந்து 1044 வரை ஆண்டான். அவன் மகன், முதல் இராஜாதிராஜன் 1018-லேயே முடிசூட்டப் பெற்றான். ஆகவே அவன் 1018லிருந்தே தன் ஆண்டைக் கணிக்கின்றான். ஆண்டுகள் எண்ணாலோ, எழுத்தாலோ குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்குறித்த காரணத்தால் மன்னனின் கடைசி ஆட்சி ஆண்டைக் கொண்டு அவ்வாண்டில் அவன் இறந்திருக்க வேண்டுமென்றும் அறிய முடிகிறது. ஆனால் அரியணை ஏறியது பிற சான்றுகளைக் கொண்டுதான் அறியமுடியும். சில கல்வெட்டுகளில் சூரிய கிரஹணம், நாள், நட்சத்திரம் முதலியவை கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். இதைக் கொண்டு, அக்கல்வெட்டில் வரும் ஆட்சி ஆண்டைக் கொண்டும் மன்னன் எப்பொழுது அரியணை ஏறியிருக்கக்கூடும் என்று கணிக்க முடியும். ஆதித்தன் ஆட்சிக்கு வந்த காலத்தைக் குறிக்க தக்கோலத்தில் உள்ள கல்வெட்டு ஒன்றில் குறிக்கப்பெறும் சூரியகிரஹணம் உதவி செய்கிறது. மூன்றாம் இராஜராஜனுடைய கல்வெட்டுகளில் போசள மன்னர்களின் தொடர்பால் பிரபவாதி வருடம் குறிக்கப்படுகிறது.

நாட்டுப் பிரிவு

சோழர்களுடைய கல்வெட்டுகள் ஓர் ஊரைக் குறிப்பிடும் போது எந்த மண்டலத்து எந்த கூற்றத்தைச் சார்ந்திருந்தது என்று தெளிவாகக் குறிக்கின்றன. மண்டலம், கூற்றம், வளநாடு, நாடு, ஊர் என்று நாட்டுப் பிரிவுகள் வகுக்கப்பட்டு இருந்தன. தொண்டை மண்டலத்தில் கோட்டம் என்றும், சோழ மண்டலத்திலும் பிற பகுதிகளிலும் கூற்றம் என்றும் குறிக்கப்படுகிறது. இராஜராஜன் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு நாட்டை முழுவதும் அளந்து வகை செய்தான். அப்பொழுது அவனுடைய பெயர்கள் நாட்டுப் பிரிவுகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

உதாரணம்

“சோழமண்டலத்தும் பாண்டிநாடான ராஜராஜ
மண்டலத்தும் தொண்டைநாடான ஜயங்கொண்ட
சோழமண்டலத்தும்”

“இராஜேந்திர சோழமண்டலத்துத் திருவேங்கடக்
கோட்டத்துக் குடவூர் நாட்டுத் திருச்சகநூர்”

“இராஜராஜ வளநாட்டுப் பொயிற் கூற்றத்துக் கொற்ற
மங்கலத்து”

“ராஜராஜ வளநாட்டுக் கீழ்வேங்கை நாட்டு
ஜயங்கொண்ட சோழநல்லூர்

இம்முறை பின்னர் வந்தவர்களாலும் கையாளப்பட்டு வந்தது.

கொடை

இதற்கு அடுத்து கொடுக்கப்பட்ட கொடையினைக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. நிலம், சாவாமுவாப்பேராடு, பொருள், பொன் ஆகியவை கொடையாக அளிக்கப்பட்டன. இவைகள் நுந்தாவிளக்கு எரிக்கவும், பூசைக்காக மலர்மாலை வழங்குவதற்கும், திருப்பதியம் ஓதுவதற்கும், இசைக்கருவிகள் இசைப்பதற்கும், நாட்டியத்திற்கும், திருவிழா எடுக்கவும், திருப்பணி செய்வதற்கும் அளிக்கப்பட்டன. இக்கொடைகள் அரசனாலும், அரசமாதேவியர்களாலும், அதிகாரிகளாலும், தனிப்பட்டவர்களாலும் அளிக்கப்பட்டன.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள் முதலாம் ராஜராஜனால் கொடுக்கப்பட்ட கொடையினைக் குறிக்கின்றன. பண்டாரத்துப் பொன் கொடு செய்த முத்து வளையல், பொன்கொடு செய்த ஸ்ரீமுடி ஒன்று, பொன்கொடு செய்த திருமாலை, பொன்கொடு செய்த ஸ்ரீசந்தம், திருப்பட்டிகை போன்றவை அளிக்கப்பட்டன. அடுத்து இவன் கொடுத்த திருவாபரணங்களைக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன.

கல்வெட்டு

“உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜீச்வரம் உடையார்க்குச் செய்த வீர பட்டம் ஒன்று தண்டவாணிக்குக் கால் மாற்றுத் தண்ணிய பொன் முன்னூற்று நாற்பத்து முக்கழஞ். . . தடவிக் கட்டின பளிங்கு. கழஞ்சே மஞ்சாடியும் பொத்தி முன்றினால் நிறை மஞ்சாடியும் பளிக்கு வயிரம் பத்தினால். . . திருப் பட்டிகை முதலியனவும்”

“கண்டநாண் ஒன்றிற் கட்டின மாணிக்கம் பதினைஞ்சம், மரகதம் பதினாறும், வயிரம் இருபத்தெட்டும் தைய்த்த முத்து ஒப்புமுத்துங் குறுமுத்தும் பாட்டமும் ஆக முத்து நாற்பதும் உட்பட நிறை நூற்று எழுபதின் கழஞ்சேய் எழு மஞ்சாடிக்கு விலை காச ஐஞ்ஞாறு”

இது தவிர நவரத்தின மோதிரம், பிருஷ்ட கண்டிகை, வலத்திருவடிநிலை, இடத்திருவடிநிலை ஆகியவற்றிற்கு பொன் போர்த்துக் கட்டின மாணிக்கமும், திருப்பொற் பூ, கும்பத் தகடு, திருநயநம், மாம்படியாகச் செய்த தகடு, திருக்கையக் காரை ஒன்று ஆகியவை கொடுக்கப்பட்டதைக் குறிக்கிறது. திருப்பதிகம் விண்ணப்பம் செய்யவும், தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் நியமிக்கப்படுவதற்கும் கொடுத்த கொடைகள் குறிக்கப்படுகின்றன. இதோடு ஊர்களும் கொடையாக அளிக்கப்பட்டன. கோயிலுக்குத் திருவிளக்கு எரிப்பதற்குக் குடுத்த கொடையும், ராஜராஜன் கொடுப்பித்த செப்புத் திருமேனிகளும் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகின்றன.

அளவை முறைகள்

பல்வகையான அளவை முறைகள் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகின்றன. வேலி, மா, குழி, குறுக்கம், செய்தடி போன்ற நில அளவைகளும்: பொதி, கலம், மரக்கால், நாழி, குறுணி, உழக்கு போன்ற

முகத்தல் அளவும், பலம், வராகனெடை, கழஞ்சு, குன்றி போன்ற பொன் நிறுவை அளவையும்: பாகம், முழம், சாண். விரல் போன்ற நீட்டல் அளவையும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக முதலாம் ராஜராஜனின் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டு, இறையிலி நீக்கப்பட்ட நிலத்தின் அளவை முறையினைக் கீழ்க் கண்டவாறு குறிக்கிறது.

கல்வெட்டு

“அளந்தபடி நிலம் பதினைஞ்சரையே காணி அரைக் காணி முந்திரிகைக் கீழ் அரையே மும்மாவரை முந்திரிகைக் கீழ் அரையே இரண்டு மாவிலும்”

“ஊரிருக்கையும் இவ்வூர்க் களமும் கம்மாளசேரியும் இவ்வூர்ப் பறைச் சேரியும் இவ்வூர் அகையாரும் ஆக இறையிலி நீங்குந் நிலம் முக்காலே நான்கு மா நீக்கி”

என்று மிகவும் நுண்ணிய அளவை முறைகளும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

அதிகாரிகள்

சோழர் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் அரசு அலுவல்களை கவனித்த அதிகாரிகளைப் பற்றி விரிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. அதிகாரிகள் கருமிகள் என்றும், மற்றவர்கள் பணி மக்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். அரசனின் ஆணையாகிய திருமுகத்தை எடுத்துச் செல்லும் அதிகாரிக்கு ஆணத்தி என்று பெயர். அரச ஆணை ‘ஓலை நாயகம்’ என்ற அதிகாரியால் சரிபார்க்கப்பட்டு, பிறகு கருமி என்பவரால் பதிவேட்டில் பதிவு செய்யப்படுகிறது. இதற்கு ‘வரியிலிட்டுக் கொள்வது’ என்று பெயர். அறவோலை செய்யப்படும்பொழுது ‘புரவு வரி திணைக்களம்’ ‘பட்டோலை’ ‘கீழ்முக வெட்டி’ ‘புரவு வரி திணைக்களத்துக் கண்காணி’ ஆகியவர்களால் பார்வையிடப்படுகிறது. ‘புரவுவரி’, ‘புரவுவரி திணைக்கள நாயகம்’ போன்ற அதிகாரிகளின் பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. இதைத் தவிர அரசனின் உயர்மட்ட அதிகாரிகளுக்கு ‘உடன் கூட்டம்’ என்ற பெயர் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகின்றன.

கோயில்களுக்கு அளிக்கப்படும் பரிசுகளைப் பெற்று மேற்பார்வையிட இசைந்து கையொப்பமிட்ட கோயில் தானத்தாருடைய பெயர்கள் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் அக்கோயிலிலிருந்த தானத்தார் யாவர் என்றும், எவ்வளவு பேர்கள் என்றும்

அதிலிருந்து அறியலாம். இது தவிர, அக்கோயில்களில் பணிபுரிந்த பிற பணியாளர்களுடைய பெயர்களும் வழிபாட்டை நடத்தி வந்த மாகேசுவரர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பெயர்களும் குறிக்கப்படுகின்றன. இது அக்கோயிலின் வரலாற்றை எழுத மிகவும் உதவிபுரிகின்றன.

ஊர்ச்சபை

ஊர்ச்சபையார் பல வாரியங்களாகப் பிரிந்து ஊர் ஆட்சியை நடத்தி வந்தனர். சோழர் காலத்தில் இம்முறை மிகவும் ஒப்பற்ற நிலையில் இயங்கி வந்தது. ஊர்ச்சபைக்கு எவ்வளவு பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர் என்பதையும் அவர்களுடைய வயது, கல்வி, சொத்து, முதலியவற்றின் தகுதிகள் என்ன என்பதைப் பற்றியும், தேர்ந்தெடுக்கக் கூடாதவர்கள் யாவர் என்பதையும், தேர்ந்தெடுக்கும் முறை யாது என்பதும் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகின்றன. தோட்ட வாரியம், பொன் வாரியம், ஏரி வாரியம், கழநி வாரியம், ஸம்வத்ஸர வாரியம் போன்ற பல வாரியங்களாகப் பிரிந்து செயல்படும் முறையாது போன்ற செய்திகளை மிகத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும், சிறப்பாகவும், சோழர் காலக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. பராந்தகச் சோழன் காலத்திய உத்திரமேரூர் கல்வெட்டு இம்முறையைக் குடஒலை முறை என்று சிறப்பாகக் குறித்து உலகப்புறம் பெற்று விளங்குகிறது.

ஊர்ச்சபை கோயிலுக்கு நிலத்தை விற்ற போதும், கோயிலிலிருந்து நிலத்தை வாங்கிய போதும் அல்லது தனி நபருக்கு விற்ற போதும் விலைப்பிரமாணமும் செய்து கல்லில் வெட்டி வைத்துள்ளனர். இக்கல்வெட்டுகளின் இறுதியில் இது என் எழுத்து என பலருடைய கை ஒப்பந்தம் குறிக்கப்படும். இவையே ஊர்ச்சபை அங்கத்தினர்களின் பெயராகும்.

உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையினைக் கீழ்க் கண்டவாறு கல்வெட்டுக் குறிக்கிறது.

கல்வெட்டு

“சாலவும் விருத்தரும் பாலரும் அல்லாதார் இறைக்குடிகளில் பொன்காண வல்லவர் எனப்படுவாரை நோக்கி மாட வீதியார் கூடிக் குடவோலை எழுதிப்புக விட்டு தங்கள் சேரியில் நால்வரைக் குடவோலையில் போந்தாரைக் கொள்வதாகவும் இப்பரிசே சங்கரப்பாடியில் மூவரைக் கொள்வதாகவும்”

கல்வீ

கல்விமுறையைப் பற்றிய விபரங்களும் சோழர்காலக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. கல்வி போதித்தல் கோயில்களிலே நடைபெற்றிருக்கிறது. கல்வெட்டு 'திருச்சுற்றாலைக் கல்லூரி' என்று குறிக்கிறது. தென் ஆற்காடு மாவட்டம் எண்ணாயிரம் என்ற ஊரில் கிடைத்துள்ள, முதலாம் ராஜேந்திரனின் கல்வெட்டு அக்காலத்தில் நடைபெற்ற கல்வி முறையினைக் குறிக்கிறது. மாணவர்களுக்கு உணவு அளிக்கப் பெற்றதையும், பாடம் புகட்டும் ஆசிரியப் பெரு மக்களுக்கு அளிக்கப் பெற்ற பலவகையான வசதிகளையும் கல்வெட்டு குறிக்கிறது.

சோழர் காலக் கல்வெட்டுகள் நீதி முறையைப் பற்றியும், அக்கால அரசிறை, பிற வரிகளைப் பற்றியும் குறிக்கின்றன. நிலவரி நிலத்தில் விளையும் நெல்லாகவும், பொன் அல்லது காசமாக வசூலிக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் நாட்டில் நடைபெற்ற எல்லா வகையான தொழில்களுக்கும் வரி விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்பட்டது.

சோழர் காலக் கல்வெட்டுகள் சோழ மன்னர்களை மட்டும் அல்லாமல் அந்த சமயத்தில் ஆட்சி செய்த குறு நில மன்னர்களாகிய பாணர், கங்கர், பழுவேட்டரையர், இருக்குவேளியர், மழவரையர், சேதிராயர், சம்புவரையர், அதிராயர், போன்றவர்களின் பெயர்களும் குறிக்கப்படுகின்றன.

சோழர் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் அழகாகவும் பொலிவுடனும் சிறந்து விளங்குகின்றன. பிழைகள் மிகுதியாகக் காணப்படாமல் நல்ல தமிழிலும் பாடல் அமைப்பிலும் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. கல்வெட்டு வளர்ச்சியில் சோழர் காலம் உயர்ந்த நிலையைப் பெற்று விளங்கியது.

முதலாம் இராசராசனின் இருபத்தேழாம் ஆட்சியாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு கவிதை நடையில் மிக அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வெட்டு

“ முத்தமிழ் நான்மைத்
தெய்வக் கவிதைச் செஞ்சொற் கபிலன்
முரிவண் டடக்கைப் பாரி தனடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
யலைபுன லழுவத் தந்தரிசூஞ் செல
மினல் புகும் வீசம்பின் வீடுபே நெண்ணிக்
கனல் புகுங் கபிலக்கல்லது புனல்வளர்”

வட ஆற்காடு மாவட்டம் செங்கம் சிவன் கோயிலில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரால் படியெடுக்கப்பட்ட சோழர் காலக் கல்வெட்டு ஒன்று 'பா' வடிவில் அமைந்துள்ளது.

கல்வெட்டு

“எங்கள் பாரெங்கட் கிடவேணு மென்றரசர்
செங்கைவாள் வல்லானைச் சேவிப்பர்-தங்கள்
கொடியொடுங் கொற்றக் குடையொடும் செம்பொந்
முடியொடு நின்றுணங்கி
முவண்டறை தார்மன்னர் மலைபடைத் தெந் மன்
[னரை
வென்கண்ட திறற் காங்கேமன் கண்சிவப்பபண்டே
மலைகடாம் பாட்டுண்ட மாலவரை செஞ்சொரி
அலைகடாம் பாட்டுண்டது.”

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் சிதம்பரம் நடராஜ கோயிலில் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டு நரலோக வீரன் என்னும் சோழ சேனாபதி செய்த திருப்பணியின் புகழை விரித்துக் கூறுகிறது. இக்கல்வெட்டு வெண்பா அமைப்பில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வெட்டு

“தில்லையில் பொன்னம்பலத்தைச் செம்பொநால்
[மேந்து வா
நெல்லையைப் பொந்நாக்கி நானென்பரால்-ஒல்லை
வடவேந்தர் செல்வமெலாம் வாங்க வேல் வாங்கும்
குடைவேந்தர் தொண்டையார் கொல்.
“தென்வேந்தர் கூறிமிந்த செந்தமிழர் தென் கோயில்
பொன்மேந்து திக்கைப் புகழ் வேந்தானோற்கும்
குற்றம் பல கண்டோன் கோலிழைக்கு வேல் கூத்தன்
சிறற்பலத்திலே சென்று”

தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்-3

நடன. காசிநாதன்

பிற்காலப் பாண்டியர், பிறர் காலம்

தமிழகத்தில் கி.பி. 1000-ல் வலிமையற்றுப் போன பாண்டியர்களின் ஆட்சி திரும்பவும் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தலைதூக்கத் தொடங்கியது. இப்பாண்டியர்களை வரலாற்றாசிரியர்கள் பிற்காலப் பாண்டியர்கள் என்று கூறுகின்றனர். இவர்கள் கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரையில் தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்துள்ளார்கள். இவர்களுக்குப் பின்னும் 17-ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சி செய்துள்ள ஒரு கிளைப் பாண்டிய மன்னர்கள் கொற்கை, தென் காசி, கரிவலம்வந்தநல்லூர் ஆகிய ஊர்களைத் தலைநகர்களாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மெய்க்கீர்த்திகள்

இப்பாண்டிய மன்னர்களுக்கு “மாறவர்மன்” “சடையவர்மன்” என்ற அடை மொழிகள் தவறாது காணப்படுகின்றன. சோழ மன்னர்களைப் போன்றே இவர்களும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியைத் தங்கள் கல்வெட்டுகளில் இணைத்துள்ளார்கள். அந்த மெய்க்கீர்த்திகளைக் கொண்டே ஒரு கல்வெட்டு எந்த மன்னனைச் சார்ந்தது என்பதை எளிதில் கண்டு கொள்ளலாம். சில பாண்டிய மன்னர்களின் பெயர்களும் அவர்களது மெய்க்கீர்த்திகளும் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆண்டு

இப்பாண்டிய மன்னர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வகையில் உறவினர் என்பதை விளக்கக் கூடிய கல்வெட்டுகளோ செப்பேடுகளோ இதுவரையில் கிடைத்தில. எந்த ஆண்டில் எந்த பாண்டியன் அரசு ஆளத் தொடங்கினான் என்பதையும் உறுதியாகக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இவர்களுடைய கல்வெட்டுகள் கலி ஆண்டையோ, சக ஆண்டையோ குறிக்கவில்லை. கல்வெட்டுகளில் மன்னன் ஆட்சி

மன்னன் :

முதலாம் சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன்
முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன்

இரண்டாம் சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன்
இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன்

முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன்
சடையவர்மன் வீரபாண்டியன்

முதல் மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன்

மாறவர்மன் விக்கிரமபாண்டியன்

மெய்க்கீர்த்தியின் தொடக்கம் :

“பூவின் கிழத்தி”

“பூமருவிய திருமடந்தையும்
புவிமடந்தையும் புயத்திருப்ப”

“சோணாடு கொண்டருளிய

சுந்தரபாண்டிய தேவர்”

“சோணாடு வழங்கியருளிய

சுந்தரபாண்டிய தேவர்”

“பூதல வனிதை”

“பூமலர்த் திருவும் பொருசய
மடந்தையும்”

“பூமலர் வளர் திகழ் திருமகள்
புகழாகம் புணர்ந்திருப்ப”

“திருமகள் வளர்”

“கொங்கீழங் கொண்டு கொடுவடுகு
கோடழித்து”

“தேர் போல்”

“திருமகள் ஜயமகள்”

“திருமலர் மாது”

ஆண்டும் கோள் நிலையுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, “றீகோச்சடைய வன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் றீவிக்கிரமபாண்டிய தேவற்கு யாண்டு 4-ஆவது மிதுன நாயற்றுப் பூர்வ பட்சத்து நவமியும் வியாழக் கிழமையும் பெற்ற சோதி நாள்” என்று காணப்படும் இந்த ஆதாரங்களை மையமாக வைத்து வரலாற்றாசிரியர்கள் பாண்டிய வேந்தர்களின் காலத்தைக் கணித்துள்ளனர். ஒரு சில இடங்களில் கருத்து வேறுபாடுகளும் உண்டு.

கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 14-ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆண்ட மன்னர்களிலே மிகவும் புகழ் பெற்ற மன்னர்கள் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும் முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும் ஆவர். முதலாம் சடையவர்மனின் கல்வெட்டு தமிழ்நாட்டுத் தென் கோடி முதல் ஆந்திர மாநிலத்து நெல்லூர் மாவட்டம் வரை பரவி கிடைத்துள்ளன.

அரியணை

இக்காலத்தில் பாண்டிய மன்னர்கள் தாங்கள் அமர்ந்து ஆட்சி செய்த அரியணைகளுக்குச் சில பெயரிட்டு அழைத்துள்ளார்கள் என்பதையும் கல்வெட்டுகள் புலப்படுத்துகின்றன. முதலாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன், தன் தலைநகராகிய மதுரையம்பதியிலிருந்த அரியணைகளை ‘மழவராயன்’, ‘காலிங்கராயன்’ என்ற பெயர்களால் வழங்கி வந்தனன் என்பதைக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் தன் அரியணைகளை ‘மழவராயன்’, ‘பல்லவராயன்’ என்ற பெயர்களிட்டு அழைத்தான் என்பதையும் உணர முடிகிறது.

அரச வீருதுப் பெயர்கள்

இக்காலத்துப் பாண்டியர்கள் தங்கள் பெயர்களோடு சில பட்டப் பெயர்களையும் பூண்டிருக்கின்றனர். முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் சோழ மன்னன் முன்றாம் இராசராசனைத் தோற்கடித்து, அவனது தலைநகரங்களான

“தஞ்சையும் உறந்தையும் செந்தழல் கொளுத்திக்
காவியு நீலமும் நின்று கவினிழப்ப

வாவியு மாறு முணிநீர் நலனழித்துக்
கூடமு மாமதிலுங் கோபுரமு மாடரங்கும்
மாடமு மாளிகையும் மண்டபமும் பலவிடித்துத்
தொழுது வந்தடையா நிருபர் தந் தோகையர்
அழுத கண்ணீராறு பரப்பிக்
கழுதை கொண்டுழுது கவடி வித்தி”ட்டான்

அவ்வாறு செய்தபின் சோழர்க்கு இரண்டாம் தலைநகராகிய பழையாறைக்குச் சென்று அங்கு ஆயிரத்தளி அரண்மனையில் சோழரது முடிசூட்டு விழா நிகழும் மண்டபத்தில் வீராபிடேகஞ் செய்து கொண்டான். பின்பு தில்லையம்பதிக்குச் சென்று ஆடல்வல்லானை வணங்கி அகமகிழ்ந்தான். தன் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்லுகையில் பொன்னமராவதியில் இருந்த தனது அரண்மனையில் சின்னாட்கள் தங்கி ஓய்வு பெற்றான் அந்நாட்களில் நாட்டையிழந்த இராசராசனை அழைப்பித்து, தனக்கு ஆண்டு தோறும் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு சோழ நாட்டை திரும்பவும் ஆட்சி புரிந்து வருமாறு ஆணையிட்டு அந்நாட்டை வழங்கினான். அதன் காரணமாகச் சுந்தரபாண்டியன் தன்னைச் 'சோணாடு கொண்டருளிய சுந்தரபாண்டிய தேவர்' என்றும்; 'சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர்', என்றும் அழைத்துக் கொண்டமை கல்வெட்டுகளின் மூலம் தெரிய வருகிறது. முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் தெற்கே குமரி முனையிலிருந்து வடக்கே நெல்லூர், கடப்பா மாவட்டங்கள் வரை தன் ஆட்சியைச் செலுத்தியதன் காரணமாக "எம்மண்டலமுங் கொண்டருளிய ஸ்ரீசுந்தரபாண்டிய தேவர்' என்றும்; 'மகாராசாதிராச ஸ்ரீபரமேசுவரன்' என்றும்; எல்லாந் தலையான பெருமாள்' என்றும் கல்வெட்டுகளினால் வழங்கப் பெறுகிறான். இவன் வேறு பலப் பட்டப்பெயர்களையும் சூட்டிக் கொண்டதாகக் கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. இம்மன்னன் தில்லையிலும், திருவரங்கத்திலுமுள்ள திருக்கோயில்களைப் பொன் வேய்ந்தமைப் பற்றி 'கோயில் பொன்வேய்ந்த பெருமாள்' என்று அழைக்கப் பெற்றான். சேரனை வென்ற காரணத்தினால் 'சேரனை வென்றான்' என்றும்; தெலுங்குச் சோழனாகிய கண்டகோபாலனைப் போரில் வென்று காஞ்சிமாநகரைக் கைப்பற்றியதால் 'காஞ்சீபுரவராதீசுவரன்' 'காஞ்சீபுரங் கொண்டான்' என்றும் பட்டங்கள் பெற்றனன்.

பிறந்தநாள் சந்தி

பாண்டிய மன்னர்கள் தங்களது பிறந்தநாளின் நினைவாகக் கோயில்களில் சந்தி ஏற்படுத்தி வழிபாடு செய்து வந்திருக்கின்றனர். எந்த நட்சத்திரத்தில் தாங்கள் பிறந்தவர்கள் என்று குறிப்பிட்டுத் தங்களது பெயரால் சந்தி அமைத்துத் தங்களுக்கு நல்வாழ்வைத் தருமாறு வேண்டி கோயில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளனர். அவைகளைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுகளே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. அவைகளிலிருந்து ஒவ்வொரு மன்னனும் எந்த நட்சத்திரத்தில் பிறந்து உள்ளான் என்பதைக் கண்டுகொள்ள எளிதாகிறது.

போசள மன்னர் தொடர்பு

இக்காலத்தில் போசள மன்னர்கள் பாண்டிய மன்னர்களோடு சில சமயங்களில் நல்லுறவு பூண்டும் சில சமயங்களில் பகைமை கொண்டும் இருந்து வந்தனர். முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோழ மன்னன் மூன்றாம் இராசராசனைத் தோற்கடித்த போது போசள மன்னன் இரண்டாம் வல்லாள தேவனும் அவன் மகன் வீர நரசிம்மனும் சோழ மன்னனுக்கு உதவிபுரிய வந்தனர். அதன் காரணமாகத்தான் பாண்டியன் திரும்பவும் சோழ மன்னனுக்கே அவனது நாட்டை அளித்தான் என்று ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. இச்செய்தி உருத்திரப் பட்டர் இயற்றிய 'சகநாத விசயம்' என்ற கன்னட நூலாலும் அப்போசள அரசரின் கல்வெட்டுகளாலும் அறியப்படுகிறது. இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோழ மன்னன் மூன்றாம் இராசேந்திரனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட போது போசள மன்னனாகிய வீரசோமேச்சுரன் மூன்றாம் இராசேந்திரனைத் தோற்கடித்துத் திரும்பவும் பாண்டிய மன்னனை முன்போல் தன்னாட்டை ஆளச் செய்தான். அதன் காரணமாகப் போசள மன்னன் தன்னைப் 'பாண்டியகுல சம்ரட்சகன்' எனவும் 'இராசேந்திரனைப் போரில் வென்றவன்' எனவும் தன் கல்வெட்டுகளில் கூறிக் கொள்கின்றான்.

முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பெரும் படையுடன் சென்று போசளாக்குரிய நகரமான, திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள கண்ணனூர்க் கொப்பத்தை முற்றுகையிட்டு அந்நகரைக் கைப்பற்றியதையும், வீரசோமேச்சுரன் மகன் வீரராமநாதன் இவ்வேந்தனுக்குத் திறையாகக் களிறுகளைத் தந்ததையும் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

கோப்பெருஞ்சிங்களின் பணிவு

முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் அம் மன்னனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு ஓடிய சோழ மன்னன் மூன்றாம் இராசராசனைச் சிறையிலடைத்த காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கன், பிற்காலத்தில் முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனால் தோற்கடிக்கப்பட்டான். காடவ மன்னனின் தலைநகராக விளங்கிய சேந்தமங்கலம் முற்றுகையிடப்பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்டதோடு, யானை, குதிரை ஆகியவைகளும் பிறச்செல்வங்களும் கவரப்பட்டன. பிறகு அவற்றையெல்லாம் அக்காடவ மன்னனுக்கு அளித்து அவனைத் தன் ஆளுகைக்கு அடங்கி நடக்குமாறு செய்து கொண்டான்.

காஞ்சிமாநகரின் வீழ்ச்சி

இப்பாண்டியர்கள் காலத்தில் தொண்டை மண்டலப்பகுதி தெலுங்குச் சோழர்கள் என்ற பிரிவினரால் ஆட்சி செய்யப் பெற்று வந்தது. அவர்களில் புகழ்பெற்ற மன்னனான விசயகண்ட கோபாலன் முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் இப்பகுதியை ஆண்டு வந்தான். முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் இச்சோழனைத் தோற்கடித்து, அவனது தலைநகராக விளங்கிய காஞ்சிமாநகரையும் கைப்பற்றினான் என்று பாண்டிய மன்னனது கல்வெட்டுகள் பறைசாற்றுகின்றன.

அதிகாரிகளின் சிறப்புப் பட்டங்கள்

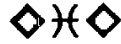
பாண்டிய வேந்தர்கள் தம் அரசியல் அதிகாரிகளுக்குப் பல சிறப்புப் பட்டங்கள் வழங்கி கௌரவித்திருக்கின்றனர். அதிகாரிகளுக்கு அரையன், பேரரையன், விசையரையன், தென்னவன் பிரமராயன், தென்னவன் தமிழவேள், காவிதி, ஏனாதி, பஞ்சவன் மாராயன், பாண்டிய மூவேந்த வேளான், செழியதரையன், பாண்டிய விழுப்பரையன், தென்னவதரையன், செழியதரையன், பாண்டியப் பல்லவதரையன், தொண்டைமான், பாண்டியக் கொங்கராயன், மாதவராயன், வத்தராயன், குருகுலராயன். காலிங்கராயன் போன்ற விருதுகள் அளிக்கப் பெற்றன. சிலசமயம், போரில் ஈடுபட்டு உயிர் நீத்த வீரர்களின் குடும்பங்களுக்கு 'உதிரப்பட்டி' என்ற பெயரால் இறையிலி நிலங்கள் பாண்டிய மன்னர்களால் வழங்கப்பட்டன என்பதும் கல்வெட்டுகளால் அறிய முடிகிறது.

நாட்டுப் பிரிவு

இவர்கள் காலத்திலும் நாடு பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, இறையை எளிதில் வசூலிக்கத் தக்க அளவுக்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பாண்டி மண்டலம் பல நாடுகளாகக் கொண்டிருந்தது. 'பாண்டி மண்டலத்து மதுரோதய வளநாட்டுத் தென்கல்லக நாட்டுப் பராக்கிரம பாண்டியபுரம்' என்று ஒரு பகுதியைக் கல்வெட்டில் காணலாம். சோழர் காலத்தில் புகுத்தப்பட்ட 'வளநாடு' பாண்டியர் காலத்தில் எந்த வகையிலும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. ஊராட்சியும், அறநிலைய நிர்வாகமும் சிறப்பான முறையில் திகழ்ந்தன.

காசுகள்

நாணயங்கள் பலவும் வெளியிடப்பெற்றிருக்கின்றன. பெரும்பாலும் எல்லாக் காசுகளும் பாண்டிய மன்னர்களின் சிறப்புப் பெயர்களாலே வெளியிடப்பட்டன. முதலாம் மாறவர்மன் தனது காசுகளை 'சோணாடு கொண்டான்' என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பொறித்தும்; முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், 'எல்லாந் தலையானான்' என்ற சிறப்புப் பெயரிலும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

சாசனங்களாகக் கிடைத்துள்ளன. சிவஸ்கந்தவர்மனைச் சார்ந்த மயிதவோலு, ஹிரஹதகல்லிச் செப்பேடுகளையும், பல்லவ ஸ்கந்த வர்மனுடைய குணபதேயச்செப்பேட்டையும், ஐயவர்மனுடைய கொடைமுடிச் செப்பேட்டையும், வாகடக மன்னன் இரண்டாம் விந்தியசக்தியின் காசிச் செப்பேட்டையும், வேங்கி தேசத்து சாலங்காயன மன்னர்களின் செப்பேடுகளையும் கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கூறலாம். வட இந்தியாவில், குப்த மன்னர் முதலாம் குமாரகுப்தனின் தனைதஹா செப்பேடுதான் (433) இதுவரை கிடைத்தவற்றுள் காலத்தால் முந்தியது.

ஆனால் சில இடங்களில் எழுதப்பெற்றிருக்கும் கல்வெட்டுகளைக் காணின் அவை ஒரு சமயம் செப்பேட்டில் எழுதப் பெற்று பின்னர் அங்கு எழுதப் பெற்றனவோ என்று சந்தேகிக்கும் வண்ணம் உள்ளது. அத்தோடு தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் கூறப்படும் “செம்பிலும் சிலையிலும் எழுதிக் கொள் வீராகவும்” என்ற தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணின் இன்று காணப்பெறும் ஒவ்வொரு கல்வெட்டுக்குமே செப்பேட்டுப் பிரதி ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டுமோ என்று ஐயுற வேண்டிய நிலையில் உள்ளது. அந்த ஐயத்தை உறுதிப்படுத்தும் தன்மையில் சில கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. மேற்கு இந்தியாவில் காணப்பெறும் கூஹராதர், சாதவாஹனர் மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளைப் பார்க்கையில் அவைகள் துணியிலோ அல்லது செப்பேட்டிலோ எழுதப்பெற்றிருந்த மூலத்தின் மறு பிரதிகளாகத்தான் தோன்றுகின்றன. இக்கல்வெட்டுகள் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. கௌதமி புத்திர சாதகர்னியின் கல்வெட்டு அதை ஒரு ‘பட்டிகா’ என்று அழைத்துக் கொள்கிறது. பட்டிகா என்றால் செப்புப் பட்டயம் என்றுதான் பொருளாகும். ஆகவே செப்பேட்டுச் சாசனம் இந்தியாவில் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்தே இருந்து வந்திருக்கிறது என்பது இதனாலும் உறுதியாகிறது.

இச்சூழ்நிலையில் இன்னொன்றும் நம்மால் உணரமுடிகிறது. அரசனது ஆணையோ, சாசனமோ துணியில்தான் எழுதப்பெற்றது என்றும், கொடையைப் பெறுபவர்கள் தான் அதனுடைய பிரதியைச் செப்பேட்டிலோ அல்லது கல்லிலோ எழுதிக் கொண்டார்களென்றும் எண்ண முடிகிறது. கல்வெட்டில் வரும் தொடர் “செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டிப் பரிப்பித்துக் கொள்ளவும்” என்பதாகத்தான் உள்ளது. இதன்படி பார்த்தால் அரசன் தனது ஆணையைச் செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டி வைத்துக் கொள்வதற்கு அனுமதி வழங்கியதாகத்தான் தெரிகிறது.

பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் சில செப்பேட்டின் பிரதிகளாகக் காணப்படுபவைகளுக்கு ஒரு சில உதாரணங்களைக் காணலாம். ஷேர்கத்திலே காணப்படும் கல்வெட்டு பரமார குல மன்னன் உதயாதித்யனின் (கி. பி. 1060-87) செப்பேட்டின் உண்மை நகலாகும். அதேபோல் போசள மன்னன் இரண்டாம் வீரவல்லாளனின் (கி. பி. 1192) கதக் கல்வெட்டு, நான்காம் இரட்ட கார்த்திவீரயாவின் (1204) பெல்காம் கல்வெட்டு ஆகியவை செப்பேட்டின் பிரதிகளேயாகும். வீரராஜேந்திரனின் கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டும், வாயலூரில் காணப்படும் இராஜசிம்மனின் கல்வெட்டும் செப்பேட்டின் பிரதியாக இருக்கக்கூடும் என்று ஊகிக்கலாம்.

பெரும்பாலான செப்புப்பட்டயங்களின் அமைப்பைக் காணும்போது அவை பனை ஓலையின் வடிவிலே செய்யப் பெற்றிருக்கின்றன. பனை ஓலையைக் கோர்த்துள்ளது போன்று செப்பேடுகளின் இடது ஓரத்தில் துவாரமிட்டு செப்பு வளையத்தில் கோர்த்துக் காணப்படுகிறது. கல்வெட்டுகளிலும் ஓலைச்சுவடிகளிலும் காணப்படாத அரசனது முத்திரை செப்பேடுகளில் காணமுடிகிறது. அந்த முத்திரையைக் கொண்டே அது எந்த மன்னனைச் சார்ந்தது என்பதைக் கண்டுபிடித்து விடலாம். செப்பேட்டில் ஒவ்வொரு இதழின் ஓரத்திலும் காணப்பெறும் சற்று உயர்த்திய வரம்பு மற்றொரு இதழ் அதன்மேலே படுவதால் அதிலுள்ள எழுத்துக்கள் அழிந்து போகாவண்ணம் தடுப்பதற்கு வசதியாக உள்ளது. சில செப்பேடுகளில் இரண்டு பக்கங்களிலும் எழுதப் பெற்றிருக்கும். சில செப்பேடுகளில் ஒரு பக்கத்தில் மட்டும் எழுதப்பெற்றிருக்கும். செப்பேடுகள் சில முழுமையும் பாடலாலும், சில செப்பேடுகள் உரைநடையாலும் எழுதப் பெற்றிருக்கும். செப்பேடுகளில் ஒவ்வொரு பக்கத்துக்கும் எண் இடப்பட்டு இருக்கும்.

அரசனது ஆணையை இரண்டு மூன்று செப்புத் தகடுகளில் முதன் முதலில் எழுதியவர்களில் தென்னிந்தியாவில், பல்லவர்களையும், வாகடகர்களையும், மைத்ரகர்களையும் கூறலாம். ஆனால் அதிக அளவில் செப்புத் தகடுகளில் ஆணையை எழுதி வெளியிட்டவர்கள் சோழ மன்னர்களேயாவர். முதலாம் இராஜராஜனின் (கி. பி. 985-1016) லெய்டன் செப்பேடு இருபத்தொன்று செப்புத் தகடுகளில் 443 வரிகளில் எழுதப்பெற்றுள்ளது. முதலாம் இராஜேந்திரனின் திருவாலங்காட்டுச்செப்பேடு 31- செப்புத் தகடுகளில் 816 வரிகளில் எழுதப்பெற்றுள்ளது. முதலாம் இராஜேந்திரனுடைய கரந்தைச் செப்பேடுதான் அதிக தகடுகளைக் கொண்டதாகவும், அதிக வரிகளில் எழுதப்பெற்றதாகவும் உள்ளது.

இச்செப்பேடு 55 தகடுகளில் 2500 வரிகளில் எழுதப்பெற்றுள்ளது. இச்செப்பேட்டின் மூலம் அளிக்கப்பெற்ற கொடையைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டிய 1073 பேரின் பெயர்களையும் கூறியுள்ளது. மேலே கூறப்பெற்றவைகளைக் காண்கையில், “அரசன் கொடை வழங்கியதைச் செப்பேட்டில் எழுதியெழுதி நாட்டில் செம்புத்தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு விட்டது” எனக் கவிஞர்கள் மன்னனைப் புகழ்ந்திருப்பதில் ஓரளவு உண்மையும் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பது தெரிகிறது.

சில காலங்களில் முன்னர் எழுதப்பெற்றிருந்த செப்பேடு உருக்கப் பெற்று பின்னர் புதிதாக எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சில நேரங்களில் முன்னர் எழுதப்பெற்றிருந்தவைகளைச் சுத்தியலால் தட்டிச் சமப்படுத்திவிட்டு பின்னர் வேறு ஆணையை எழுதியும் உள்ளனர். அவ்வாறு உள்ள செப்பேடுகளில் முன்னர் எழுதப்பெற்ற வாசகத்தின் எழுத்துக்கள் சில இடங்களில் தெரியக்கூடும். சில செப்பேடுகளில் பழைய வாசகங்களில் ஒரு பகுதியே அழிக்கப்பெற்று அவ்வாறு அழிக்கப்பெற்ற இடத்தில் புதிய வாசகங்கள் எழுதப்பெற்றிருக்கும். இத்தகைய செப்பேடுகளில் இருவேறுகால எழுத்துக்களையும் காணமுடியும்.

பிற்காலச் செப்பேடுகள் பெரும்பாலும் சதுர வடிவிலோ அல்லது நீண்ட சதுரவடிவிலோ அமைந்துள்ளன. தலைப்பில், செப்பேட்டின் நடுவில் கையால் பிடிப்பதற்காகச் சிறிது நீண்டு இருக்கும். இந்த விதமான செப்பேடுகளில் சிலவற்றில் அரசனது முத்திரையும், சிலவற்றில் சுவாமிகளின் உருவங்களும் வரையப்பெற்றிருக்கும்.

இந்தியாவில் கிடைத்த செப்பேடுகளுள்ளே காலத்தால் முந்திய வற்றுள் பல்லவர்கள் செப்பேடுகள் முதன்மையானவை என்பது முன்னரே அறியப்பட்டது. அவர்களின் செப்பேடுகள் கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டு வரை அனைத்தும் கிரந்த எழுத்திலும் பிராகிருதம், ஸமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிலும் அமைந்தனவாயுள்ளன. கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த முதலாம் குமாரகுப்தனின் செப்பேடு பிராமி எழுத்திலும் ஸமஸ்கிருத மொழியிலும் எழுதப்பெற்றுள்ளது. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் காணப்படும் பல்லவச் செப்பேடுகளில் தமிழ் எழுத்தில ஒரு பகுதியும் கிரந்த எழுத்தில் ஒரு பகுதியும் காணமுடிகிறது. அதே போன்று தான் சோழ மன்னர்களின் கரந்தைச் செப்பேடு, லெய்டன் செப்பேடு, திருவாலங்காடு செப்பேடு ஆகியவைகள் சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு பகுதியும்

தமிழில் ஒரு பகுதியுமாக எழுதப்பெற்றுள்ளன. முதலாம் இராசேந்திரனின் திருக்களர் செப்பேடும், முதலாம் இராசாதிராசனின் திருக்களர் செப்பேடும் முதலாம் குலோத்துங்கச் சோழனின் சிறிய லெய்டன் செப்பேடும் இன்னும் சிலவும் தனித்தமிழிலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளன. கி. பி. 8-9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்களின் செப்பேடுகளும் சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு பகுதியும் தமிழில் ஒரு பகுதியுமாக எழுதப்பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, சின்னமனூர்ப் பெரிய செப்பேடு ஆகியவைகளைக் கூறலாம். இச்செப்பேடுகளில் ஸமஸ்கிருதப் பகுதி கிரந்தத்திலும் தமிழ்ப் பகுதி வட்டெழுத்திலும் எழுதப்பெற்றுள்ளன. பிற்காலத்திய பாண்டியனான வீரபாண்டியனின் (கி.பி. 1470) செப்பேடு தனித் தமிழிலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளது. விஜயநகர மன்னர்களும் நாயக்க மன்னர்களும் தெலுங்கிலும், கன்னடத்திலும், தமிழிலும் செப்பேடுகளில் எழுதியுள்ளனர். இராமநாதபுரம் சேதுபதிகள் தங்கள் செப்பேடுகளையெல்லாம் தமிழிலேயே வெளியிட்டுள்ளனர்.

இனி, பொதுவாகச் செப்பேடுகள் எந்த முறையில் அமைந்திருக்கும் என்பதைப் பார்க்கலாம். செப்பேட்டில் எழுதப்பெற்றிருப்பவைகளைப் பொதுவாக மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். 1. முன்னுரை, 2 குறிப்புரை, 3 முடிவுரை என்பனவாகும்.

முன்னுரைப் பகுதியில் பொதுவாக ஆண்டவனை வணங்குதலும் எந்த இடத்திலிருந்து அந்த செப்பேடு வழங்கப்பெற்றது என்பதும், கொடை அளிப்பவரின் பெயரும், அவர் முன்னோர்களின் வரிசையும் அமைந்திருக்கும். குறிப்புரைப்பகுதியில் என்ன கொடுக்கப்படுகிறது என்பதும், கொடை பெறுபவரின் பெயரும், எக்காரணத்துக்காக அக்கொடை கொடுக்கப்படுகிறது என்பதும், நிலமாயின் அந்நிலத்தின் நான்கு எல்லைகளும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கும். முடிவுரைப் பகுதியில் அளிக்கப்பட்ட கொடைக்கு யாரும் எந்தவிதத் தீங்கும் இழைக்கக்கூடாது என்பதும், அவ்வாணையைத் தயாரிப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த அலுவலர்களின் பட்டியலும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கும் எந்த ஆண்டில் அக்கொடை வழங்கப்பெற்றது என்பதைச் சில செப்பேடுகளில் செப்பேட்டின் தொடக்கப் பகுதி முடிந்ததும், சில செப்பேடுகளில் முடிவுரைப் பகுதி முடிந்த பின்பும் எழுதப்பெற்றிருக்கும்.

ஒன்றை எழுத ஆரம்பித்தோமானால் பிள்ளையார் சுழிபோட்டுவிட்டு பின்னர் தொடங்குகிறோம் அல்லவா, இந்தப்பழக்கம் இன்று நேற்று

ஏற்பட்டதல்ல. மிகப் பழங்காலந்தொட்டே இருந்து வந்திருக்கிறது என்பது கல்வெட்டுகள் மூலமும் செப்பேடுகள் மூலமும் அறிய முடிகிறது. ஆனால் அப்பொழுது உபயோகப்படுத்தப்பட்ட சொல் வேறாக உள்ளது. அச்சொல்லின் குறுகிய வடிவோ அல்லது அதற்கான குறியோ என்னவோ இப்பொழுது உபயோகிக்கப்படும் பிள்ளையார் சுழி என்று யோசிக்க வேண்டியுள்ளது. பழங்காலச் செப்பேடுகளிலெல்லாம் தொடக்கத்தில் சித்தம் (காரியத்தில் வெற்றி கிட்டுக) என்ற மங்கலச் சொல்தான் காணப்படுகிறது. இந்தச் சொல் காத்யாயணம் காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு ஸ்வஸ்தி என்ற சொல்லை மங்கலச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். ஸ்வஸ்தி என்றால் மங்களமுண்டா கட்டும் என்று பொருள். நாளடைவில் 'ஓம் நமச்சிவாயஜிதம் பகவதாகதகன ககனறாபன பத்ம நாரான' போன்ற நீண்ட மங்கலவாக்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து எந்த இடத்திலிருந்து அந்த ஆணை வெளியிடப்படுகிறது என்பது குறிக்கப்பட்டிருக்கும் என்று முன்னரே சொல்லப்பட்டது. ஒரு சில செப்பேடுகளில் அந்த இடம் சாதாரணமாக விளக்கப்பட்டிருக்கும். சில செப்பேடுகளில் அந்த இடம் மிக விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கும். தென்கோசலத்தைச் சேர்ந்த முதலாம் மஹாபவ குப்தனின் சோன்பூர் செப்பேட்டை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். அதில் ஆராமா என்ற நகரம் மிக விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அடுத்து, அவ்வாணை எந்த மன்னனால் வெளியிடப்படுகிறது என்று சொல்ல வருகையில், அம்மன்னன் இன்னாருக்கு மகன், இன்னாருக்குப் பெயரன் என்று குறிக்கப்பெற்றிருக்கும். சாதவாகனர்களின் செப்பேடுகளில் இன்ன அரசிக்கு மகன் என சொல்லப்பெற்றிருக்கும். ஒரு அரசனுக்குப் பல அரசிகளின் மூலமாகப் பிறந்த மகன்கள் சிலசமயம் ஒரே பெயரைத் தாங்கியிருப்பார்கள். அவர்களைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டி இன்ன அரசிக்கு மகன் என்று குறிப்பிடப்பெற்றிருக்கலாம் என்று கருதுகிறார்கள். அரசனின் முன்னோர்களைப்பற்றியும் அவர்களுடைய வீரச் செயல்களைப் பற்றியும் விளக்கமாகவும் குறிப்பிடப்பெற்றிருக்கும். இந்தப் பகுதியில் மன்னர்களின் குலமுறையை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். சோழ மன்னர்களின் செப்பேடும், இராட்டிரகூட மன்னர்களின் செப்பேடும், சாளுக்கிய மன்னர்களின் செப்பேடும் மன்னர்களின்

குலமுறையை மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. இந்தப் பகுதியில் எந்த மன்னனுக்குப் பிறகு எந்த மன்னன் அரசாண்டான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அடுத்து என்ன கொடையளிக்கப்பட்டது என்று கூறும் போது கொடையளிக்கப்பட்டது நிலமாயின் அது எந்த மண்டலத்தில் எந்த நாட்டின், எந்த ஊரில் உள்ள நிலம் என்றும், அச்சொத்துக்களின் நான்கு பக்க எல்லைகளையும் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். அச்சொத்தின் அளவும், அது இந்த அளவு கோலினால் அளக்கப்பெற்ற இத்தனை மாநிலம் என்றும் விளக்கமாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். கொடையைப் பெற்றுக்கொண்டவர் சில செப்பேடுகளில் தனியராகவும், சில செப்பேடுகளில் பலராகவும் காணப்படுகின்றனர். ஒரு சொத்து பலருக்குத் தானமாக அளிக்கப்பட்டால் ஒவ்வொருவரும் எந்த அளவு பங்கிட்டுக் கொள்ளவேண்டு என்பதும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

“ இவையுள்ளிட்ட ஸர்வவ பரிஹாரமாய் பிரமதேயம பெற்ற நல்கூர் நற்பார்ப்பார் காஸ்யப கோத்திரத்து ஆவத்தம்ப குத்திரத்துக் கரஞ்சை வத்தவன் குமாரகோவச சதுர்வேதிச் சோமாசி பங்கொன்றும் இக்கோத்திரத் திச்சுத்திரத் திவ்வூர் வத்தவன் நாராயண உருத்ரச்சதுர்வேதி பங்கொன்றும் இக்கோத்திரத்துக் குண்டுர்ச் சன்னயச் சதுர்வேதி பங்கொன்றும். ”

என்று அளவில் கொடுக்கப்பட்ட கொடையைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என தண்டந்தோட்டம் செப்பேடு விளக்குகிறது.

கொடையைப் பெற்றுக் கொள்பவர்கள் எந்த வளநாட்டில் உள்ள, எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதையும், சில சமயங்களில் அவர்களது கோத்திரத்தையும் குறிப்பிடும்.

செப்பேடுகள் எச்சுழ்நிலையில் அளிக்கப்பட்டன என்பதும் சில செப்பேடுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சில செப்பேடுகள் சங்கரரிநதி தினத்தன்றும், சில செப்பேடுகள் சில குறிப்பிட்ட விழாவின் போதும் சில செப்பேடுகள் சில குறிப்பிட்ட தலங்களுக்கு அரசன் செல்கின்றபோதும், சில புண்ணிய நதிகளில் நீராடிய பிறகும் வழங்கப்பட்டதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சில சமயங்களில் மன்னர் தாமாகவே கொடையளித்திருக்கிறார். சில சமயங்களில் மனைவி அல்லது தாய் ஆகியோரின் தூண்டுதல்களினால் மன்னர் கொடை வழங்கியிருக்கிறார். சில சமயங்களில் அதிகாரியின் தூண்டுதலினாலும் நடைபெற்றிருக்கிறது. சில சமயங்களில் ஒருவனின் முன்னோர் பெற்று வந்திருந்த சலுகைகள் இடையிலே நிறுத்தப்பட்டிருப்பின், அதற்கு உரிமையுடையவன் வந்து வேண்டவே அதன் பின்னர் அளிக்கப்பட்டிருக்கும், உதாரணமாக

ஆங்கொரு நாண்,

“மாடமாமதிற் கூடற் பாடு நீத்தவ ராக்ரோதிக்கக்
கொற்றவனே மற்றவரைத் தொற்றென நன்கு கூவி
என்னேநுங் குறையென்று முன்னாகப் பணித்தருள
மேனாணின் குரவராற் பான்முறையின் வழுவாமை
மாகந்தோய் மலர்ச் சோலைப் பாகனூர்க் கூற்றத்துப் படுவது
ஆள்வதானை யடல்வேந்தே வேள்விகுடி யென்னும்
பெயருடையது

ஒல்காத வேற்றானையொ டோதவேலியுடன் காத்த
பல்யாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதியென்னும் பரமேச்வரனால்
வேள்விகுடி யென்னப்பட்டது கேள்வியாற்றரப் பட்டதனைத்
துளக்கமில்லாக் கடற்றானையாய் களப்பிரராலிறக்கப்பட்டது
என்று நின்றவன் விஞ்ஞாப்யஞ் செய்ய”

அங்ஙனமாயின் அதற்குரிய சான்று காட்டி பெற்றுக் கொள்க என்று மன்னன் கூறி, அவ்வரைத் திரும்பவும் வழங்கப் பெற்றதை வேள்விக்குடிச் செப்பேடு விளக்கமாக்குகிறது.

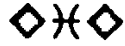
அவ்வாறு அளிக்கப்பட்டது நிலமாயின் அந்த நிலத்தை எல்லை வகுப்பதற்கு அரசு அதிகாரி ஒருவர் வெண்பானை மீதேறி, மக்கள் (நாட்டார்) பின் தொடர அளிக்கப்பட்ட நிலத்தின் நான்கு எல்லைகளையும் சுற்றி வருவார். சுற்றிவந்த பின்னர் நான்கு எல்லைகளிலும் எல்லைக்கல்லும், கள்ளியும் நடப்படும்.

“நாட்டோமுக்குத் திருமுகம் வர, நாட்டோமுந்
திருமுகங்கண்டு, எதிரெழுந்து சென்று, தொழுது, வாங்கித்
தலைமேல் வைத்துப், பிடி சூழ்ந்து, பிடாகை நடந்து,
எல்லை தெரிந்து, கல்லுங் கள்ளியும் நாட்டி”

என்று முதலாம் இராசராசனின் பெரிய லெய்டன் செப்பேட்டில் உள்ளதை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கூறலாம்.

இறுதியாக, கொடை அளிக்கப்பட்ட ஒன்றைத் தமக்குப் பின்னர் அரசாள வருபவர்களாயினும், வேறுநாட்டு மன்னர்களாயினும், தனது குடிமக்களாயினும் யாரும் தீங்கு செய்யக்கூடாது என்றும், அதை மதித்துப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும் அரசனுடைய வேண்டுகோள் அடங்கியிருக்கும். அதற்குப் பிறகு அவ்வாணை வெளிவரும்போது எந்தெந்த அதிகாரிகள் ஒப்பமளித்தார்கள் என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

ஆண்டு குறிக்கப்படும் இடத்தில், அரசனின் ஆண்டு மட்டும் குறிக்கப்பட்டும், சில நேரங்களில் அரசனின் ஆட்சி ஆண்டோடு சக ஆண்டு அல்லது கலி ஆண்டு குறிக்கப் பெற்று காணப்படும்.

நடுகல்

இரா. நாகசாமி

இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கு ஈமக்கடன் ஈந்து கல் நட்டு வழிபடுவது பண்டைய தமிழ் மரபு இவ்வாறு நடப்பட்ட கற்களையே நடுகல் என்று பொதுப்படையாக அழைக்கிறோம். வீரர்களுக்கு நடப்பட்ட கற்களே பெரும்பாலாகக் கிடைப்பதாலும், புகழ் நிறுத்தி இறந்துபட்ட வீரனுக்கு கல் நடுவது இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படுவதாலும் பொதுவாக வீரன் என்கிறோம்.

அண்மையில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை சுமார் 60-க்கும் மேற்பட்ட நடுகற்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளது. அவை இலக்கியத்திற்கும் வரலாற்றுக்கும் பல அரும் செய்திகளைத் தந்திருக்கின்றன.

உள்ள இடங்கள்

பெரும்பாலும் நடுகற்கள் ஊர்களின் புறத்தே காணப்படுகின்றன. ஊர்களின் நடுவில் காணப்படவில்லை. ஒரே இடத்தில் இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட நடுகற்கள் காணப்படுவதும் உண்டு. ஒரே போரில் இறந்த பல வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் ஒரே இடத்தில் காணப்படுவதும் உண்டு. ஒரே போரில் இறந்த இரண்டு வீரர்களின் உருவமும் பெயரும் ஒரே நடுகல்லில் பொறிப்பதும் உண்டு. ஒரு போர் இரண்டு ஊர்களில் நடக்க, அந்தந்த ஊர்களில் வீழ்ந்த மறவர்களுக்கு அங்கங்கே நடப்பட்ட கற்களும் உள்ளன. வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் சாத்தனூர், அய்த்தான்பாளையம் என்னும் ஊர்கள் அருகருகில் உள்ளன. பராந்தகச் சோழனுடைய நான்காம் ஆண்டில் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து சென்றனர். அவற்றை மீட்கும் பொழுது அய்த்தான்பாளையத்தில் ஒரு வீரன் வீழ்ந்தான். சாத்தனூரில் மற்றொரு வீரன் வீழ்ந்தான். அய்த்தான்பாளையத்தில் ஒன்றும் சாத்தனூரில் ஒன்றுமாக இரு நடுகற்கள் கிடைத்துள்ளன. தவிர சாத்தனூரில் முதல் மகேந்திரவர்மன், முதல் நரசிம்மவர்மன், இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன், பராந்தகன் ஆகிய மன்னர்கள் காலத்தில் வீழ்ந்த மறவர்களுக்கு நடப்பட்ட கற்கள்

ஒரே இடத்தில் காணப்படுகின்றன. இதிலிருந்து ஊரின் ஒரு புறத்தை தேர்ந்தெடுத்து ஈமக்காடு போல் பாவித்து அங்கு வீழ்ந்து பட்ட வீரர்களுக்கெல்லாம் நடுகல் எடுத்தனர் என்று கொள்ள இடமிருக்கிறது. சில நடுகற்கள் ஏரிக்கரைகளிலும், ஆற்றங்கரைகளிலும் காணப்படுகின்றன. சில நடுகற்கள் ஊரில் இருந்து வெகு தூரத்தே நடுக்காடுகளில் காணப்படுகின்றன. இவை வீரன் இறந்துபட்ட இடத்திலேயே எடுக்கப்பட்டவையோ என ஐயம் தோன்றுகின்றது.

பெயர்கள்

இந்நடுகற்கள் வட ஆற்காடு, தென்னாற்காடு, சேலம், தர்மபுரி மாவட்டங்களில் வேடியப்பன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இவை இருக்கும் இடத்தை வேடியப்பன் கோயில் என்று அழைப்பர். வேடர், கிருஷ்ணாரப்பன், மீனாரப்பன், சன்யாசியப்பன் என்று பல பெயர்களிலும் நடுகற்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. சில இடங்களில் 'ஆஞ்சநேயர் கல்லு' என்றும் அழைக்கப்படுவது உண்டு. சில சிறப்புப் பெயர்களும் உண்டு. சிறை மீட்டான் கோயில் (நிரை மீட்டான் என்பதின் திரிபோ?), ஊமை வேடியப்பன், இரட்டை வேடியப்பன், சாவுமேட்டு வேடியப்பன், நத்தமேட்டு வேடியப்பன் எனப் பல பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. சில காரணப் பெயர்களும் உண்டு. ஒரு நடுகல்லில் வீரனின் காலின் கீழ் மாட்டின் உருவம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அது மிகச் சிறியதாக முயல் போல் காணப்படுகிறது. ஆதலின் இதை 'மொசவேடியப்பன்' என்று குறிக்கின்றனர். மற்றொரு நடுகல்லில் வீரனின் காலின் கீழ் கல் உடைந்து போய்விட்டது. அதை ஊரார் நொண்டி வேடியப்பன் என்று கூறுகின்றனர். வேடியப்பன் எனப் பெயர் ஏன் வந்தது என்பது தெரியவில்லை. இங்கு வேட்டுவர் இருந்ததால் இப்பெயர் பெற்றதோ என ஐயம் தோன்றுகிறது.

அமைதி

நடுகற்களில் வீரனுடைய உருவம் சமர்புரியும் நிலையில் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கும். கரங்களில் வில்லும் அம்பும் ஏந்தியோ அல்லது வாளும் கேடயமும் ஏந்தியோ வீரன் காட்டப்பட்டிருப்பான். சிலவற்றில் ஒரு கரத்தில் வில்லும், மறுகரத்தால் இடையில் உள்ள குறுவாளை உருவம் வகையிலும் காட்டப்பட்டிருக்கும் பல நடுகற்களில் வீரனின் உடலில் பல அம்புகள் துளைத்து நிற்பது காட்டப்பட்டிருக்கும். வீரன் எதிர்த்து நின்று வீழ்ந்து பட்டான் என்னும் வகையில் முன்புறத்திலிருந்தே அம்பு பாய்வது போல் காட்டப்பட்டிருக்கும், போர்க் களத்தில் தன் மகன் முதுகிலே அம்பு பாய்ந்து இறந்தான் எனக் கேட்டு, அது உண்மையாயின்

அவனுக்கு பால் கொடுத்த தனத்தை வாளால் வீசவேன் எனக் கூறி களத்திற்குச் சென்று தன் மகனைத் தேட மார்பினில் அம்பு பாய்ந்து மாய்ந்து கிடந்த அவனைக் கண்டு பெரிதும் உவந்தாள் தாய் என்று கூறும் சங்க மரபல்லவா? பெரும்பாலும் வீரன் அரையாடை மட்டும் அணிந்திருப்பான். இடுப்பில் நீண்ட துணியும் கட்டப்பட்டிருக்கும். உடலின் மேல் ஆடை கிடையாது. தலையில் ஒரு முடி காணப்படுகிறது. சில வீரர் நீண்ட பின்னலை உடையவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். பல நடுகற்களில் வீரனின் கால் புறத்தே ஒரு மூக்குக் கெண்டியும், ஒரு சிமிழும், கைப்பிடி உடைய முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியும் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கும். இவை தனியாகவோ சேர்ந்தோ காண்பிக்கப்பட்டிருக்கும். சில நடுகற்களில் ஆநிரைகள் காட்டப்பட்டிருக்கும். இவை நிரை கோடலில் அன்றி மிட்டலில் வீழ்ந்த வீரனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களாகும். வட ஆற்காடு மாவட்டம் செங்கம் பகுதி, மலைக்குன்றும் காடுகளும் அடர்ந்த பகுதியாதலால் புலிகளால் பயமுண்டு. புலிகளிடமிருந்து ஊரையோ, உடைமையோ காத்த போது வீழ்ந்த வீரனுக்கு எடுத்த நடுகற்களும் உண்டு. அவற்றில் வீரன் ஒரு புலியோடு சண்டையிடுவது காண்பிக்கப்பட்டிருக்கும். மோத்தக்கல் என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டில் வீரன் புலியோடு புரியும் சண்டை காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் புலி குத்திப்பட்டான் என்று எழுதியுள்ளது.

ஒரு கல்லில் கள்ளர்கள், எருமையைக் காத்து நின்ற தலைவனைக் கொன்றனர். அவர்களைக் கடித்துத் துரத்தி தலைவன் அருகே நின்ற நாயின் உருவமும் பெயரும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கற்பொறி

நடுகற்களில் மன்னனின் ஆட்சியாண்டு, வீழ்ந்த வீரன் பெயரும் அவனைப் பற்றிய செய்திகள், போர், நிரை கொண்டது, நிரை மீட்டது ஆகியவற்றில் எதனால் வீழ்ந்தான் முதலியனவும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இச்செய்திகள் வீரனுக்கு மேலோ, கீழோ, பக்கவாட்டிலோ எழுதப்பட்டிருக்கும். உதாரணம்,

“கோவிசைய சிங்கவிண்ண பருமற்குப்
பதினான்காவது பெரும்பாண்ணரைசர்
மக்கள் சாத்த பராவனார் சேவகன் வண்ண
ஊர் பாவன் பூசலுட் பட்ட கல்”

சில நடுகற்கள் யாரால் நடுவிக்கப்பட்டன என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கூடல் என்னும் இடத்தில் கிடைத்த கல்லில் “கூடல் இளமக்கள் நடுவித்த கல்” என்று காணப்படுகிறது இளமக்கள் என்பது வீரர்களைக் குறிக்கும். சில கற்களில் கல்வெட்டுகள் ஏதுமின்றி வீரனின் உருவம் மட்டும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். உருவம் இல்லாது நடப்பட்டுள்ள நடுகற்களும் உள்ளன. ஒரு சில பிற்கால நடுகற்களில் வீரனின் அருகில் பெண்களின் உருவங்களும் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் வீரனுடன் தீப்பாய்ந்தார்களோ என ஐயத்திற்கு இடமுண்டு ஆனால் இதுபோன்ற கற்களில் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கவில்லை.

இலக்கணம்

இந்நடுகற்கள் எப்பொழுது நடப்பட்டன என்று அறிந்து கொள்ள பண்டைய இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் உதவுகின்றன. வீரர்களது மாட்சி புறத்துறைக்கு உரிய செய்தி ஆதலின் தொல்காப்பியத்தில் புறத்திணை இயலில் இது குறிக்கப்படுகிறது. மாற்றான் நாட்டை மன்னன் கைப்பற்றுவதன் முன்னர் அந்நாட்டு ஆநிரைகளைக் கொள்வது வழக்கம். மறவர்கள் அவ்வாறு மாற்றான் நாட்டு ஆநிரைகளைக் கொள்ளச் செல்லும்போது ‘வெட்சி’ என்னும் பூவை அணிந்து செல்லுதல் வழக்கம். இதை ‘வெட்சித்திணை’ என்று தொல்காப்பியம் கூறும்.

வேந்து விடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக்களவின்

ஆதந் தோம்பல் மேவற்றாகும் (தொல்.57)

போர் நடக்கும் போது பல அழிவுகள் ஏற்படும். ஆநிரைகளும், அந்தணர்களும், பெண்டிரும், நோய்வாய்ப்பட்டோரும் காக்கப்படல் வேண்டும். இவற்றில் ஆநிரைக்கு தங்களைக் காத்துக் கொள்ளும் அறிவில்லாத காரணத்தால் அவற்றைக் கொண்டு வந்து போருக்குச் செல்லும் அரசன் தானே பாதுகாத்தல் அறம் என்பது பண்டைய தமிழ் மரபு.

“ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்

தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம்மம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மினென

அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்தின்”

(புறம் 9)

“வேந்தனால் ஏவப்பட்ட காவலர் நிரை கோடலும், குறுநிலமன்னர் நிரைகொள்ளலும், பிற மறவர் நிரை கொள்ளலும், இதன் கண் அடங்கும்” என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிக்கிறார். இது பதினான்கு துறைகளை உடையது என்று தொல்காப்பியம் குறிக்கிறது.

“படையியங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி
புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட
ஒற்றின் ஆகிய வேயே வேய்ப்புறம்
முற்றின் ஆகிய புறத்திறை முற்றிய
ஊர்கொலை ஆகோள் பூசல் மாற்றே
நோயின்று உய்த்தல் நுவலுழித் தோற்றம்
தந்துநிறை பாதீடு உண்டாட்டுக் கொடை என
வந்த ஈரேழ் வகையிற் றாகும்.” (தொல். 58)

வெட்சித் திணையைக் குறிஞ்சி என்னும் திணைக்குப் புறமாகக் கூறுவர்.

“வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே”

இதற்கு இளம்பூரணர் சிறந்த உரை குறித்துள்ளார். “வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறனாயது எவ்வாறெனில் நிரைகோடல், குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்த நிலத்தின்கண் நிகழ்தலாலும் அந்நிலத்தின் மக்களாயின் பிறநாட்டு ஆன்நிரையைக் களவிற்கோடல் ஒருபுடை குறிஞ்சிக்கு உரித்தாகிய களவோடு ஒத்தலானும் அதற்கு அது புறனாயிற்று என்க” என்று குறித்துள்ளார். இங்கு மலையைச் சார்ந்த நிலத்தில் வாழும் மக்கள் ஆநிரையைக் களவில் கொள்ளுதல் வழக்கம் என்ற குறிப்பு நோக்கத்தக்கது. அண்மையில் கிடைத்துள்ள ஏராளமான நடுகற்கள் மலைப்பகுதி நிறைந்த வட ஆற்காடு மாவட்டம் செங்கம் பகுதியில் காணப்படுகின்றன. இவ்வளவு நடுகற்கள் இப்பகுதியில் மட்டும் காணப்படுவது இளம்பூரணர் குறித்து உள்ள மரபுக்குச் சான்று பகர்வனவாய் உள்ளன. நிரை கொள்வது போல, நிரை மீட்டலும் ஒரு திணையாகக் கருதப்படுவது உண்டு. இதை ‘கரந்தைத் திணை’ என்பர். ஆநிரைகளைக் கொள்வதை ‘நிரைகோடல்’ என்றும், மீட்டு வருவதை ‘நிரை மீட்டல்’ என்றும் இலக்கணங்களும், இலக்கியங்களும் குறிக்கின்றன. இப்போது கிடைத்துள்ள நடுகற்களில் நிரை என்பதற்கு ‘தொறு’ என்ற சொல் வழங்குகிறது. பண்டைய இலக்கிய மரபையொட்டி இக்கல்வெட்டுகளில்

‘தொறு கொண்ட ஞான்று பட்டான்’ என்றும் ‘தொறு மீட்டு பட்டான்’ என்றும் அதே சொற்றொடர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளது ஒரு சிறப்பாகும்.

(உ-ம்). கோவிசைய நரசிங்கபருமற்கு இரண்டா
வது வாணகோலு அதிரைசர் சேவகர் மீ கொன்
றை நாட்டு மேல் வேளூர் ஆளும் பனையமா
ரியார் இவ்வூர்த் தொறுக் கொண்ட ஞான்று
பட்டா(ர்). (1971/54)

(உ-ம்). “தொக்கைபாடி இரையமன் மகன் கத்தையன்
தொக்கைபாடி தொறு மீட்டுப் பட்டான்” (1971/79)

ஆநிரை கொள்ளும் போதும், மீட்கும் போதும் நடக்கும் போரை
‘பூசல்’ என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பது குறிக்கத் தக்கது. இதே சொல்
பல நடுகற்களில் காணப்படுவதும் ஒரு சிறப்பாகும்.

“பாசாற்றெருமைத் தொறு எயினாட்டார் கொள்
ளப் பாசாற்றூர் பூசலிடப் பூசல் சென்று” (1971/56)

இவை தவிர, மன்னன் பிறநாட்டைக் கொள்ள போர் தொடுத்தல்
‘வஞ்சித்திணை’ என்றும் போர் தொடுத்த மன்னனிடமிருந்து தன் நாட்டைக்
காத்தல் ‘காஞ்சித் திணை’ என்றும், எயில் காத்தலை ‘நொச்சித் திணை’
என்றும் எயில் கொள்ளலை ‘உழிஞை திணை’ என்றும் இலக்கணங்கள்
பகுத்துக் கூறுகின்றன. இவை அனைத்திற்கும் சான்று கூறக் கூடிய
நடுகற்கள் கிடைத்துள்ளன.

வஞ்சித் திணை (உ-ம்).

“மாந்தபருமற்குப் பதினொன்றாவது கொங்கணி
அரைசரு படை ஓடு சிரிகங்கரைசரு
சங்கம(ங்)கலத் தெறிந்த ஞான்று சிரிகங்கரைசரு
சேவகரு விசைய கொற்றடையா(ரு)
எறிந்து பட்ட கல்” (1971/124)

காஞ்சித் திணை (உ-ம்).

“கோவிசைய மசீந்திரபருமற்கு முப்பத்தொன்பதாவது
வாணகோ அரைசரு மருமக்கள் பொற்றொக்கையார்
சருக்கிருந்த ஊர் போந்தை மேற்சக்கரவரு படை வந்த
ஞான்று ணாக்கையார் இள மகன் வத்தாவன் மகன் னாந்தி
எறி)ந்து பட்டான் கல்”
(1971/35)

உழிஞை திணை (உ-ம்).

“ஸ்ரீ சிவமார வர்மார்க்கு யாண்டு மூன்றாவது
கந்தவாண்ணதியரையர் புறமலை நாடாள்
வானபெருமன் கோடல் லெறிந்த ஞான்று
சேதவப் பனையனார் படைத்தன்கொட்டி உண்ணி
பட்டான்”

தொல்காப்பியம் போரில் இறந்துப்பட்டவீரனுக்கு கல் நடுவதை
'வெட்சித் திணை'யின் இறுதியில் குறிக்கிறது. ஆனால் புறப்பொருள்
வெண்பா மாலை இதைப் 'பொதுவியல் படலத்தில்' குறிக்கிறது.

வீரம் விளைத்தோர்க்குக் கல்

போரில் வீர மரணம் எய்திய பெருமகனுக்கு அவன் பீடும், பெயரும்
பொறித்துக் கல் நடுவது மரபு. போரில் இறந்து பட்டவர்களுக்கு மட்டுமின்றி,
பிற துறைகளிலும் வீரம் விளைத்து இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கும் நடுகல்
எடுப்பது மரபு. கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து இறந்தான். அவனுக்கு
நடுகல் எடுக்கப்பட்டது என்று புறநானூறு குறிக்கிறது. கோப்பெருஞ்சோழனின்
நடுகல் கண்டு 'பொத்தியார்' பாடியதாக அப்பாட்டு அமைந்துள்ளது. மிகச்
சிறந்தவன் அம்மன்னன் என்றும் கருதாது கூற்றம் அவனுடைய உயிரைக்
கவ்விச் சென்றது. அவன் சிறந்த புகழ் நிறுத்தி நடுகல் ஆயினன் ஆதலின்
புலவீர் அக்கூற்றத்தை இகழ்வோம் வாரீர்.

“வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்
நனந்தலை யுலக மரந்தை தூங்கக்
கெடுவி னல்லிசை சூடி
நடுக லாயினன் புரவல னெனவே”

என்று குறிக்கிறது. மேலும் இறந்துபட்ட அரசர்கள், வேளிகள் உடல்களையும் தீயிலிட்டு எரித்தனர் என்று அறிகிறோம். அவர்களுக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டது என்று புறநானூறு புகலுகிறது. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி போரில் வேல் பாய்ந்து மாய்ந்தான்.

“அஞ்சொல் நுண் தேர்ச்சி புலவர் நாவில்
சென்று வீழ்ந்தன்று அவன்
அருநிறத் தியங்கிய வேலே”

அவன் உடலைத் தீயிலிட்டனர். அதை ஒளவை

“எறிபுனக் குறவன் குறைய லன்ன
கரிபுற விறகி னீம வொள்ளழற்
குறுகினுங் குறுகுக குறுகாது சென்று
விசம்புற நீளினு நீள்க பசங்கதிர்த்
திங்க ளன்ன வெண்குடை

ஒண்ணாயி றன்னோன் புகழ்மா யலவே.” (புறம். 231)

என்று பாடுவான்.

அவனுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டது என்று ஒளவையின் பின்வரும் பாட்டால் அறியலாம்.

“இல்லா கியரோ காலை மாலை
அல்லா கியர்யான் வாழு நாளே
நடுகற் பீலி குட்டி நார் அரி
சிறுகலத் துகப்பவுங் கொள்வன் கொல்லோ
கோடுயர் பிறங்குமலை கெழீஇய

நாடுடன் கொடுப்பவுங் கொள்ளா தோனே” (புறம். 243)

புறப்பொருள் வெண்பா மாலை ‘பாண்பாட்டு’ என்னும் ஒரு துறையைக் குறிக்கிறது. அதில் இறந்துபட்ட வீரர்களை பாணர் எரித்து விடுவது குறிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு எரிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இறந்துபட்ட கணவனோடு தீப்பாய்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொண்ட வீரமகளிர்க்கும் கற்கள் நடுவது மரபு. இவற்றை ‘மாசதிக்கல்’ என்று கூறுவர். பத்தினித் தெய்வம் கண்ணகிக்கு எடுக்கப்பட்ட கோயில் இது போன்ற ஒன்று என்று சிலர் குறிப்பர். தாழியில் புதைத்த

வீரர்களுக்கு நடுகற்கள் உண்டா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. சோழ மன்னன் திருமாவளவன் இறந்தான். அவன் உடல் தாழியில் கவிழ்க்கப்பட்டது.

“ நெடுமா வளவன்

தேவ ருலக மெய்தின னாதலின்

அன்னோற் கவிக்கும் கண்ணகன் றாழி

வனைதல் வேட்டனையாயின் எனையதூஉம்” (புறம். 228)

இப்பெரு மன்னனுக்கு நடுகல் நடப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

நடும் முறை

தொல்காப்பியம், புறம்பொருள் வெண்பா மாலை ஆகிய நூல்களிலிருந்து நடுகற்கள் எவ்வாறு நடப்பட்டன என்று தெளிவாக அறிய முடிகிறது. தொல்காப்பியம் இதை ஆறு பகுதியாகக் குறிக்கிறது.

“காட்சி கால் கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று

இரு மூன்று மரபிற் கல்லொடு புணர்” (தொல். 60)

இதைப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை (1). கற்காண்டல் (2). கற்கோ நிலை (3). கல் நீர்ப்படுத்தல் (4). கல் நடுதல் (5). கல் முறை பழிச்சல் (6) இல் கொண்டு புகுதல் என்று குறிக்கிறது.

கல் உள்ள இடம் சென்று கல்லைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் (காண்டலும்) கொண்டு வந்து செய்வன செய்து நாட்டி, பின் கடவுளாகக் காண்பதும் காட்சியாகும். கல் தேர்ந்தெடுக்கச் செல்லும் போது மறவர் அனைவரும் சேர்ந்து செல்வர். அவருடன் பாணரும், கூத்தரும் செல்வர் என்று அறிகிறோம். உரிய கல்லைத் தேர்ந்தெடுத்து அவ்விடத்தில் மாலையும், மலரும், மதுவும் அளித்து கல்லைக் கொள்வது வழக்கம். அப்பொழுது புகை எழுப்பிட, மணி இசைத்து இறந்துபட்ட வீரனுக்குத் தக்க கல் இதுவென்று பறை ஒலிப்பக் கல் கொள்வர். அவ்வாறு கொண்ட கல்லை வண்டியில் ஏற்றி அனைவரும் சூழ எடுத்து வந்து அதைக் கழுவி, வாசனை உடைய மஞ்சன நீராட்டி, நீர்வாவியில் இடுவது வழக்கம். இதை நீர்ப்படை செய்தல் என்பர். காட்டில்

பலகாலமாக வெய்யிலின் வெம்மை அக்கல்லின் மீது படிந்திருந்ததால்
அவ்வெம்மை குளிர இவ்வாறு நீரிலிடுவது மரபு என

காடு கனலக் கனலோன் சினஞ்சொரியக்
கூடிய வெம்மை குளிர்கொள்ளப் பாடி
நயத்தக மண்ணி நறுவிரைகொண் டாட்டிக்
கயத்தகத் துய்த்திட்டார் கல்

என்னும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை பாட்டால் அறியலாம். பின்னர்
மலரும், மதுவும், செம்மறி ஆட்டுப் பலியும் கொடுத்து, மயிற்பீலி சூட்டி,
படலை சாற்றி, பல்லியம் இயம்ப விழாவாக நடுவது நடுதலாகும். அவன்
பெயர் குறித்து கவின்பெற நாட்டுதல் என இதைக் குறிப்பார்.
இந்நிலையில்தான் இறந்துபட்ட வீரனின் உருவமும், பெயரும் அக்கல்லில்
பொறிக்கப்படுவது ஆகும். இதை,

மாலை துயல மணியெறிந்து மட்டுகுத்துப்
பீலி யணிந்து பெயர்பொறித்து வேலமருள்
ஆண்டக நின்ற வமர்வெய்யோற் காகென்று
காண்டக நாட்டினார் கல்

என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலை குறிக்கிறது. இவ்வாறு நடப்பட்ட
கல்லுக்கு கோயில் எடுத்தலை 'பெரும்படை' என்று தொல்காப்பியம்
கூறுகிறது. அதை நாட்டப்படும் கல்லுக்கு கோயிலும் மதிலும், வாயிலும்,
ஏனை சிறப்புகளும் படைத்தல் பெரும்படை என்று நச்சினார்க்கினியர்
குறிக்கிறார். பின்னர் அக்கல்லின் முன் வாள் ஊன்றி, மணி இசைப்ப
அக்கல்லை வாழ்த்தல் என்று நடும் முறை ஆறு அங்கம் உடைத்தாம்.

பெரும்படை

இங்கு ஒன்றை சிறப்பாக குறித்தல் வேண்டும். இதுகாறும்
கிடைத்துள்ள பெரும்பாலான நடுகற்கள் ஒற்றைக் கற்களாக
காணப்படுகின்றன. ஆயினும் சில இடங்களில் இவற்றின் அமைப்பு
குறிப்பிடத் தக்க வகையில் உள்ளது. மூன்று பக்கங்களில் பலகைக்
கற்கள் நிறுத்தப்பட்டு அடிக்கல் ஒன்றும் தலைக்கல் ஒன்றும் உடையதாக
இவை காணப்படுகின்றன. இவை கல்லால் எடுக்கப்பட்ட சிறிய 'திண்ணை'
(தெற்றி) போலும் கல்லறை போலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றில்

பின்புறத்தே உள்ள கல்லில் வீரனின் உருவமும் பெயரும் பொறிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன. இதை 'கல் திட்டை', 'கல்தெற்றி', 'கற்பதுக்கை', அல்லது 'கல்லறை' எனக் கூறலாம். தொல்காப்பியம் பெரும்படை என குறிப்பதும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை 'இல்கொண்டு புகுதல்' என்று குறிப்பதும் இதையே இறந்துபட்ட வீரனை இறந்தோனாகக் கருதாமல் அக்குடியின் வாழ்வை உய்விக்க வைக்கும் கடவுளாகவே கொண்டு வழிபட்டனர் என்று இதனால் அறியலாம். ஆதலின் இந்நடுகல் கோயிலே ஆகும். இக்காலத்து மக்கள் இவற்றை கோயில் என்றே அழைப்பது பண்டைய மரபை ஒட்டியதே ஆகும்.

வழிபாடு

இன்றும் இந்நடுகற்களை கடவுளாக மக்கள் வழிபட்டு வருகின்றனர் என்று முன்னர் கூறினோம். ஆண்டு தோறும் இவற்றிற்கு சிறந்த வழிபாடுகள், விழாக்கள் நடக்கின்றன. இவற்றின் முன்னர் இரும்பாலான சூலமும், கத்தியும் இன்றும் நட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கும் எண்ணெய் பூசி, மாலை அணிவித்து வழிபடுகின்றனர். இவ்வாறு படைக்கலன்களையும் நட்டு அவற்றையும் வழிபடுவது பண்டைய மரபு என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலிருந்து அறியலாம்.

வாட்புகா வூட்டி வடிமணி நின்றியம்பக்

கோட்புலி யன்ன குருசில் கல்

என்று செய்யுள் குறிக்கிறது.

சிறந்த ஆட்டை பலிகொடுப்பதும், மது அளிப்பதும் விழாக் காலங்களில் நடைபெறுகின்றன.

நாரறி சிறுகலத்து உகுப்பவும்

கொள்வன் கொள்ளோ

என்ற புறப்பாட்டு இம்மரபைக் குறிக்கிறது. நடுகற்களில் பெரும்பாலாக வீரன் காலருகே காணப்படும் 'கெண்டி' மதுக்குடத்தின் சாயலாக தோன்றுகிறது. இந்நடுகற்களின் முன் உயர்ந்த சுடுமண் குதிரைகள் ஆண்டு தோறும் வைக்கப்படுகின்றன. வீரனுக்கு எடுக்கப்பட்ட கல் ஆதலின் குதிரையின் உருவையும் செய்து வைத்து வணங்குவர் போலும்! இது தவிர சிறு அளவில் ஆண், பெண் குழந்தைகள் உருவங்களும்

வைக்கப்பட்டுள்ளன. நோய்வாய்ப்பட்டோர் சுகம் வேண்டி விரதம் முடித்ததின் நினைவாக இவற்றை அளிப்பது மரபு என்பர். இந்நடுகற்களை வழிபடுவதால் நாடு வளம்பெரும் என்றும் குடிமக்கள் சிறப்பெய்துவர் என்றும் மக்கள் கருதுகின்றனர். மழை பெய்யாது நாடு வரண்டபோது இந்நடுகற்களுக்கு சிறந்த வழிபாடு இன்றும் நடத்துகின்றனர். இதனால் மழை பெய்து வளம் சிறக்கும் என்று கருதுகின்றனர். இதுவும் ஒரு பண்டைய மரபே. சிலப்பதிகாரத்தில் குன்றில் வந்து நின்ற பத்தினிக்கு கோயில் எடுத்து வழிபாடு செய்யின், வளம் சிறக்கும் என்று குன்றவர்.

‘தெய்வம் கொள்ளுமின் சிறுகுடியீரே!
தொண்டகம் தொடுமின் சிறுபறை தொடுமின்
கோடுவாய் வைம்மின் கொடுமணி இயக்குமின்
குறிஞ்சி பாடுமின் நறும்புகை எடுமின்
பூப்பலி செய்ம்மின் காப்புக் கடை நிறுமின்
பரவலும் பரவுமின் விரவுமலர் தூவுமின்
ஒரு முலை இழந்த நங்கைக்கு
பெருமலை துஞ்சாது வளம் கரக்கெனவே!’

எனக் கூறுவது இம்மரபை குறிக்கிறது.

கிடைத்துள்ள நடுகற்கள்

இதுகாறும் கிடைத்துள்ள நடுகற்களில் பெரும்பாலானவை வட ஆற்காடு மாவட்டம், செங்கம் பகுதியில் கிடைத்துள்ளன. தென்னாற்காடு, செங்கல்பட்டு, தர்மபுரி, சேலம், கோவை ஆகிய மாவட்டங்களிலும் சில நடுகற்கள் கிடைத்துள்ளன. மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களிலும் ஒன்றிரண்டு நடுகற்கள் கிடைத்துள்ளன. சோழ நாட்டில் நடுகற்கள் அதிகம் கிடைக்கவில்லை.

பல்லவர், பாண்டியர், கங்கர், சோழர், நுளம்பர், போசளர், விஜயநகர மன்னர் ஆகிய அரசர் காலத்து நடுகற்கள் கிடைத்துள்ளன. கி.பி. 5-6-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 16-ம் நூற்றாண்டு வரையில் நடப்பட்டுள்ளன. நடுகற்கள் கிடைத்துள்ளன. சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த நடுகற்கள் ஏதும் இதுகாறும் கிடைத்தில.

இவற்றில் பெரும்பாலான நடுகற்கள் பல்லவர் காலத்தைச் சார்ந்தவை. அனேகமாக பல்லவர் குலத்து எல்லா அரசர் காலத்து

நடுகற்களும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சில தமிழ் எழுத்திலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்றிரண்டு கன்னட நடுகற்களும் கிடைத்துள்ளன. வடமொழியில் எழுதப்பட்ட நடுகற்கள் ஏதும் இதுகாறும் கிடைக்கவில்லை. சோழர் காலக் கல்வெட்டு எதுவும் வட்டெழுத்தில் கிடைக்கவில்லை. அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல நடுகற்கள் வட்டெழுத்தின் வளர்ச்சியை நன்கு சித்தரிக்கின்றன. பல நடுகற்களில் அழகிய தமிழ் மிளர்கிறது. சிறப்பாக பல்லவ மன்னன் கம்பவர்மனின் காலத்து நடுகற்கள் நல்ல தமிழில் உரைநடைக் காப்பியமாக காணப்படுகின்றன. நாட்டுப் பிரிவும், ஆட்சியும் ஒரு சில நடுகற்களில் தெளிவாகக் குறிக்கப்படுகின்றன. ஒரு சில நடுகற்கள் அன்று நடந்த போரை காட்சி போல் நம் கண் முன் கொணர்ந்து நிறுத்துகின்றன. எயில் நாட்டார் பாசாற்றார் எருமைகளைக் கொண்டனர். பாசாற்றாரார் எருமைகளை மீட்கப் போரிட்டனர். காரிப்பெருமான் என்னும் வீரன் எருமை கொண்டோரைத் துரத்திச் சென்று அங்கு ஒரு குன்றின் அருகில் வீரப்போர் தொடுத்தான். அவன் உறையில் இருந்த அம்புகள் தீரும் வரையில் போரிட்டான். அம்புகள் தீர்ந்துவிட்டன வீரன் பின் நோக்கவில்லை. வலிவற்ற தன் நிலையையும் கருதவில்லை. அரையில் இருந்த வாளை உருவினான். கூற்றுக்கும் கூற்று போல் பகைவர் வெள்ளத்தில் பாய்ந்தான். விழுப்புண்பட்டு வீரனின் உடல் வீழ்ந்தது. அழியாப்புகழ் பெற்றான். அப்பெரும் வீரன். அதைச் சித்தரிக்கிறது. சின்னையன் பேட்டை என்னுமிடத்தில் கிடைத்த ஒரு நடுகல்.

“ஸ்ரீ கோவிசைய கம்ப பருமற்கு யாண்டு
முன்றாவது வயிரமேக வாணகோவரையர் சேவகன்
மீகுன்றை ஞாட்டு மலையனாருடைய செம்பத்
தொண்டன் மகன் காரிப்பெருமான் பாசாற்
றெருமைத் தொறு எயினாட்டார் கொள்ளப்
பாசாற்றார் பூசலிடப் பூசல் சென்று கோவூர்
நாட்டுச் சிற்றிடையாற்று முதுகொன்றை
மூக்கின் மீமலை அயங்கயக்கரையிற் சென்று
முட்டி மலையனாருடைய செம்பர் மகன்னான
காரிப்பெருமான்ணன் உரையிலம்புமாள எவ்விப்
பத்திர முருவி எதிரே சென்று பட்டான்”

கோவை மாவட்டம் பழமங்கலம் என்னும் ஊரில் கிடைத்த நடுகல் அழகிய வெண்பாவாக அமைந்துள்ளது.

“வாய்த்த புகழ் மங்கலத்து
வந்தெதிர்த்த மாற்றலரை
சாய்த்த மகன் வென்ற
சயம் பெறுக நீக்குவனம்
கற் பொறிக்கப் பட்டான்
கரடிகுல சொக்கனேந்தலே
உலகிற் காண்”

நன்றி மறவா நாய்க்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் ஒன்றும் உண்டு.

“கோவிசைய மயிந்திர பருமற்கு முப்பத்து
நான்காவது வாணகோ அரைசரு மருமக்கள்
பொற்றெக்கைஆர் இளமகன் கருந்தேவக்கத்தி
தன்னெருமைப் புறத்தே வாடி பட்டான் கல்
கோவிவன் என்னுந்நாய் இரு கள்ளனைக் கடித்துக்
காத்திருந்தவாறு.

பல வீரர்கள் தங்கள் உயிருள்ள மட்டும் ஊரைக் காத்து நிற்போம் என்று வீரச் சபதம் புரிந்து மாண்டிருக்கின்றனர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மூன்று நடுகற்கள் அண்மையில் கிடைத்துள்ளன.

“தென்வேணாட்டு மேலை கருங்காலிப்பாடி சிலகில்
காவேட்டுவையன் அடியேன் பன்றயன்
புளியனேன் ஊரழிய போதேன் என்று பட்டான்”

போரின்போது ஆநிறைகளைக் கொள்வது போல கள்ளர்களும் அவ்வப்போது ஆநிறைகளைத் திருடிச் செல்வது குறிஞ்சி நாட்டு வழக்கம் என இளம்பூரணர் குறித்துள்ளது முன்னமே கண்டோம். அதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒரு நடுகல் இங்குக் கிடைத்துள்ளது சிறப்பாகும்.

“மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மார்க்கு
யாண்டு இருபத்தி மூன்றாவது பல்குன்றக்

கோட்டத்து மேல் வேணாட்டு தாமையூர்
இயைம்பர் தன் எருமைத்தொறு கள்ளர்
கொள்ள போகாமை பட்டார் தந்தையும்
மகனும்”

வீரனொருவன் தன் விரதம் முடித்ததன் நினைவாக
கொற்றவைக்குத் தன் தலையையே அறுத்து பலியாக கொடுத்தமைக்கு
(இவை நவகண்டம் கொடுத்தல் என்பர்) ஊரார் நிலம் கொடுத்ததையும்
ஒரு நடுகல் குறிக்கிறது.

ஸ்ரீ கம்ப பருமற்கு யாண்டு இருபதாவது
பட்டை பொத்தனுக்கு ஒக்கொண்ட நாகன்
ஒக்கதிந்தன் பட்டைபொத்தன் மேதவம்
புரிந்ததென்று படாரிக்கு நவக் கண்டங்குடுத்து
குன்றகத்தலை அறுத்துப் பிடலிகை மேல்
வைத்தானுக்கு திருவான்மூர் ஊரார் வைத்த
பரிசாவது எழர்ப் பறைகொட்டக் கல்
மெடு செய்தாராவிக்குக் குடுப்பாரானார்
பொத்தனங் கிழவர்களும் தொறுப்பட்டி நிலம்
குடுத்தார்கள் இது அன்றென்றார் கங்கையிடக்
குமரிஇடை எழுநூற்றுக் காதமும் செய்தான்
செய்த பாவத்துப் படுவார் அன்றென்றார்
அன்றாள் கோவுக்கு காற்ப்பொன் றண்டப்
படுவார்.

அரசன் தானே படை செலுத்தி ஊரழித்ததையும் ஒரு நடுகல்
குறிக்கிறது.

(உ.ம்) :

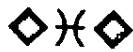
“கம்பப் பெருமாள் ஆனையாடின
கொந்தளத்து இவ்வூர் அழிந்த நாள்
பட்டான் இவ்வூர் கோதுபத்தி மாத்ரகன்”

என்று திண்டிவனம் அருகிலுள்ள ஒரு நடுகல் குறிக்கிறது.

மற்றொரு நடுகல் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. வாண அரசனோடு உறவினன் போல் நடித்து அவன் நாட்டை நுளம்பன் வஞ்சித்துக் கொண்டான். வாண அரசன் போரில் இறந்தான். அவன் தேவி கருவுற்றிருந்தாள். சங்கர குட்டியார் என்பவன் மகவு பிறக்கும் வகையில் அத்தேவியைக் காத்து நின்றான். பின்னர் படையெடுத்து அந்நுளம்பனைத் தோற்கடித்தான். அப்போரில் இறந்த வீரனுக்கு ஒரு நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஷ்ஷிழீ அரிமிதைய மாவலி வாணராயர்
கங்கநாடும் புறமலைநாடும் கோயினூர்நாடும்
கோவூர்நாடும் தாயனூர்நாடும் பற்றநாடும் ம . .
அவர்க்குத் தாநாகிப் பிள்ளைய் கொண் டுள்
புகுந்து வஞ்சித்து நாடு கொண்டானுளம்பன்
அவர் போரிற் றஞ்சின பின்னைத் தேவிமார்
கருப்பினியருளராக அவகளைக் காத்திருந்
தாண்பிள்ளைப் பெறுவதுந் தகடூர் புகுந்து
நுளம்பன் பலத்தோடே துணிந்து நாடுபாவி
நார் சங்கரகுட்டியார் . அவரோடுடன்
புகுந்து தகடூரில் பட்டார் நாகந்தை
சிறு குட்டியார் கல் நாடு”

இது போன்று தமிழக வரலாற்றுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் சிறந்த செய்திகளை எடுத்தளிக்கும் நடுகற்கள் இன்னும் பல கிடைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

வரலாற்று உருவாக்கத்தில் கல்வெட்டுக்களின் பங்கு

இந்திய வரலாற்றை உருவாக்கம் செய்ய கல்வெட்டு மிகச் சிறந்த முதன்மைச் சான்றாக விளங்குகிறது. வேதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், இலக்கியங்கள், சமய நூல்கள், நாணயங்கள், தொல்லியல் சான்றுகள் போன்றவை இவற்றில் பெரும் பங்காற்றிய போதிலும் கல்வெட்டுத் தரவுகள் சில இலக்கியங்களின் காலத்தை முடிவு செய்யவும், அரசுகளின் மரபுரிமையை நிலைநாட்டவும் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இந்தியாவில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பான்மையானவை கொடைக் கல்வெட்டுக்களாகக் கோயில்களில் காணப்பட்ட போதிலும் இக் கொடைக் கல்வெட்டுக்களின் ஊடாக கிடைக்கின்ற வரலாற்றுச் செய்திகளை நாம் ஒதுக்கிவிட முடியாது. பொதுவாக இலக்கியங்கள் காலந்தோறும் பெயர்த்து எழுதப்படுவதாலும், இடம்விட்டு இடம் நகரக்கூடியத் தன்மை பெற்றிருப்பதாலும், சமூக மேல்தட்டு மொழியைக் கொண்டு விளங்குவதாலும் சில நேரங்களில் இலக்கியங்களைவிடச் சமகால வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தாங்கி நிற்கின்ற கல்வெட்டுக்கள் ஒரு சிறந்த வரலாற்றுச் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. கல்வெட்டுக்கள் நிலையானவையாகவும், இடம் மாறாதவையாகவும், சாதாரண மக்கள் பேசுகின்ற மொழியில் அமைந்தவையாகவும் இருப்பதால் இதன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் மேலும் கூடுகிறது. கல்வெட்டுக்கள் அரசனின் புகழ்பாடுபவையாக அவனது செயல்களை எடுத்தியம்புவையாக மட்டுமே இருந்தபோதிலும் வட்டார அளவிலான சமகாலக் கல்வெட்டுக்களை ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும்பொழுது அதன் முக்கியத்துவம் நன்கு விளங்கும். கல்வெட்டுக்கள் யாரால், எதற்கு, என்ன நோக்கத்திற்காகப் பொறிக்கப்பட்டன என்பதை மனதில் நிறுத்தி புள்ளியியல், தர்க்கரீதியிலான அடிப்படையில் அதில் காணும் வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கல்வெட்டாய்வாளர் கையாண்டால் மட்டுமே இதை ஒரு மிசச் சிறந்த வரலாற்றுச் சான்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள இயலும். சில நேரங்களில் இலக்கியங்களில் காணப்படாத செய்திகள் கல்வெட்டுக்கள் மூலம் பெறப்படுவதை காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, சங்க இலக்கியங்கள் சமண சமய தொடர்பான செய்திகளைப் பெரும்பாலும் தாங்கி நிற்கவில்லை எனலாம். ஆனால் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழகத்தில் சமணம்

தழைத்தோங்கியிருந்தது என்பதை கணிசமான தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுக்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அதேபோல் செங்கம் பகுதியில் கிடைத்த நடுகற்கள் அங்கு நிலவிய அக்காலச் சமூகச் சூழலை நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. இவற்றிற்கு எல்லாம் மேலாக காலந்தோறும் ஒரு மொழியின் எழுத்து வரிவடிவங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கல்வெட்டு மூலம் மட்டுமே திறம்பட எடுத்துரைக்க முடியும். எனவே கல்வெட்டுக்கள் மூலம் பெறப்படும் பல்வேறு தரவுகள் ஒரு நாட்டின் வரலாற்றுத் தொன்மையை நிரல்பட உய்த்துணர வகை செய்கின்றன.

அரச மரபுத் தரவுகள்

இந்தியாவில் தொடர்ந்து பன்னெடுங்காலமாக முடியாட்சி இருந்ததால் இந்திய வரலாறு என்பது அரசமரபு வரலாறு என்னும் அளவிற்குத்தாக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒரு நாட்டின் சமூக வரலாறு என்பது மிக முக்கியம் என்ற போதிலும் அரசரிமை வரலாற்றை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பது தவிர்க்க இயலாது போயிற்று. இலக்கியம், நாணயம் மற்றும் கல்வெட்டு ஆகியவற்றில் காணப்படும் செய்திகளை ஒருங்கிணைத்துப் பார்த்தால் மட்டுமே இவ் வரசரிமையை வரிசைப்படுத்த இயலும். பொதுவாக கல்வெட்டுக் களில் தரப்பட்டுள்ள அரசமரபுத் தரவுகள் ஆட்சிபுரியும் மன்னனின் மரபைச் சார்ந்தவை என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். தந்தைக்குப்பின் மகன் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்தால் மட்டுமே இம்மரபுப் பெயர்கள் தொடர்ச்சியாக இருக்கும். சில நேரங்களில் ஆட்சிபுரியும் மன்னனுக்குப் பிறகு அவரது சகோதரர் ஆட்சிக்கு வந்தால் ஆட்சிக்கு வந்த சகோதரர் மரபு கல்வெட்டில் இடம்பிடிக்கத் தொடங்கும். எனவே கல்வெட்டில் காணப்படுவது ஆட்சிபுரியும் மன்னது குலமரபுப் பட்டியல் (genealogical list) என எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர இவருக்கு முன்பு ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களது பட்டியல் (king-list) என எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது (Goyal 1967:306). எடுத்துக்காட்டாக, குப்தரின் காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த ஒரு சிறந்த மன்னன் ஸ்கந்த குப்தர் என்பது அவனது கல்வெட்டு மூலம் அறியலாம். ஆனால் ஸ்கந்த குப்தருக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்த ஆட்சி யாளர்களின் கல்வெட்டுக்களில் இவரது பெயர் காணப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் இவருக்குப்பின் இவரது மகன் ஆட்சிக்கு வராது சகோதரரது மகன் ஆட்சிக்கு வந்ததே காரணம் ஆகும். எனவே அரியணை தந்தைக்கு அடுத்து மகனுக்கு எனத் தொடர்ச்சியாக சென்றால் மட்டுமே மரபுப்பெயர்கள் தொடர்ச்சியாக காணப்படும்.

இந்தியக் கல்வெட்டுக்களில் காணும் மொழிகள்

பிராகிருதக் கல்வெட்டுக்கள்

கி.மு. முன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகம் நீங்கலாக இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் கல்வெட்டுக்களில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த மொழி பிராகிருத மொழியாகும். சமஸ்கிருதத்திற்கு நீண்டதொரு பாரம்பரியம் இருந்தாலும் கூட முற்காலக் கல்வெட்டுக்களில் இம்மொழி பயன்படுத்தப்படவில்லை. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் சமஸ்கிருதம் கல்வெட்டுக்களில் இடைஇடையே பயன்படுத்தப்பட்டு கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டளவில் பிராகிருதத்தை முற்றிலுமாக ஒதுக்கி விட்டு சமஸ்கிருதம் அனைத்து நிலைகளிலும் கோலோச்சத் தொடங்கியது எனலாம். தென்னிந்தியாவில் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் பிராகிருதம் வழக்கொழிந்தது. கி.மு. முன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகம் நீங்கலாக இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் முழுவதுமாக கோலோச்சிய இம்மொழி மக்கள் மொழியாக விளங்கி வந்துள்ளது. இது சமஸ்கிருதத்தைப் போன்று முழுவதுமாக நெறிப்படுத்தப்பட்ட மொழி எனக் கூறிட இயலாது. மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியாக இருந்த காரணத்தால் வட்டாரப் பேச்சுமொழிகள் கல்வெட்டின் ஊடே காணப்படுகின்றன. அசோகர் வெளியிட்ட அரசாணைகளைத் தவிர பிறவற்றில் வட்டாரப் பேச்சுமொழியின் தாக்கத்தை அதிகமாகக் காணலாம். இதன் காரணமாக பிராகிருத மொழிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் சில சொற்களை புரிந்து கொள்வது இயலாது போயிற்று. இப்பிராகிருத மொழியின் தன்மை குறித்து சுருக்கமாக அறிந்து கொள்வது கல்வெட்டாய்விற்கு பலனளிக்கும்.

பிராகிருத மொழி

இந்தியாவில் சமஸ்கிருத மொழிக்கு ஈடாக பன்னெடுங் காலமாக நின்று நிலவிய மொழி பிராகிருத மொழியாகும். இம்மொழி பொதுவாக வைதீகமதத்தைச் சாராத பௌத்தம் மற்றும் சமண சமயம்

சார்ந்தவர்களால் நன்கு போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டது. எல்லைக்கு அப்பால் இந்தியாவில் கிடைத்த அனைத்து முற்காலக் கல்வெட்டுக்களும் பிராகிருத மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. அசோகர் காலத்திற்கு முந்திய பிப்ரவா, மகாஸ்தான் போன்ற கல்வெட்டுக்களும், அசோகர் கல்வெட்டுக்களும் பிராகிருத மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் இந்தியாப் பெரும்பான்மையான பகுதியில் முழுமைக்கும் மக்கள் மொழியை பிராகிருதம் விளங்கியது.

பிராகிருதம் (பிராகிருதம்) என்றால் பொதுவான அல்லது சாதாரண அல்லது மக்கள் பேச்சு என்று பொருள். பிராகிருதம் என்றால் மக்கள் மொழி என்று பொருள். பிராகிருதம் என்றால் எவ்வித செயற்கைத் தன்மையும் அற்ற இயற்கையான மொழி என்று பொருள் உண்டு. சமஸ்கிருதம் என்றால் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட இலக்கிய நடைகொண்ட மொழி என்று பொருள். பொதுவாக பிராகிருத மொழி சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து தோன்றியது எனக் கருதுகின்றனர். ஆனால் இது ஒரு தவறான கருத்து என்பதை உதாரணமாகக் கொண்டு தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். வேதகால மக்கள் தமது சடங்குகளிலும் இலக்கியங்களிலும் செம்மையான செறிவான மொழியைப் பயன்படுத்தினர். அதேசமயம் இவர்கள் தமது நடைமுறை வாழ்க்கையில் பேச்சு மொழியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். இப்பேச்சு மொழி காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட பொருளாதார, சமூக, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகளுக்குத் தக்கவாறு தம்மைமாற்றிக் கொண்டும், பிற மொழிகளைக் காணப்படும் கூறுகளை அல்லது சில சொற்களை உள்வாங்கிக் கொண்டும் மக்கள் பேச்சு மொழியாக அல்லது பிராகிருத மொழியாக உருவெடுத்துக் கொண்டது. ஆனால் சமஸ்கிருதம் உயர்ந்தோர் மொழியாக சடங்குகளிலும் இலங்கியங்களிலும் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியாக உருவாகியது. கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் காந்தியில் வாழ்ந்த இலக்கண ஆசிரியரான பாணினியால் சமஸ்கிருத மொழி செம்மைப்படுத்தப்பட்டு நெறிப்படுத்தப்பட்டது. எனவே கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் சமஸ்கிருதம் ஒரு இலக்கண வாயறைக்குள் தொடர்ந்து கையாளப்பட்டது.

கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புத்தரும், மஹாவீரரும் உருவாக்கிய புதிய சமயத்தின் கொள்கைகளைப் பிராகிருத மொழியிலேயே மக்களுக்குப் போதித்தனர். இம்மொழி அரசு மொழியாகவும் அரசவைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டது. மக்கள் மொழியாகவும்

கல்வெட்டுக்களின் தன்மை

இந்தியாவில் கிடைத்த ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பான்மையானவை சமயச் சார்புடையனவாகவும், மன்னரின் புகழ் பாடுபவையாகவும், கொடைக் கல்வெட்டுக்களாகவும் இருந்தன. மேதிலும் இவற்றின் ஊடாக வருகின்ற சமூக வரலாற்றுச் செய்திகளை வைத்துக் கொண்டு கல்வெட்டின் காலம், தன்மை மற்றும் வரலாறு போன்றவற்றைக் கல்வெட்டியலார் கணித்துள்ளனர். மன்னரின் புகழ்பாடுபவையாகக் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களில் மெய்க்கீர்த்தி என்று சொல்லப்படுகின்ற கல்வெட்டின் முற்பகுதி வேண்டுமானால் சில நேரங்களில் மிகைபடுத்திக் கூறப்பட்டிருக்கலாம். இருப்பினும் அவற்றை பிற தரவுகளுடன் ஒப்பிட்டு வரலாற்றை அழகு இயலும். மேலும் கல்வெட்டின் பிற்பகுதி அக்கால சமூக அமைப்பை ஓரளவு வெளிப்படுத்துபவையாகவே அமைகின்றன. ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் கல்வெட்டுக்கள் பொதுவாக ஒரு மையக் கருத்தை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

அசோகர் கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் மக்களுக்கு அறிவுரை கூறி நல்வழிப்படுத்துகின்ற கல்வெட்டுக்களாகும். இத்தகைய நன்னெறிக் கல்வெட்டுக்கள் அசோகருக்குப் பின்பு பெரும்பாலும் கிடைக்கவில்லை. அதேபோன்று பஞ்சத்தை தடுப்பதற்காக மேற் கொள்ள வேண்டிய முறைகளை எடுத்து இயம்புகின்ற சொகவுரா (Sohgaura) (Sircar 1965:82), மகாஸ்தான் (Mahasthan) (Sircar 1965:79) (படம் 5.1) போன்ற கல்வெட்டுக்கள் பிற்காலத்தில் கிடைக்கவில்லை. இவ்விரு கல்வெட்டுக்களும் முழுக்க முழுக்க ஆட்சிமுறையை விலக்குகின்ற நிருவாகக் கல்வெட்டுக்கள் எனலாம். அதேபோன்று ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் நடைபெற்ற வரலாற்று நிகழ்வுகளை எடுத்தியம்புகின்ற கலிங்கமன்னன் காரவேலனின் ஹாதிகும்பா (Hathigumpha) கல்வெட்டு (பார்க்க படம் 4.2) போன்றவை பிற்காலத்தில் கிடைக்கவில்லை (EIXX:71-89). எனவே அசோகர் காலம் தொட்டு குப்தர் காலம் வரை கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் அரசரின் புகழ்பாடாமல் சமூக நிகழ்வுகளை தெரியப்படுத்துவனவாக உள்ளன. குப்தர் காலம் தொட்டுக் கிடைக்கின்ற பெரும்பான்மையான

5.1 மகாஸ்தான் கல்வெட்டு

கல்வெட்டுக்களில் மன்னன் கொடையளித்த காலத்து அல்லது வெற்றி கொண்ட நிகழ்வினை குறிக்கின்றவகையில் நடைபெறுகின்ற விழா விற்போது அல்லது கோயில் கட்டுதல் போன்ற இறைபணிச் செயல்களை தெரிவிக்க வருகின்ற பொழுது அம்மன்னனின் புகழ் பாடுகின்றவையாகவே இருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக சமுத்திரகுப்தனின் வெற்றியைப் பறைசாற்றுவனவாக அவனது அலகாபாத் தூண் கல்வெட்டு அமைகிறது (பார்க்க படம் 2.5). இதே போன்ற தன்மையைக் கொண்டதுதான் யசோதர்மனின் மாண்ட்சோர் தூண் கல்வெட்டும் ஆகும். சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலிகேசியின் அய்யவொளெ கல்வெட்டு அம்மன்னன் சமணக் கோயில் எடுப்பித்ததை திறம்படக் கூறுகிறது. மேலைசத்ரப மன்னன் ருத்ரதாமனின் ஜுனாகாட் கல்வெட்டும், கர்நாடக மாநிலத்தில் கிடைத்த சாந்திவர்மனின் தாளகுண்டா கல்வெட்டும் நீர்ப்பாசனப் பணிகள் மேற்கொண்டமையைத் தெரிவிக்கின்றன. மன்னனின் புகழ்பாடும் சிறப்பு வாய்ந்த கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் அம் மன்னனின் அரசவைக் கவிகளால் தொகுக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக சமுத்திரகுப்தனின் அரசவைக் கவியான ஹரிசேனன் இயற்றிய அலகாபாத் தூண் கல்வெட்டையும், இரண்டாம் புலிகேசியின் அரசவைக் கவியான ரவிகீர்த்தி இயற்றிய அய்யவொளெ கல்வெட்டையும் குறிப்பிடலாம் (பார்க்க படம் 2.6). துவக்க கால கல்வெட்டுக்கள் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ போன்ற ஓரிரு மங்கலச்சொல்லுடன் ஆரம்பிக்கும்.

தமிழகக் கல்வெட்டுக்களின் பொதுத்தன்மை

தமிழக வரலாற்று மீட்டுருவாக்கத்திற்கு உதவிடும் முதன்மைச் சான்றுகளில் ஒன்றான கல்வெட்டுக்கள் தமிழகத் தி.மு. முன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பிருந்தே காணக் கிடைக்கின்றன. சுமார் இரண்டாயிரத்தி நானூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ச்சியாக பாறைகளிலும், தூண்களிலும், கற்குகைகளிலும், கற்படுகளிலும், கோயிற் சுவர்களிலும், கற்சிலைகளிலும், பொறிக்கப்பட்ட இக்கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் ஒரே தன்மையினதாக இல்லாமலாக சமகால சமூகத்தின் வெளிப்பாடாக இவை விளங்குவதால் தமிழகத்தின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு இவற்றின் தன்மை உயர்ந்ததாழ்ந்ததும் விளங்குகின்றன. ஆதலால் அவற்றின் வரிவடிவத்திலும், மொழியமைப்பிலும், மொழிநடையிலும், வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளிலும் காலந்தோறும் வேறுபாடுகளைக் காணமுடிகின்றன. கல்வெட்டுக்களிடையே காணப்படும் இத்தகைய வேறுபாடுகளை அறுதியிட்டு ஒரு காலநிலைக்குள் வைக்க இயலாது என்றாலும் கல்வெட்டின் அமைப்பு, மொழியமைப்பு, வரிவடிவம் போன்றவற்றிடையே காணும் பொதுத்தன்மை அடிப்படையில் ஒரு பரந்துபட்ட கால எல்லைக்குள் இவற்றை வைக்கலாம். அந்த வகையில் தமிழகத்தில் காணப்படுகின்ற கல்வெட்டுக்களின் பரந்துபட்ட பொதுத்தன்மை இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

முற்காலக் கல்வெட்டுக்கள் (கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரை)

தமிழகத்தில் கிடைத்த மிகத் தொன்மையான கல்வெட்டுக்கள் தமிழ்-பிராமி வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் ஆகும். இக்கல்வெட்டுக்கள் இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளங்களின் முகப்புகளிலும், இயற்கைத் தளங்களிலும், செம்மைபடுத்தப்பட்ட கற்படுக்கைகளிலும், நெடுநிலை நடுகல்லிலும் (menhir), நடுகல்லிலும் (herostones) காணக்கிடைக்கின்றன. அண்மையில் கிடைத்த தமிழ் பிராமி நடுகல்லையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால் இத்தகைய தமிழ்-பிராமி எழுத்துப் பொறிப்பு பெற்ற 94 கல்வெட்டுக்கள் 32 இடங்களிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன (Mahadevan 2003 : 314-447). இக்கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் சமணத் துறவிகளுக்காக

அளித்த கொடைகளைக் குறிப்பனவாகும். தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்த கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் சமணத்தோடு தொடர்புடையதாக இருப்பதால் தமிழகத்தில் கல்வெட்டுக்களை அறிமுகப்படுத்தி எழுத்தறிவையும் புகுத்தியவர்கள் சமணர்கள் என்ற கருத்து நிலவியது. இக்கல்வெட்டுக்களில் காலத்தால் முந்தியதாக மாங்குளம் கல்வெட்டு கருதப்பட்டு வந்தது (பார்க்க படம் 4.5). ஆனால் தேனிமாவட்டம் ஆண்டிப்பட்டி வட்டத்தில் வைகை ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள புலிமான் கோம்பை என்ற இடத்தில் அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மூன்று நடுகற்கள் தமிழக வரலாறு தொடர்பாகவும், எழுத்தறிவு தொடர்பாகவும் கொண்டிருந்த பல்வேறு அறிஞர்களின் கருத்தை மாற்றத்திற்கு உள்ளாக்கியுள்ளன (படம் 7.1) (ராஜன் 2006:1-5). முதன் முதலாக சமயம் சாராத கல்வெட்டுக்களாக இவை அமைவதுடன் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் நடுகற்கள் தொடர்பான செய்திகளுக்கு வலுச்சேர்ப்பனவாகவும் உள்ளன. இந்நடுகற்களில் காணப்படும் தமிழ்-பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புக்கள் மாங்குளம் கல்வெட்டுக்களின் காலத்தை விட முந்தியதாகக் கருதப்படுவதால் தமிழகத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்களில் காலத்தால் முந்திய கல்வெட்டுக்களாக இவை தற்பொழுது கருதப்படுகின்றன. புலிமான் கோம்பையில் கிடைத்த நடுகல்லைப் போன்று அண்மையில் தாதப்பட்டி என்ற சிற்றூரிலும் நெடுநிலை நடுகல்லில் இத்தகைய தமிழ் பிராமி பொறிப்பு பெற்ற கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. இத்தகைய நடுகற்

7.1 புலிமான் கோம்பை நடுகல் கல்வெட்டு

அலகு 11 U.S.E.R. A. 07

(5)

கல்வெட்டுக்களும், இலக்கியமும்

மு. இராகவையங்கார்

தமிழ் மொழியின் வரலாறென்பது, அம்மொழியின் பழைமை பெருமை சிறப்பியல்களும், அது வழங்கும் நாட்டின் அமைதி வழக்க ஒழுக்கங்களும், அதன் மக்களது வாழ்க்கைச் செய்திகளுமாகும். இவை நூல்களின் பருப்பொருள்களை ஆராய்தலால் பெறப்படக் கூடியன. இத்தகைய வரலாறுகளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை அறியாதவர் களென்றேனும் புறக்கணித்தவர்களென்றேனும் கூற முடியாது: ஒரு நூலுக்கு முகவுரையாகிய பாயிரம் இன்றியமையாத தென்பது தெரிந்ததே; "ஆயிர முகத்தானமைந்த தாயினும்--பாயிர மில்லது பனுவலன்றே" என்பது இலக்கணம். (பாயிரம்--புறவுரை முகவுரை நூன்முகம் என்பன பரியாயச் சொற்கள்.) நூல்களுடையவும் நூலாசிரிய ருடையவுமாகிய வரலாறுகளும் பிறவும் நூல்களை யொப்பவே என்றும் நிலை நிற்கவேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்டே "ஆக்கியோள் பெயர் வழி, எல்லை, நூற்பெயர், யாப்பு, நுதலிய பொருள், கேட்போர், பயன், காலம், களன், காரணம்" என்ற பதினொரு செய்தியையும் கொண்ட சிறப்புப்பாயிரத்தை ஒவ்வொரு நூலும் உடைத்தாயிருத்தல் வேண்டும் என்றும், இப்பருப் பொருள்களை அறிதலால் நூள் பொருளாகிய நூல் மாணாக்கர்க்கு எளிதிற்

இ இக்கட்டுரை இலக்கிய சாஸன வழக்காறுகள் என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

U.S.E.R. A.P. 2007. கல்வெட்டுக்களும் (5)

கிடைக்கும் இலக்கியம் குறித்து எழுதுக?

அனுபவிப்பதற்குக் கொடுக்க முடியாத பொருளிடங்களில் சாஸனங்கள் கண்ணிலும் செம்பிலும் வெட்டிப் பலரும் அறியப் புகிறவர்கள். இந்தப் பெற்றுள்ள முன்னோர்களுடைய தீர்தொடர்பு தன்மச் செயல்களைக் குறிக்கும். இச் சாஸனங்களை ஒருமுகமாகத் தொகுத்துப் போற்றும்படி சாஸன விவரங்களைத் தெரிவித்துக் கொடுத்ததன்மேல் அந்நேரத்தில் சாஸனங்களைப் போற்றற்குப் புகழ்ச்சிக்கு முரியதாகும். நம்முள்ளோர்கள் நிலைத்திருக்கவேண்டிச் செய்தப் பேரறவர்கள் அறியல்களின் மறுபாட்டால் பெரும்பாலும் சிதைந்தன. ஆயினும், அப்படிப்பட்ட மக்கள் வரலாறுகளை நாம் அறிந்த மகிழும்படி செய்துவரும் பேரறம் இப்போது நம் அரசாங்கத்தாருடைய என்னே சொல்லலாம். இந்தனைய சாஸனங்கள், முன்னோர் அறச்செயல்களை மட்டுமன்றித் தமிழ்மொழியின்மீதுள்ளோர் அறிதற்குப் பெருதவி புரிவனவாயுள்ளன. அதனால், தமிழ் வரலாறுகளை அறிதற்கு, இவை பெரும் கருவிகளாக வேண்டப்படுகின்றன.

இருபது வருஷங்கட்கு முன்பு நான் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செத்தமிழ்ப் பத்திரிகையை நடத்தி வந்த போது, கல்கிசென்ற ஸ்ரீகோநிதராயரவர்கள் சாஸனங்களின்மீது வந்தனர். ராயரவர்களது சாஸன ஆராய்ச்சி வன்மை இனையற்றது என்பதைப்பற்றி நான் இங்கே கூறுவது மிகையே, அவர்கள் எழுதிய விஷயங்கள் சிலவற்றில், சாஸனச் செய்திகளிலேயே அதிக மதிப்புக் காட்டியும், இலக்கியங்களில் அத்துணையின்றியும், எழுதிய பாகமும் உண்டு. அவ்விடங்களில் எனக்கும் அவர்கட்கும் அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட, அது பற்றி, இலக்கியப் பெருமையையே அதிகமாக நானெடுத்துரைத்து எழுத நேர்ந்தது. ஆனால் தெடுங்காலம் இடைச் சென்றபின் இவ்விஷயமாக நங்கவிறுவோரும் சந்தித்த போதெல்லாம் கம்பாவித்துக் கொண்டதென்ன எனில், அவ்விரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று இன்றியமையாதவாதவால், அவை ஒப்ப மதித்துப் போற்றக் கூடியன என்பதேயாம். சாஸன வழக்கெல்லாம் இலக்கியத்தாலும், இலக்கிய வழக்கெல்லாம் சாஸனத்தாலும் ஒருங்கியையும், ஒன்றையொன்று விளக்கியும் செல்லுமானால்,

செல்ல இடமுண்டென்றும் விதிக்கலாயினர் பெரியோர். ஒரு தரத்திற் போலவே, அந்நேரம் பாய்நிலையுடைய பாண்டிக்கும் இக்கனைய பாயிரம் வெண்டிக்கத்தேயாம். முன்னோர் விதித்த முறைப்படி ஒவ்வொரு மூலம் தன் பாயிரத்தை உரியவாறு கொண்டுக்குமாயின் அவற்றின் தொகுதியே பாண்டியின் சரித்திரமாகக் கூடியது. இச்சத்திரம் இவற்றிற்கெனச் செய்திகளைக் கொண்டு அறிஞர்கள் கூறியிருக்காட்டி எழுதும் துணைகள், கொஞ்சச்சென்ற வழித் துணையுள் இவ்விதச் செல்லுமாறு போல, பாண்டியின் மூலப்பொருள்களில், மக்கள் மனம் பற்றுதற்குப் பெருதவி புரியத் தடையல்லவ. ஆகவே, இக்காலத்தொராள் தமிழ்ச் சரித்திரம் என்று சொல்லப்படுவது யாதெனின், அது தமிழ்ப் பாயிரமெய்நிப் பிறிதன்று என்பது தெரியலாம். இத்தனைய பாயிரம் கருவகமந்த மாதகர்க்கு உருவமாதத் வாலின் மரடம் போலவும், தனக் காண்ட நெடுஞ்சுவர்க்கு வகைமாண்ட ஓலியம் போலவும் பாண்டிக்கு அலங்காரமாய் அதன் பெருமையைச் சிறப்பாகக் காட்டலல்லது. அதனால், இக்காலத்தவர் அவாவாறாது இந்தனைய தமிழ்ப் பாயிரத்தைச் சரிவதில் விசேடமாக இருப்பது இயற்கையேயாம். நாகரிகம் பெற்றுள்ள நாட்டாரெல்லாம் தங்கள் பாஷா சரித்திரங்களைப் பெரிதும் விரும்பிப் புதியவாகக் கண்டெழுதித் தம் பாஷைப் பெருமையை உயர்த்தி வருகின்றனர். அதனால், பழமை பெருமைகளையுடைய தமிழ்மக்கட்கும், அத்தனைய ஏவாவிருப்பதில் அதியமோன்றியமில்லை. இத்தமிழ் வரலாறுகளையும் வழக்குகளையும் அறித்து மகிழ்வதற்கு அதன் கண்ணமைந்த நூற்பரப்பு இன்றியமையாத கருவி என்பது தெரிந்ததே. இதனைப்போல் அவற்றை அறிதற்கு முக்கியமாக வேண்டத்தக்க கருவி வேறுமுண்டு, அவற்றுட் சிலாதாமிர சாஸனங்கள் சிறந்ததொன்றாம். நாட்டின் முனைய முடுக்குகளிலுள்ள சாஸனங்கள் அறிஞர்களாற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஆண்டுதொறும் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன பத்திரத்திரம் வாய்ந்த உத்தம சிலாக்களால் ஆலயங்கட்கும் மற்ற தாமங்கட்கும் ஆத்திராக்கமாவச் செய்யப்பட்ட அறச்செய்கைகளே இச்சாஸனங்களைப் பெரும்பாள்ளம் காணப்படும் செய்திகள். இவற்றினின்றும் பன்னா யோர் தெய்வங்கட்கிடத்தும் அடியாரிடத்தும் மற்ற மக்களிடத்தும் காட்டிவந்த மனப்போக்கின் பெருமை முழுதும் நன்கறியப்படும். என்றும் நிலைக்க வேண்டியவனாகக் கருதப்பட்ட அறங்களைவெளிச், சாஸனவுடைய அறிஞர்களுடையவும்.

இருவருக்கிடையே கொள்ளத் தடைபடுவதால் ஆகிய இவ்வுயிர்களும் ஒன்றையொன்று உணர்ந்து கொள்ளுகின்ற இவ்வுயிர்களையொன்று உணர்ந்து கொள்ளுகின்றது. கந்தி மக்கள் மையாகவாகி வழுந்திய உயர்வழக்கு முறைகளில் பரிசு செயல்படுவது சாஸனங்கள் அமைந்தனவாகும். ஆகவே இவ்வுயிர்கள் வழுந்தியே சொற்களையெனும் என்னவெனவெனும் உடையவையின் அவற்றின் பரிசு செயல்படுவது அவை வெறுப்பிட்ட காலத்தோடு சம்பந்தம் இல்லாமல் வலது வேதில்லை. ஆதலால், அச்சாஸனம் கூறும் சொற்பொருள் மரபுகள் யாவும் காலவியற்றைப்படி அமைக்கள் என்றே அறியத்தக்கது. பழைய இலக்கியங்களில் பத்தனம் கொண்டனவேயாம், செம்பட்டிகையின் உயர்வாகவும், மாபுகளையும், இலக்கியங்கள் கொள்வதால் உயர்வாகவும் காலத்துக்குரியனவாகிய உயர்வழக்குக் கொள்வதற்குள்ளாகவும் அவை பெரிதும் வழங்குவின்றன. ஆகவே அவ்வழக்களும் இலக்கியங்களும் காலவியற்றைக்குற்ற உயர்வழக்குக்களைக் கொண்டுள்ளமையால், அவ்வகாலங்கட்கையற்ற அவ்விரண்டும் பலவிடங்களில் ஒற்றுமைப்பட நேர்கின்றன. அந்தவழக்கு முன் உயர்வழக்காகக் காலம் சாஸனம் சொற்பொருள்கள் ஒரு தூலில் அருமைமாகக் காலப்படுமாயின், அந்தவழக்கு அச்சாஸனம் காலத்தை உயர்வழக்கு என்று கருத்தடைவிலை யன்றோ? இலக்கியங்கள் மேற்குறித்தபடி பாரிததை படுகொண்டனையும் கொண்டனவாயின், அவற்றின் காலமும் இன்னதென்று நாம் தெரியக்கூடும். ஆக, சாஸனங்களும், இலக்கியங்களும் ஒற்றுமைப்படுவதால் உண்மைப் பொருளுணர்ச்சியை நாம் அவற்றினின்றும் கொள்ளக்கூடியதாகின்றது. சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் அவை அமைந்த காலநிலை தெரியக் கூடியவைகளாகவே உள்ளன. காலத் தெரியாதவற்றையும், அதன் எழுத்தமைதி கொண்டும், அரசாட்சி வருஷங்கொண்டும், அது இன்ன நூற்றாண்டுகளாக வேண்டும் என்று சாஸனவறிஞர்கள் கூறவல்லவர்கள். இவை போலவே இலக்கியங்களும் அவற்றின் உள்விடான-வழக்குக்களையும் வரலாறுகளையும் கொண்டு அவை இன்ன நூற்றாண்டுக்குரியன என்று நாம் மதிப்பிடக்கூடும் (பக்கம் 4-7).

இருவருக்கிடையே கொள்ளத் தடைபடுவதால் இவ்வுயிர்களும் ஒன்றையொன்று உணர்ந்து கொள்ளுகின்ற இவ்வுயிர்களையொன்று உணர்ந்து கொள்ளுகின்றது. கந்தி மக்கள் மையாகவாகி வழுந்திய உயர்வழக்கு முறைகளில் பரிசு செயல்படுவது சாஸனங்கள் அமைந்தனவாகும். ஆகவே இவ்வுயிர்கள் வழுந்தியே சொற்களையெனும் என்னவெனவெனும் உடையவையின் அவற்றின் பரிசு செயல்படுவது அவை வெறுப்பிட்ட காலத்தோடு சம்பந்தம் இல்லாமல் வலது வேதில்லை. ஆதலால், அச்சாஸனம் கூறும் சொற்பொருள் மரபுகள் யாவும் காலவியற்றைப்படி அமைக்கள் என்றே அறியத்தக்கது. பழைய இலக்கியங்களில் பத்தனம் கொண்டனவேயாம், செம்பட்டிகையின் உயர்வாகவும், மாபுகளையும், இலக்கியங்கள் கொள்வதால் உயர்வாகவும் காலத்துக்குரியனவாகிய உயர்வழக்குக் கொள்வதற்குள்ளாகவும் அவை பெரிதும் வழங்குவின்றன. ஆகவே அவ்வழக்களும் இலக்கியங்களும் காலவியற்றைக்குற்ற உயர்வழக்குக்களைக் கொண்டுள்ளமையால், அவ்வகாலங்கட்கையற்ற அவ்விரண்டும் பலவிடங்களில் ஒற்றுமைப்பட நேர்கின்றன. அந்தவழக்கு முன் உயர்வழக்காகக் காலம் சாஸனம் சொற்பொருள்கள் ஒரு தூலில் அருமைமாகக் காலப்படுமாயின், அந்தவழக்கு அச்சாஸனம் காலத்தை உயர்வழக்கு என்று கருத்தடைவிலை யன்றோ? இலக்கியங்கள் மேற்குறித்தபடி பாரிததை படுகொண்டனையும் கொண்டனவாயின், அவற்றின் காலமும் இன்னதென்று நாம் தெரியக்கூடும். ஆக, சாஸனங்களும், இலக்கியங்களும் ஒற்றுமைப்படுவதால் உண்மைப் பொருளுணர்ச்சியை நாம் அவற்றினின்றும் கொள்ளக்கூடியதாகின்றது. சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் அவை அமைந்த காலநிலை தெரியக் கூடியவைகளாகவே உள்ளன. காலத் தெரியாதவற்றையும், அதன் எழுத்தமைதி கொண்டும், அரசாட்சி வருஷங்கொண்டும், அது இன்ன நூற்றாண்டுகளாக வேண்டும் என்று சாஸனவறிஞர்கள் கூறவல்லவர்கள். இவை போலவே இலக்கியங்களும் அவற்றின் உள்விடான-வழக்குக்களையும் வரலாறுகளையும் கொண்டு அவை இன்ன நூற்றாண்டுக்குரியன என்று நாம் மதிப்பிடக்கூடும் (பக்கம் 4-7).

என் உபத்யாசங்களிலே இலக்கியங்களின் கண்ட அரசர் புலவர்களின் காலங்கள் சாஸன விசேஷமாக ஆராயப்பட்டன. இவ்வாறு நான் ஆராய நேர்ந்ததற்குத் தக்க காரணமுண்டு. நான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயமான இலக்கிய சாஸன வரலாறுகளையும் வழக்குகளையும் காலமுறையில் வைத்து நான் விளக்கியிராவிடின அவை தலைநடுமாறிப் போய்விடும். சரித்திரமாகிய சித்திரம் வரைதற்கு அமைந்த கவர்த்தவம் போன்றது காலமாகும். காலவரையறையில்லாமல் எழுதப்படும் முன்னோர் வரலாறுகளும் வழக்குகளும் சாஸனங்களான சரித்திர நூல்கள் ஆகாதும் காலத்தில் வெளிவந்துள்ள வினோதச மஞ்சரி போன்ற புலவர் வரலாற்று நூல்களை நோக்குவோமாயின் முற்காலத்தவர் வரலாறு பிற்காலத்தவராகவும் ஒருவர் கதை மற்றவரது கதையாகவும், பழையவர் பாடல்கள் புதியவர் பாடலாகவும் பலவகையில் பிறழ்ச்சியுற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

முற்காலத்தவரான ஓளவையாரையும் பிற்காலத்தவனான ஏகம்பவாணனையும் கம்பர் வரலாற்றுடன் இயைத்து வழங்குங் கதைகளை அந்நூல் முதலியவற்றிற் காணலாம்.

ஏகம்பவாணன் 16-ம் நூற்றாண்டில் தென்காடுபாண்டிச் சீவலமாறன் காலத்தவன் என்பதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. இவ்வாறே ஆழ்வார்கள் காலங்களைப்பற்றிச் சரித்திரம் எழுதினோர் சிலர், குலசேரப் பெருமாள், ஸ்ரீவல்லப பாண்டியன் என்பனபோன்ற பெயர்கள் சாஸனங்கள் சிலவற்றிற் கூறப்படுவனவற்றை வைத்துக்கொண்டு, இராமானுஜர்க்கும் பிற்பட்டவர்களே அத்திருமாலடியார்கள் என்று எழுதிவிட்டனர். அவற்றையெல்லாந் தவறென்று இப்போது நன்றாகத் தெரிந்தவர்களுங்கூட, நாதமுனிகள் காலத்தும் அவர்கட்குப் பின்பும் அவ்வடியார்களை நிறுத்தி எழுதிவருகின்றனர். இலக்கிய சாஸன வழிகளால் ஆராய்ந்த நாம் உண்மை வரலாறுகளைக் கொள்ளாது போனால் பல விபரீதவுணர்ச்சிகட்கு இடமாகத் தடையில்லை. இன்னும் எத்தனையோ உதாரணங்கள் காலநிலை தெரியாமல் தலைதடுமாறியுள்ள விஷயங்கட்குக் காட்டலாகும். ஆதலால் இலக்கிய வரலாறுகள் விளங்கவேண்டி அரசர் புலவர் காலங்களைச் சாஸன வழியால் பலவிடங்களில் நான் கூற நேர்ந்தது.

சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் பாஷை நடையாற் சிறந்தவை என்று சொல்வதற்கில்லை. அவற்றைக் கல்லில் எழுதிய முறையில் எழுத்துப்பிழைகளும் இலக்கணக் குற்றங்களும் நிரம்பவுள்ளன. இவற்றைத் தமிழறிஞர் படித்தறிவதில் விருப்பங்கொள்ளுவது அரிதேயாம். ஆயினும், நம் தமிழ்முன்னோர் தங்காலத்துப் பேசியும் எழுதியும் வந்த முறைகளை இவை உணர்த்துவன என்று நாம் அவற்றைப் போற்றத்தக்கது. சாஸனங்கள் பலவற்றில் இலக்கிய வழக்கமைதியில்லையேனும் இலக்கியங்களிலே சாஸன வழக்கமைதிகளை மேலே நான் கூறிவந்த முறையில் நெடுகக் காணத் தடையில்லை. ஆகவே, காலநிலைக்குத்தக்க பொருளுணர்ச்சியை அறிய வேண்டுமாயின், நம் தமிழ் மக்கள், இச்சாஸனங்களைக் கற்றல் இன்றியமையாதது என்று திரும்பவும் வற்புறுத்துகிறேன். என் உபந்யாசங்களால் சேக்கிழார் முதலியோர் வாக்கிற்கண்ட வரலாறுகளையும் சொற்பொருள் வழக்குகளையும் இச்சாஸனங்கள் எவ்வளவு தெளிவாக்கி

நிற்கின்றன என்பது நன்கு விளங்கினவன்றோ? சாஸனவிலாகாதார்கள் தாங்கள் கண்டுபிடித்து வரும் சாஸன வரலாறுகளை ஆங்கில பாஷையில் ஆண்டுதோறும் வெளியிட்டு வருகின்றனர். ஆனால், மூலசாஸனங்களையும் அவ்வாறு ஆங்கிலவெழுத்தில் பதிப்பிடாது தமிழில் வெளியிட்டு வருவதளவில், நமது பாக்கியமேயாம்.

தேச சரித்திரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இச் சாஸனங்களைப் படிப்பதால் விஷயங்கள் விளங்க இடமில்லை. அதனால், அவ்வறிக்கைகளைத் தேசபாஷையிலும் வெளியிடுவது, தமிழ்மக்கள் தங்கள் நாட்டு வரலாறுகளை அறிந்துகொள்ளுதற்குப் பேருதவியாகும். என்போலத் தமிழ்ச் சரித்திரங்களை ஆராய்வதில் ஆசையுள்ள பண்டிதர்கள் சாஸன வரலாறுகளை அறிந்து தங்கள் ஆராய்ச்சியிற் கண்ட செய்திகளை வெளியிடுதற்கும் ஏற்றதாகும். தமிழ் மக்களது இலக்கியப் பொருளுணர்ச்சிக்குச் சாஸனவுதவி எவ்வாறு வேண்டப்படுவதோ, அவ்வாறே சாஸன விஷயங்களை வெளியிடுவோர்க்கு இலக்கிய உதவி இன்றியமையாத தென்பது திண்ணம். பாஷா பண்டிதர்கள் உதவியை இச் சாஸன விலாகா நாடாமல் இருப்பதறிந்து விசனிக்கின்றேன். இதனால் பலகுறைகளுண்டு என்பதற்கு எத்தனையோ விஷயங்களைக் காட்டத் தடையில்லை. சென்ற உபந்யாசங்களிலும் பல செய்திகள் இதனைத் தெளிவாக்கியிருக்குமென்று நம்புகிறேன். இவ்வாறு கூறுவதால், சாஸன விலாகா வறிஞர்க்குத் தமிழறிவு இல்லை என்று நான் கூறுவதாக நினைத்தல் கூடாது, அவர்கட்கு ஒருவகையான தமிழ் ஞானம் உண்டென்பதிலும் அவரெல்லாம் ஆங்கிலத்திற் பேரறிவாளிகள் என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஆங்கிலத்திலவர்கள் படைத்துள்ள அறிவினளவு தமிழ்ச்சாஸன வாராய்ச்சி செய்யும் அவர்கட்கு இலக்கியங்களிலும் இருப்பது அவசியமன்றோ? அத்தகைய தமிழ் ஞானம் அத்துறையிலேயே உழைத்து வரும் பாஷாபண்டிதர்க்குள்ளது போல அவர்கட்கு இருக்க நியாயமில்லை. அதனால், அப்பண்டிதர்களுதவி சாஸனவிலாகாவுக்கு இன்றியமையாதது என்பேன். சாஸனங்களில் எத்தனையோ பாடல்கள் உள்ளன. அவையெல்லாம் சேர்ந்து தொகுக்கப் பெற்றால், ஒரு சிறந்த இலக்கியமாகத் தடையில்லை. 'பெருந்தொகை' என்ற பெயர்

கொண்ட நூலொன்று செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் சில வருஷங்களாக நான் வெளியிட்டு வருதலை அறிஞர் பலரும் அறிவர். அவற்றில் யழைமையும் பெருபையும் உடைய பாடல்களைப் பலவழிகளாலும் திரட்டி வந்த முறையில், இச்சாஸனப் பாடல்களையும் கிடைத்தளவில் சேர்த்திருக்கிறேன். மைசூர் சமஸ்தானம் சாஸன அத்யக்ஷராய் இருந்து இளைப்பாறுபவரும், என் தந்தையாரது மாணாக்கருமான வித்யாபூஷணம் ஸ்ரீமாத் ஆர். நரசிம்மாசாரியரவர்கள் (எம். ஏ) கன்னட சாஸனங்களிற் கண்ட பாடல்களை யெல்லாம் திரட்டிப் பல தொகுதிகளாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இது போலத் தமிழ்ச் சாஸனங்களை அவ்விலாகாதார்களேனும் மற்றச் செந்தமிழறிஞர்களேனும் செய்வது முக்கிய மென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நானும் நண்பர் டி.ஜி. ஆராவமுத ஐயங்காரவர்களும் இதற்காக முயன்றும் பலியாமையால் அத்தகைய தொகைநூல் வேறு எவ்வகையாலேனும் கிடைக்கட்டும் என்று இவ்வேண்டுமோள் செய்யலானேன். சாஸனப் பாடல்களைக் கல்வெட்டிலுள்ளபடி, சாஸன விலாகாதார் பதிப்பித்து வருகின்றனர். இது ஒரு வகையில் நன்மையே. ஆனால், தக்க பண்டிதர்களைத் துணைக்கொண்டு சீர் அடி தளை முதலியன விளங்கும்படி பாட்டுருவமாகவும் அவற்றைப் பதிப்பித்தலும் இன்றியமையாதது.

நம் தேசத்தில் நெடுங்காலமாக வழங்கி வரும் கலியப்தம் சகாப்தங்களாலன்றிக், கிறிஸ்தவாப்தத்தால் முன்னோர் காலக்குறிப்புகளை நான் அடிக்கடி கூற நேர்ந்ததை என் போன்ற பண்டிதர்கள் குறைவாக நினையார்கள் என்றே நம்புகிறேன். கி.பி. என்று கூறுவதில் சிலர்க்கு விருப்பமில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் விருப்பின்படி, சகாப்தம் கலியப்தங்களால் நான் கூற விரும்பியதுண்டு. அது அருமையுமன்று. ஆனால், நிகழும் சகாப்த வருஷம் இத்தனையாவது என்று, நம் பண்டிதர்களில் சிலரேனும், கேட்டால் உடனே சொல்லக் கூடுமா? என்பது எனக்குச் சந்தேகமே. அப்தம் மட்டுமன்று, தமிழ் மாசந்தேதிகளே தெரிவது அருமையாகிவிட்டது. இது நம் பூர்வ அப்தங்கள் செய்த

எளிதாகும்படி, இப்போது உலக முழுவதையும் வியாபித்துள்ள
கிழிந்தவாபத்தால் தானும் கவலையினால் என்பதை
அறிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

தான் பல சான்றுகளைக் கொண்டு ஊகித்துக் கூறிய
கொள்கைகளில் அறிஞர்களுக்கு அபிப்பிராயபேதம்
நிகழக்கூடியதே. ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த நூல்களை அற்ப
ஆங்கில ஞானத்தைக் கொண்டு ஆராய்ந்து கூறிய என்
கருத்துக்களில் குற்றங் குறைகள் மிகுதியாக நிகழக்
கூடுமென்பதில் அநிசயமொன்றுமில்லை. தமிழ்த்துறையிலும்
சுந்திர விஷயங்களிலும் தெடுங்காலம் தான் உழைத்து
வகுபவானவிலும், ஆங்கிலப் பேரறிவு இல்லாத குறையால்
எம்பொன்றவர் அப்பாவிப் பண்டிதர்தானே. அதனால், என்
உபத்யாசங்களில் தேரக்கூடிய குற்றங் குறைகளை ஆங்கிலப்
பேருணர்ச்சியும் சுந்திர வாராய்ச்சியும் திறமையும் பெற்றுள்ள
அறிஞர் பொறுத்துக்கொள்ளவும் உரியவாறு எடுத்து விளக்கவும்
கேட்டுக் கொள்வதோடு, இவ்வுபத்யாசத்தை முடிக்கின்றேன்.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்டினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" (பக்கங்கள் 274-78)

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் வரலாறும்

ஏ. சுப்பராயலு

தமிழ்நாட்டில் கல்மேல் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் ஏறக்குறைய கிறித்துவுக்கு முன் இரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தொடங்கி அண்மைக்காலம் வரை காணப்படுகின்றன. இவற்றோடு செம்புத்தகட்டில் எழுதும் வழக்கமும் ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் இருந்து வந்துள்ளது. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை கல்வெட்டுக்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாகவே உள்ளன. மேலும் அவை ஓரிரு வரிகள் கொண்டவையாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. 550க்குப் பின் வட தமிழ்நாட்டில் பல்லவர் அரசும், தெற்கே பாண்டியர் அரசும் வளரும் நிலையில் கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் எண்ணிக்கையிலும் வகையிலும் வளர்ந்தன. அதற்குப்பின் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில், அதாவது 10-13ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கல்வெட்டுக்களின் எண்ணிக்கை உலகில் வேறு எங்கும் எப்பொழுதும் கண்டிராத அளவுக்கு உயர்ந்தது. 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் அவற்றின் எண்ணிக்கை படிப்படியாகக் குறைந்தது. விஜயநகர அரசாட்சிக் காலத்தில் செப்பேடுகள் ஏராளமாக வெளியாயின என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் காலந்தோறும் கல்வெட்டுக்கள் எவ்வளவு பொறிக்கப்பட்டன என்பதைக் கீழ்க்காணும் அட்டவணை காட்டும் :

காலம்	அரசு	கல்வெட்டுக்கள்	
		எண்ணிக்கை	செப்பேடுகள் எண்ணிக்கை
550 - 850	பல்லவர்	400	
	பாண்டியர்	300	
	பிற	300	60

850 - 985	சோழர்	2000	
985 - 1300	சோழர்	9000	
985 - 1300	பாண்டியரும் பிற அரசுகளும்	7000	
1300 - 1600	பாண்டியர், சம்புலராயர் முதலியோர்	1000	500
	விஜயநகர அரசு	3500	
1600 - 1900	நாயக்கர், மராட்டியர், சேதுபதி, பிறகுறுநில அரசுகள்	2500	
		26000	560

இந்த அட்டவணைக் கணக்கு ஒரு தோராயமான மதிப்பீடுதான். கடந்த நூறாண்டுகளில் தமிழ்நாடு முழுவதும் களாய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் (South Indian Inscriptions) தொகுதிகள், கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கைகள் (Annual Report on Epigraphy) முதலியவற்றை அடிப்படையாக வைத்து இக்கணக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னும் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் பல ஆயிரங்கள் இருக்கலாம். மேலே உள்ள எண்ணிக்கையில் அண்டை மாநிலங்களிலுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் அடங்கும். ஆந்திரமாநிலத்தைச் சேர்ந்த, குறிப்பாக திருமலை-திருப்பதிக்கோயில்களைச் சேர்ந்த, தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் 1200ம், கன்னட மாநிலத்தில் தென் மாவட்டங்களிலுள்ள 1100ம், கேரளத்தில் தென் மாவட்டங்களில் உள்ள 400ம் இவ்வகையில் சேரும்.

மேற்குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பகுதி கல்வெட்டுகளின் பாடங்கள் இந்தியத் தொல்லியல் அளவீட்டுத்

துறையின் (இ. தொ. து.) கல்வெட்டியல் பிரிவு, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, தன்ன மாநில அரசு தொல்லியல் துறை, திருமலை-திருப்பதி தேவஸ்தானம், புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம், திருவாங்கூர் கொச்சி சமஸ்தானம், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் ஆகிய நிறுவனங்கள் மூலம் வெளியாகியுள்ளன. (இந்நூற்பட்டியல் நூலில் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது). பாடங்கள் வெளியிடப் படாத பிற கல்வெட்டுக்களின் ஆங்கிலச் சுருக்கங்களை இ. தொ. து. வின் கல்வெட்டியல் பிரிவின் ஆண்டறிக்கைகளில் காணலாம்.

தமிழக கல்வெட்டுக்கள்

தமிழக கல்வெட்டுக்களில் 95 விழுக்காடு கோயில் கவர்களில் மீதே பெரிதாக்கப்பட்டுள்ளன. ஏதோ ஒரு வகையில் கோயில் நடைமுறைகளைப் பற்றியதாகவே உள்ளன. செப்பேடுகளில் பெரும்பாலும் ஒரு பகுதி (முதற்பகுதி) சமஸ்கிருதத்திலும் பிற்பகுதி தமிழிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டுக்களில் மிகச்சிலவே இவ்வாறு இரட்டைமொழியில் உள்ளன. ஆயினும் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் ஒன்றிரண்டு ஆங்காங்குக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும்.)

கல்வெட்டுகளின் படிவமும் பொருளும் C. G. E. O. A 200

(5) தமிழக கல்வெட்டுக்களின் பாடங்களைப் பொறுத்த வரையில் எல்லாக் காலத்துக்கும், இடத்துக்கும் சேர்த்து ஒரு பொதுப் படிவம் இருந்தது என்று சொல்ல இயலாது. இடத்துக்கு இடம், காலத்துக்குக் காலம் அது மாறுபடுகிறது. சமஸ்கிருதத்தில் யாக்குவல்கியர், விஷ்ணு போன்றோரால் எழுதப்பட்டுள்ள தர்மசாத்திரங்களில் ராஜசாஸனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இலக்கணம் அல்லது வரையறை தமிழக கல்வெட்டுக்களுக்கும் பொருந்தும் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். 4-6ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த முற்காலப் பல்லவர்களின் சில சமஸ்கிருதச் செப்பேடுகள் இந்த இலக்கணத்துக்குப் பொருந்தும். இவற்றில் அன்று ஆளும் அரசனின் முன்னோர் மூன்று தலைமுறைக்குக் குறிப்பிடப்படுவர், கொடை நிலத்தின் அளவும் எல்லைகளும் குறிக்கப்படும், அரசனின் இலச்சினையும் கையெழுத்தும் இடப்பட்டிருக்கும். ஆயினும் நான்காம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியும் ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தியும்

உள்ள கல்வெட்டுக்கள் அல்லது செப்பேடுகள் இந்தியாவில்
எப்பகுதியில் பார்த்தாலும் இந்த தர்மசாத்திரம் கூறும்
நிலைக்கணத்தை ஒட்டியெழுதப்பட்டுள்ளன என்று தெரில்ல
இயலாது. தர்மசாத்திரங்களும், நீதி நூல்களும்
காலங்கடந்தவையல்ல, அவை யெழுந்த காலத்தையே
பிரதிபலிக்கின்றன என்ற வரலாற்றுண்மையை மனங்கொள்ளல்
வேண்டும். எனினும் தர்ம சாத்திரக் கருத்துக்கள் ஒரளவு பின்வந்த
கல்வெட்டுக்களைப் பாதித்திருக்கின்றன என்பதையும் மறுக்க
இயலாது.

தெளிவாகச் சொன்னால் ஒவ்வொரு காலத்திலும்
நிலவிவந்த அரசியல், சமுதாய, பொருளாதாரச் சூழல்
அவ்வவ்காலக் கல்வெட்டுக்களின் வடிவங்களை நிர்ணயித்தது.
இந்தக் காரணத்தினால் தான் கல்வெட்டுக்களை அவையெழுந்த
காலத்தின் வரலாற்றுச் சான்றுகளாகக் கொள்ள முடிகிறது.
கல்வெட்டுக்களின் சிலப்ரதுக்கறுகளாகக் கீழ்வருபவற்றைக்
கூறலாம்.

1. மங்கலச் சொல் அல்லது சொல் தொடர்
2. அரசனின் பெயரும் ஆட்சியாண்டும்
3. கல்வெட்டின் நோக்கம்
4. ஒம்படைக்கினனி

(முதல்கூறான மங்கலச் சொல் பெரும்பாலும் 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ' என்று
தொடங்கும். சில போது, குறிப்பாகச் செப்பேடுகளில், சில
தெய்வங்களின் மீதான கலோகங்களைக் கொண்டிருக்கும்.)
(இரண்டாம் கூறில் அரசன் சில அடைமொழிகளோடு, அல்லது
விருதுப்பெயர்களோடு குறிப்பிடப்படுவான். கோழப் பேரரசன்
முதல் ராஜராஜன் காலந்தொடங்கி இப்பகுதியில் அரசனின்
புகழ்பாடும் மெய்க்காத்தி, செய்யுள் நடையில்
கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. செப்பேடுகளில் இம்மெய்க்கீர்த்தி
சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும். ஆட்சியாண்டுடன்
பொதுவாக மாதம், நாள், திதி (தேய்பிறை, வளர்பிறை) நாள் மீன்
(நட்சத்திரம்), கிழமை போன்ற பஞ்சாங்கக் குறிப்புக்களும்
கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். 14ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து, அதாவது
விஜயநகர ஆட்சிக் காலந்தொடங்கி ஆட்சியாண்டுக்குப் பதிலாக

கலிஆண்டு, சகஆண்டு, தமிழாண்டு என்று தவறாகக் குறிப்பிடப்படும் வியாழவட்ட ஆண்டு (அறுபது ஆண்டுகள் வட்டம்) ஆகியவை தனித்தோ சேர்த்தோ கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாம் கூறே கல்வெட்டின் மிக முக்கிய பகுதியாகும். இது அவ்வக் கல்வெட்டின் நோக்கத்துக்கு ஏற்ப பலவகைப்படும். பெரும்பாலான கல்வெட்டுக்கள் ஏதாவது ஒரு கொடையை பதிவு செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்வகைக் கல்வெட்டுக்களில் கொடையாளர், கொடையைப் பெறுபவர், கொடை (தானம்) ஆகியன பற்றிய செய்திகள் நிறையக் காணப்படும். கொடுப்பவர், பெறுபவர் ஆகியோருடைய ஊர், நாடு முதலியன, அவர்கள் சமுதாயத் தகுதி, செய்யும் தொழில் ஆகிய செய்திகள் பெரும்பாலும் குறைத்தோ கூட்டியோ இடம் பெறும் (கொடை நிலம், தானியம், பொன், காசு, பாத்திரங்கள், நகைகள், விலங்குகள் (ஆடு, பசு, எருமை) என்று கொடைகள் பலவகைப்படும்) பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை ஆடு, மாடுகள் கொடுப்பது பெரும் வழக்கமாக இருந்தது. பின்னால் நிலக்கொடைகள் பெருகின. நிலத்தைப் பொறுத்து அது கொடுத்தவரின் சொந்த நிலமா, வாங்கிய நிலமா, அது எங்கிருந்தது, நன்செயா, புன்செயா, எவ்வளவு விளைந்தது, எப்படி நீர்பெற்றது இப்படித் தொடர்புடைய செய்திகள் பல கொடுக்கப்படும். கொடையாளர் அரசனாக இருந்தால் ஓலை, அதிகாரிகள், புரவுவரித் திணைகளத்தார் முதலிய பல அரச அலுவலர்கள் குறிக்கப்படுவார்கள். நாட்டுப்பிரிவுகள், ஊர்கள், ஆகியவற்றின் ஆட்சிக்குழுக்களான, நாட்டார், சபையார், ஊரார், நகரத்தார் முதலியோர் கொடையாளர்களாகவும், கொடையைக் கோயிலுக்காக வாங்கிப் பேணுபவர்களாகவும் பல கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறார்கள். கொடை பெறுபவர்கள்/பெறுபவை பெரும்பாலும் கோயில்களே. கோயில்களிலேயே பெரும்பாலான தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளமைக்கு இதுவே காரணம். பெரும்பாலும் சிவன அல்லது விஷ்ணு கோயில்கள் இவை. இவையல்லாமல் சில புத்த, சமணப் பள்ளிகளும் கொடைகளைப் பெற்றன. கோயில்கள் சார்ந்த மடங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டன.

சில கல்வெட்டுக்கள் கொடையல்லாத வேறு செய்திகளைப் பற்றியன. சில நில விற்பனை, நிலக் குத்தகை பற்றிய ஆவணங்கள். நில உடமை பற்றிய பல செய்திகளை இக்கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். சில கல்வெட்டுக்கள் தனித்து அரசியல் ஆவணங்கள் எனலாம். குறுநிலத்தலைவர்கள் தமக்குள் செய்துகொண்ட நிலமைத்தீட்டு என்ற அரசியல் உடன்படிக்கைகள் இவ்வகையில் அடங்கும். மூன்றாம் ராஜராஜனை கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்ற குறுநில அரசன் சிறைசெய்து சேந்தமங்கலத்தில் அடைத்ததும் சோழனைப் போசள அரசன் படை வந்து சிறைமீட்டதும் ஒரு தனிக் கல்வெட்டாக உள்ளது. ஆயினும் இத்தகைய அரசியல் கல்வெட்டுக்கள் மிகச் சிலவே. வட தமிழ்நாட்டில் (தர்மபுரி, வடார்க்காடு மாவட்டங்கள்) கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி பத்தாம் நூற்றாண்டு முடியக் கிடைக்கும் ஏராளமான நடுகல் கல்வெட்டுக்கள் எதிரிகளிடமிருந்து தங்கள் ஊரையும், ஊர்த்தொறுக்கள் அதாவது கால்நடைகளையும் காப்பாற்றப் போராடி உயிர்நீத்த வீரர்கள் நினைவாக அவர்களைப் போற்றி யெழுதப்பட்டவை ஆகும்.

IV. இறுதிக் கூறான ஓம்படைக்கிளவி செய்யப்பட்ட கொடைகளின் பாதுகாப்புக்காக ஏற்பட்டதாகும். அதாவது அக் கொடைகளுக்கு எந்த இடையூறும் வராமல் கொடைக்குத் தொடர்பான யாவரும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நயத்தாலும், அச்சுறுத்தலாலும் சொல்வது இதன் உள்நோக்கம். முதலில் ஓம்படைக்கிளவி 'பன்மாகேசுவர ரகை', 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ரகை' 'இது அழித்தார் கங்கையிடைக் குமரிவிடைச் செய்தார் பாவம் கொள்வார்' என்று சிறு வாக்கியங்களை இருந்தன. நாளடைவில் இவ்வாக்கியங்கள் நீண்டதோடு சொல்லின் கடுமையும் அதிகமாகியது. அவ்வக்கால சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், சாதி நம்பிக்கைகளையும் எதிரொலிப்பவையாகவும் மாறின.

(10) வரலாற்றுச் சான்றுகள் U.S.E.R. A. 21

[கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 17ஆம் நூற்றாண்டு முடிய உள்ள காலத்து தமிழ்நாட்டு வரலாறு பெரும்பாலும்

கல்வெட்டுக்களை அடிப்படையாக வைத்தே எழுத்
வேண்டியுள்ளது. பொதுவாக இந்தியாவின் பிற பகுதிகளின்
வரலாறுகளுக்கும் இது பொருந்தும். அக்காலத்தைப்பற்றிய எந்த
வரலாற்று நூலை எடுத்துப்பார்த்தாலும் இது விளங்கும். அதற்கு
இலக்கியங்கள் ஓரளவே மூலச்சான்றுகளைத் தந்துள்ளன.
மேலும் பல இலக்கியங்களின் காலங்களே கல்வெட்டுச்
செய்திகளைத் துணைக்கொண்டுதான் நிறுவப்பெற்றுள்ளன
என்பதையும் நினைவுகூரவேண்டும். மற்ற வரலாற்று
மூலங்களை விட கல்வெட்டுக்கள் நம்பத்தகுந்தவை, ஏனெனில்
இவை பொறிக்கப்பட்ட காலத்திற்குப் பின் பெரும்பாலும் எந்த
மாற்றத்தையும் அடைவதில்லை. இலக்கியங்களில் ஏடுபெயர்த்
தெழுதுவாரால் பலமாற்றங்களும் இடைச் செருகல்களும்
புகுத்தப்படுகின்றன என்பது யாரும் அறிந்த உண்மை.
பெயர்த்தெழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் மிகச் சிலவே. சில
செப்பேடுகளும் பெயர்த்தெழுதப்பட்டுள்ளன, அல்லது
சிலசமயம் போலிகளும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளை
எளிதில் இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

பெரும்பாலான கல்வெட்டுக்களுக்குக் காலத்தைக்
கணித்தறிவது எளிது. வரலாற்றுக்குக் காலம் இன்றியமையாத
ஒரு தேவையாகும். கல்வெட்டுக்களின் இன்னொரு சிறப்புத்
தன்மை அவற்றின் உலகியல்சார்பான, மிகைப்படுத்தாத
நடையாகும். கற்பனை வளமும், எதையும் ஏற்றிச் சொல்லும்
தன்மையும் கொண்ட இலக்கிய நடைக்கு இது மாறானதாகும்.
மெய்க்கிர்த்திப் பகுதிகளில் வரும் சில உயர்வு நவீரசிகளையும்,
கற்பனைகளையும் விலக்கிவிட்டால் பெரும்பாலும்
கல்வெட்டுக்கள் அன்றாடச் செய்திகளைத் திரிபில்லாமல்
சொல்லுவதைப் பார்க்கலாம். இவை கோயில் கல்வெட்டுக்கள்
ஆதலால் கோயில், சமயவழிபாடு தொடர்பான செய்திகளுக்கு
அதிக இடம் கொடுப்பது மறுக்கமுடியாது. இந்த ஒரு சார்புத்
தன்மையை மட்டும் உணர்ந்து மறக்காமலிருந்தால் இவற்றை
வரலாற்று மூலங்களாகப் பயன்படுவதில் தவறேற்படாது.]

கல்வெட்டுப் பொறித்தவர்கள் அவற்றை வரலாற்று
மூலங்களாகக் கருதவில்லை. பழஞ்செய்திகளை காலமுறைப்படுத்திச்
சொல்லுவதோ, பொருளாதார, சமுதாயச் செய்திகளை முறையாக

விவசிப்பதோ அவர்களின் முக்கிய நோக்கங்களல்ல. இவ்வாறு
 வரலாற்றாய்வாளர்களே இவற்றை வரலாற்று மூலக்களமாகப்
 பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதை மறந்து விட
 தனித்தனியாகப் பார்த்தால் கல்வெட்டுக்கள் ஏதோ ஒரு
 செய்திகளை அரைகுறையாகத் தருவதாகத் தெரியுமா? அந்த
 வட்டாரத்தில் கிடைக்கும், அல்லது ஒரு கால எல்லைக் கடந்து
 எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களை ஒரு தொகுதி
 நோக்கினால்தான் அவைகள் வரலாற்றுப் பொருளு
 வாகப்படும். தனிக்கல்வெட்டுக்களை வைத்து ஏதாவது ஒரு
 கருத்தை நிறுவுவது ஓரளவுக்குத்தான் இயலும். பொது
 இந்த முயற்சி பயனற்றதாக முடியும், சிலபோது தவறு
 முடிவுகளுக்கும் இட்டுச்செல்லும். காட்டாக, தஞ்சாவூரில் உள்ள
 ஒரே ஒரு கல்வெட்டில் மட்டும் வரும் ஒரு செய்தி
ஐம்பதின்மேலகரம். இதை ஒரு நாட்டுப் பிரிவு என்று
 எடுத்துக்கொண்டு விஜயநகர ஆட்சியில் தமிழ்நாட்டில் ஐம்பது
 ஐம்பது ஊர்கள் கொண்ட ஒரு நாட்டுப்பிரிவு நாடு முழுவதும்
 இருந்தது என்று டி.வி.மகாலிங்கம் கருத்துரைக்கிறார்.)
 உண்மையில் இந்தச் சொல் ஒரு ஊரின் பெயரே. வேறெங்க
 இடத்திலும் இப்பெயர் வரவில்லை. எனினும் இது நான்வரை
 இந் நாட்டுப்பிரிவு உண்மை என்று நம்பப்பட்டுவருகிறது.

தொடர்புடைய கல்வெட்டுக்களைத் தொகுத்து ஒருசேர
 ஆராய்ந்தால் எப்படி சிறந்த வரலாற்றுண்மைகள் வெளிப்படும்
 என்பதை இந்தியத் தொல்லியல் அளவீட்டுத்துறை வெளியிட்டு
 வரும் பருவ இதழான எபிகிராஃபியா: இண்டிகா வரிசையில்
 வெளியாகியுள்ள பல சிறப்புக் கட்டுரைகளைப் பார்த்தால்
 விளங்கும். வெங்கடசுப்பாஅய்யர் தொகுதி 28இல் புங்கனூரில்
 (சித்தூர் மாவட்டம், ஆந்திரமாநிலம்) கிடைத்த இரு
 கல்வெட்டுக்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். இவையிரண்டிலும்
 அரசன் பெயர் குறிப்பிடப்படாமல் சக ஆண்டே கொடுக்கப்
 பட்டுள்ளது. இதுபோன்றே இவ்வட்டாரத்தில் சக ஆண்டுக்
 கல்வெட்டுக்கள் பல கிடைத்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம்
 சேர்த்து இப்பகுதியில் கி.பி. 9, 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில்
 நிலவிய குழப்பமான அரசியல் சூழ்நிலையை
 இக்கல்வெட்டுக்கள் எப்படி எதிரொலிக்கின்றன என்று
 நிறமையாக விளக்குகிறார் ஆசிரியர். மற்றபடி இந்த

இருதனிக்கல்வெட்டுக்களை மட்டும் வைத்துப்பார்த்தால் ஒன்றும் அதிகமாக விளக்கிவிடமுடியாது.

இதேபோல பேராசிரியர் நீலகண்டசாஸ்திரி உத்தரமேரூர் என்று இன்று அழைக்கப்படும் உத்தரமேருசதுர்வேதிமங்கலத்தில் கிடைத்த எல்லாக் கல்வெட்டுக்களையும் தொகுத்து அவற்றின் வரலாறு முழுவதையும் பற்றி எழுதி உள்ள ஒரு சிறந்த கட்டுரையையும் இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம். பெரும்பாலோர் உத்தரமேரூர் கல்வெட்டுக்கள் என்றால் குடவோலைமுறை பற்றி உள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள் தான் என்று கருதி, அவற்றைமட்டும் வைத்து சோழர் ஊராட்சி முறை பற்றி சில தவறான கருத்துக்களைக் கூறியும் நம்பியும் வருகின்றனர்.)

அண்மைக்காலத்தில் தனிக்கல்வெட்டுக்களை மட்டும் வைத்து செய்யும் ஆராய்ச்சியைவிட்டு வட்டாரம், கால அடிப்படையில் தொகுப்பு செய்து ஆராயும் முயற்சி வளர்ந்து வருகிறது. ஐப்பான் நாட்டுப் பேராசிரியர் கராஷிமா சோழர், விஜயநகரகால வரலாற்றில் மேற்கொண்டுவரும் ஆய்வை இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம் அவர் வழக்கமாக சில ஊர்கள் அல்லது வட்டாரக் கல்வெட்டுக்களை முழுமையாக எடுத்துக்கொண்டு கால அடிப்படையில் ஆராய்கிறார். கல்வெட்டுப் பாடங்களை நன்கு ஊன்றிப்பார்த்து, பகுப்பாய்வு செய்து தரவுகளைச் சேர்ப்பதோடு, புள்ளியியல் முறைகளைப் பயன்படுத்தி தரவுகளைச் சீர்தூக்கிய பிறகே கருத்து விளக்கம் செய்ய முற்படுகிறார். இவ்வாய்வாளர்களை முன்னோடிகளாகக் கொண்டு கல்வெட்டுக்களைப் பயன்படுத்தி முறையான வரலாற்றாய்வுகளை மேற்கொள்ளல் வளர்ந்துவரும் தலைமுறையினரது கடமையாகும்.